

YAVUZ BAHADIROĞLU

CANIM PEYGAMBERİM

**canım
peygamberim**

YAVUZ BAHADIROĞLU

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından 25.02.1985 tarihli
2183 Sayılı Tebliğler Dergisinde yayımlanarak okullara
tavsiye edilmiştir.

canım peygamberim

YAVUZ BAHADIROĞLU

Yayın Yönetmeni:
Selahattin Arslan

Editör:
Mehmed Paksu

Mizanpaj:
Nesil Yayınları

Kapak:
Mesut Sarı

Üretim:
Ali Osman Macit

ISBN: 975-408-124-7

Baskı:
Mart 2008

Baskı-Cilt:
Nesil Matbaacılık
Beymer San. Sit. 2. Cad. No: 23
Yakuplu - B. Çekmece / İstanbul
Tel: (0212) 876 38 68 pbx

NESİL YAYINLARI

Sanayi Cd. Bilge Sk. No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 pbx
Faks: (0212) 551 26 59

İnternet: www.nesilyayinlari.com
e-posta: nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak Nesil Basım Yayın'a aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

canım peygamberim

YAVUZ BAHADIROĞLU

Yavuz Bahadıroğlu 1945 yılı başında Pazar (Rize) kazasına bağlı Hisarlı köyünde dünyaya geldi. 1971'de İstanbul'da gazeteciliğe başladı. Muhabirlik, araştırma-inceleme, röportaj ve fıkra yazarlığı yaptı. Gazete, dergi ve şirket yöneticisi olarak çalıştı.

Gazeteciliğini muhabir ve röportajcı olarak sürdürürken, Niyazi Birinci adıyla çocuklara yönelik eserler üretti. Yüzlerce çocuk romanı, hikâye yayınladı. Aynı dönemde bir günlük gazetede Şeref Baysal ve Veysel Akpınar isimleriyle iki köşe yazısı yazdı.

Asıl çıkışını tarihi romanlarıyla yaptı. İlk romanı Sunguroğlu ve ardından yazdığı Buhara Yanıyor romanı ülkenin en çok satan romanlarından oldu. Genelde Osmanlı'nın çeşitli dönemlerini ele alan otuzu aşkın roman yazdı.

Yavuz Bahadıroğlu, roman, çocuk kitapları, hikâye, araştırmalar, oyunlar, film yapılmış senaryolar ve fıkri eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attı. Yurt içinde ve yurt dışında çeşitli konularda binlerce konferans verdi, çeşitli kurum ve kuruluşlardan ödüller aldı, iki kitabı Kültür Bakanlığı tarafından yayınlandı. Halen ulusal Moral FM radyosunda günlük yorumlar yapıyor ve bir günlük gazetede köşe yazarlığını sürdürüyor.

Yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

YAVUZ BAHADIROĞLU

yavuzbahadiroglu@morfim.com

BAŞLICA ESERLERİ

TARİHİ ROMANLARI

- Malazgirt'te Bir Cuma Sabahı
- Çakabey
- Selâhaddin Eyyûbi
- Buhara Yanıyor
- Elveda Buhara
- Merhaba Söğüt
- Cengâver
- Turgut Alp
- Sunguroğlu/10 Cilt
- Binath
- Topal Kasırğa
- Sahipsiz Saltanat
- Mavi Yıldız
- Cem Sultan/1-2
- Endülüs'e Veda
- Şehzade Selim
- Şirpençe

■ Mısır'a Doğru

■ 4. Murat/1-2

YAKIN TARİH ROMANLARI

- Dağlı
- Barla'da Diriliş
- Zindanda Şahlanış
- Kirazlımescit Sokağı
- Sel
- Köprübaşı
- Kırım Kan Ağılıyor

GÜNCEL ROMANLARI

- Yolbaşı
- Boşlukta Yürümek
- Keşmekeş
- Yürek Seferi
- FİKRİ ESERLERİ
- Hayatı Aşkla Yaşamak
- Eşim Çocuğum ve Ben

■ Yaşam Bir Avuç Gül

- Bir Tutam Diken
- Gülü Arayan Adam
- Hayata Dilekçez
- Biz Osmanlıyız

BİYOGRAFİLER

- Canım Peygamberim
- Fatih Sultan Mehmed
- Yavuz Sultan Selim
- Kanuni Sultan Süleyman
- Bediüzzaman Said Nursî
- Osman Gazi
- Ohan Gazi
- I. Murad
- II. Murad
- Yıldırım Bayazid
- Çelebi Mehmed

1. BÖLÜM

MEKKE HAYATI

Yemen Valisi Ebrehe

İnsanlar nursuz, dünya huzursuzdu. Hazret-i Musa ile Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın anlattığı gerçekler unutulmuştu. Allah'ın yolunda dos doğru yürüyenlerin sayısı çok azalmıştı. Hemen hemen hiçbir ölçü, hiçbir düzen kalmamıştı. Herkes bildiğini okuyor, güçlüler zayıfları eziyor, milletler, kabileler bir birleriyle sürekli savaşıyor, dünya kan ve kin arasında bocalıyordu.

Mekke'de günler, bir birinin aynıydı. Halk ticaretle ve hayvancılıkla uğraşıyordu. Ayrıca, dünyanın dört bir bucağından mukaddes Kâbe'yi ziyaret edenlerin bıraktığı üç-beş kuruşla, geçinip gidiyorlardı.

Kimse Yemen Valisi Ebrehe Eşrem'in gözlerini Kâbeye diktiğini ve onu yıkmak için plânlar yaptığını bilmiyordu.

Ebrehe Eşrem, Kâbe'nin binlerce insan tarafından her yıl ziyaret edilmesini öteden beri kıskanır, bunu önlemenin çarelerini arardı.

Nihayet San'a şehrinde büyük bir kilise inşa etti. İçini altınlarla, gümüşlerle, ibrişimlerle süsledi. Her tarafa adamlarını gönderip kilisesini halka tanıttı. Kâbe'ye gidilmemesini, San'a'daki kilisenin ziyaret edilmesini istedi. Kilisesiyle övünüyor, Habeş hükümdarına yazdığı mektupta şöyle diyordu:

"Hükümdarım San'a'da senin için öyle bir mâbed yaptırdım ki, şimdiye kadar ne bir Arap, ne de Acem onun gibisini yapmış değildir. Arapların haccını buraya çevirmedikçe de asla durmayacağım."

Fakat Ebrehe'nin bütün gayretleri boşa gidecek, insanlar mukaddes Kâbe'yi ziyaretten vaz geçmiyecekti.

Bu durum karşısında öfkesi, kini kat kat artan Ebrehe sonunda Kâbe'yi yıkmaya karar verdi. Belki Kâbe yıkılınca, insanlar San'a'daki kilisesine gelirlerdi. Böylece şöhreti de serveti de artar, zamanla hükümdarlık tahtına bile otururdu.

Büyük bir ordu hazırladı. O zamanın tankları sayılan fillerle ordusunu daha da güçlendirdi. Özellikle Mahmud isimli filin dünyada bir eşi daha yoktu. Çok gösterişli, çok güçlü ve her istenilene anlayıp yapacak kadar akıllıydı. Onun önderliğinde filleri Kâbe'nin üzerine salacak ve yerle bir edecekti.

Yola çıkmadan önce ordusunu gözden geçirdi. Gördükleri Ebrehe'yi çok gururlandırdı. Bu ordu ve fillerle bütün Mekke'yi yıkabilirdi.

"Araplara dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim. Mekke'de taş üstünde taş bırakmayacağım!" diye övünüyor, şimdiden sabırsızlanıyordu.

Mekke Önlerinde

Ebrehe'nin ordusu, uzun bir yürüyüşten sonra, Mekke önlerine gelmişti. Çadırlar kurulmuş ve askerler dinlenmeye çekilmişti. Ebrehe ise komutanlarıyla yüksekçe bir tepeden Mekke'yi seyrediyor. Kâbe'yi yıkacağı anı düşünüp zevkleniyordu.

Komutanlarından biri, önüne diz çöküp parmağını şehre dikti: "İşte dedi Mekke ey Ebrehe, ayaklarına kapanmaya hazır bekliyor. Hücum emrini verir vermez her şey senin olacak."

Ebrehe sevinçten uçar gibiydi. Gözlerini hafifçe kapayıp yarını, Mekke'nin dize geleceği günü hayal etti. Yumruklarını sıkıp salladı, "Benim olacak!" diye bağırdı.

Sonra uzun kahkahalar attı. Sanki çıldırmıştı. Sürekli gülüyor, gülerken sıkılı yumruklarıyla boşluğu dövüyordu.

Etrafındaki komutanlar ürkmüş, delirdiğini düşünüp, yanından biraz uzaklaşmışlardı. Ebrehe'nin kahkahaları kesildi. Alev saçan gözlerini komutanlarına dikerek emretti: "Yaklaşın sersemler!" Çekine çekine yaklaştılar. "Daha, daha yaklaşın!" İyice yaklaştılar. "Buyur, ey valimiz!" "Emret!"

Ebrehe hepsini tek tek süzdü. Gözleri kin doluydu. İntikam ateşi saçıyordu.

"Mekkelilere günlerini göstermeye geldim," diye gürlledi. "Yarın bizim için büyük gün. Yarın Kâbe yıkılacak. İnsanlar artık Mekke'ye gelmeyecek. Herkes benim yaptırdığım kiliseyi ziyaret edecek. Herkes Ebrehenin şöhretini duyacak. Dinleyin sersemler, şurdan saldıracağız. Şu taraftan da filleri göndereceğiz. Filleri iyice doyurun. Rahat ettirin. Mahmud'umu yıkayın, serinletin. Yarın onun sayesinde büyük bir zafer kazanacağım.

Şimdi söyleyin bakalım soysuzlar, en büyük kimdir?"

Komutanlar hep bir ağızdan cevap verdiler:

"Sensin, ey Ebrehe!"

Ebrehe tekrar sordu:

"Ya en güçlü kimdir?"

Yine bir ağızdan cevap verdiler:

"Sensin, ey Ebrehe!"

O sırada Ebrehe'nin gözleri düzlükteki bir deve sürüsüne takılmıştı.

"Şu develer nedir?" diye sordu.

Komutanlar, valilerini övmeye kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, sorunun değiştiğini anlayamamışlardı. "Sensin ey Ebrehe!" diye karşılık verince, Ebrehe köpürdü. Birkaçını kırbaçlayıp kovdu. Sonra emretti:

"Şu deve sürüsünü yakalayıp buraya getirin. Yağmaya şimdiden başlayalım."

Adamları deve sürüsünü yakalamaya giderken, göğsünü döve döve bağııyordu:

"En büyük benim! En güçlü benim! En namlı, en şanlı benim! Yarın Mekke benim olacak Kâbe'yi yıkaçağım!"

Şahane Cevap

Ovadaki develerin yabancı askerler tarafından yakalandığını Mekke'li çobanlar görmüş, haber vermek için Mekke'ye koşmuşlardı.

Develer Abdülmuttalib'e aitti. Abdülmuttalib, Mekke'nin tanınmış bir kişisiydi. Özü doğru, sözü doğru, güvenilir bir insandı. Kureyş kabilesindendi ve herkesten saygı görürdü.

Kapısının önünde bağrıışmalar duyunca, dışarı çıktı.

"Ne var, ne oluyor?" diye sordu.

Çobanlardan biri nefes nefes anlatmaya başladı:

"Ey Abdülmuttalib. Yabancı askerler geldi. Develerini yakalayıp götürdüler."

"Kimin ordusunun askerleri acaba, anlayamadınız mı?"

Kalabalıktan bir ses yükseldi:

"Ebrehe'nin adamları olacak. Bu tarafa geldiğini duymuştum. Mahvolduk!"

"Eyvah! Ebrehe'de merhamet yoktur. Kâbe'mizi yıkar, şehrimizi yağmalar, bizi esir edip esir pazarında satar."

Artık her kafadan bir ses çıkıyor, herkes aklına gelen ilk fikri söylüyordu:

"Gidip ayaklarına kapanalım. İstediklerini savaşmadan verelim. Belki canımızı bağışlar."

"Bağışlamaz. Kâbe'yi yıkmaya yemini var."

"Ey Lât, ey Uzza! Kutsal putlar, bizi koruyun!"

Uğultu'nun ortasına, Abdülmuttalib'in sesi gök gürlemesi gibi düştü:

"Susun! Sakin olun."

"Bize yol göster, ey Kureyş Kabilesinin şanlı büyüğü!"

"Evet, yol göstermelisin. Ne yapacağımızı söylemelisin."

Abdülmuttalib ağır ağır konuştu:

"Ebrehe'ye tek başıma gideceğim."

Şaşkınlıkla mırıldandılar:

"Tek başına mı?"

"Tek başına. Çünkü yakaladığı develer benim. Onları kurtarmalıyım."

Kalabalık arasından hırçın bir ses yükseldi:

"Lât hakkı için...Sadece develerini düşünüyor. Peki biz ne olacağız? Ya Kâbe ne olacak?"

Abdülmuttalip belli belirsiz gülümsedi. Korkuyla bağışan kalabalığı süzdü.

"Dönmemi bekleyin ," dedi ve yürüdü.

Mekke'den çıkar çıkmaz Ebrehe'nin diktiği nöbetçiler tarafından durduruldu.

"Beni Ebrehe'ye götürün" dedi, " onunla konuşacaklarım var."

Alıp Ebrehe'nin çadırına götürdüler. Abdülmuttalib oturur oturmaz konuya girdi:

"Develerimi almışsın, onları geri istiyorum."

Ebrehe, bu isteği duyunca bir kahkaha attı:

"Ey, Kureyş'in reisi," dedi, "ben kutsal Kâbe'nizi yıkmaya geldim, sen ise ikiyüz devenin hesabını soruyorsun. Bu ne biçim iştir anlayamadım!"

Abdülmuttalib:

"Ya Ebrehe" dedi, "ben develerin sahibiyim, malımı korumalıyım."

Ebrehe hâlâ şaşkındı,

"İyi ama, Kâbe'yi savunmayacak mısınız? Yıkma-mam için bana yalvarmayacak mısınız?"

Abdülmuttalib çok sakindi:

"Kâbe'nin sahibi Allah'tır. Ben nasıl sahibi olduğum develeri koruyorsam, Allah da Kâbe'sini koruyacaktır."

Bu şahane cevap Ebrehe'yi bir hayli düşündürdü. Eli sakalında kala kaldı. Bir süre anlaşıl maz mırıltılar geveledi. Nihayet, "Bak bu sözlerini pek sevdim," diye konuştu, "yarın hangimiz güçlüyüz göreceğiz. O mu, ben mi?"

Ayağa kalktı. Abdülmuttalib'in karşısına dikildi. Göğsünü yumruklayarak bağırdı:

"Elbette ben güçlüyüm: Onu da yeneceğim, sizi de!"

"Büyük konuşma, ya Ebrehe."

"Konuşurum. Çünkü ben büyüğüm. Güçlüyüm. Ordumdaki fillerle yalnız Kâbe'yi değil, istersem dünyayı bile yıkabilirim."

Bu kadar böbürlenme karşısında Abdülmuttalib için için gülüyor, Ebrehe ile alay etmemek için kendini güç tutuyordu.

"Kararın nedir?" diye sordu. "Develerimi verecek misin?"

"Evet" dedi Ebrehe, "vereceğim. Onları sana bağışlıyorum. Ama iyi bak. Nasılsa yarın bütün Mekke ile birlikte develerin de benim olacak. Git şimdi, al develerini ve git. Bu gece yalvar Allah'ına Kâbe'sini korusun."

Abdülmuttalib kalktı. Çadırdan çıkarken,

"Eminim koruyacaktır," dedi.

Develerini alıp evine döndü.

Hücum Emri

Ertesi gün herşey hazırды. Filler ordunun önünde dizilmiş, yanlarında terbiyecileriyle saf tutmuşlardı. Ebrehe, bir tepeciğin üstünde Kâbe'ye bakıyor, sonra gözlerini şehirde gezdiriyordu.

Pazar yeri cansız ve kıpırtısızdı. Ne her zamanki hareket, ne de canlılıktan eser vardı. Şehir şimdiden ölmüş gibiydi. Etrafta direnme hazırlığı da görülmüyordu. Bu iş umduğundan daha kolay olacaktı galiba. Bir vuruşta devirecek, ilk saldırıda şehre girip yağma layacaktı. Sonra sıra Kâbe'yi yıkmaya gelecekti. Düşündükçe coştı, coşunca kendini tutamayarak bağırdı:

"Bu yıl zaferimin parıltısıyla damgalanıp Ebrehe yılı olarak anılacak!"

Milattan sonra 571 yılı Muharrem ayının bir pazar günüydü.

Hava sıcak mı sıcaktı. Mekke'nin etrafındaki kayalar bütün kızgınlığını Ebrehe'nin ordusunun üstüne boşaltıyor gibiydi.

Fakat Ebrehe kararını vermişti. Mutlaka Kâbe'yi yıkacaktı. Şehri yağmalayacak, yerle bir edecek, tarihten silecekti.

Hücum emrini verdi.

Filler önde gidiyor, onları askerler izliyordu.

Fillerin en büyüğü, en güçlüsü, Ebrehe'nin en çok güvendiği Mahmud birden bire yere çöktü. Sanki bacaklarında derman kalmamış, gövdesini taşıyamaz olmuştu.

Bakıcıları hayretler içindeydi. Böyle bir şey ilk defa başlarına geliyordu, koca fili güçlkle yerden kaldırdılar. Ama birkaç adım sonra tekrar çöktü. Yine kaldırıp başını Şam'a doğru çevirdiler. Yürümeye başladı. Yemen'e çevirdiler. Yürümesini sürdürdü. Kâbe'ye doğru çevirdiklerinde ise hemen çöktü.

Ebrehe, bulunduğu tepeden bir karışıklık olduğunu görmüş, durumu öğrenmek için yanındakilerden birini göndermişti. Adam nefes nefese döndü.

"Ey valimiz, Mahmud bir türlü yürümüyor. Yönünü Kâbe'ye çevirince çöküyor. Şam'a, ya da Yemen'e çevirince koşuyor. Bakıcılar şaşkın, askerler korkmuş durumda."

Ebrehe korkunç bir öfke bulutu gibi yamaçtan koptu. Kaynaşmanın olduğu yere gitti. Mahmud çökmüştü. Kaldırmaya çalışıyorlardı.

"Aptallar!" diye bağırdı. "Mahmud'a ne yaptınız?"

"Hiçbir şey, ey büyük valimiz," diye cevap verdiler korkuyla, "biz de ne olduğunu anlayamadık."

"Zorlayın! Vurun! Dövün!"

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar fayda etmiyor, Mahmud, bir yerlerden emir almış gibi Kâbe yönünde yürümüyordu.

Ebrehe, Abdülmuttalib'in sözlerini hatırlamıştı. "Allah Kâbe'yi korur," derken haklı mıydı acaba? Şimdi

bunları düşünmenin sırası değildi. Mahmud inat etse de diğer filler vardı, koca ordu vardı. İşini onlarla da görür, amacına ulaşırdı.

"Diğer filleri saldırtın!" diye emretti.

Fakat o da ne? Filler başka yönlere kaçmaya başlamışlardı.

"Yakalayın!" diye bağırdı Ebrehe.

Ancak filleri durdurmanın imkansız olduğunu o da biliyordu. Peki ne yapacaktı? Saldırıdan vazgeçip dönecek miydi? O zaman herkes kendisiyle alay eder, şöhret için geldiği yerden rezil olarak dönerdi. Hayır, ne olursa olsun saldıracaktı.

"Fillere ihtiyacım yok, onlar olmadan da zaferi kazanabilirim." Var gücünü sesine vererek haykırdı:

"Saldırın! Mekke'ye ilk giren askerleri armağanlara boğacağım!

Yakın, yıkın, talân edin!"

Askerler saldırıya kalktı...

Yaklaşıyorlardı...

Mekke halkı korku içinde bekliyordu...

Mukaddes Kâbe'nin sonu mu gelmişti? Herşey bugün bitecek miydi?

Hayır! Abdülmuttalib'in dediği gibi, Allah Kâbe'yi koruyacaktı.

Korudu...

Fil suresinde adı geçen "Ebabil Kuşları"nı gönderdi. Kırlangıçlara benzeyen kuşların her biri nohut veya mercimek iriliğinde üç taşla silahlandırılmıştı. Taşlardan biri gagalarında, ikisi pençelerindeydi. Saldırganların üzerlerine geldiklerinde taşları bırakıyorlardı.

Bunlar elbette sıradan taşlar değildi. Belki cehen-nem taşlarıydı. Kime isabet etse deviriyordu. Meydan bir anda ölüler ve yaralılarla dolmuştu. Bir gün önce, gururdan taşlaşmış halde, hâşâ, Allah'tan daha güçlü olduğunu iddia eden Ebrehe de yaralananlar arasındaydı.

Öyle bir manzara ki, anlatılamaz. Milyonlarca Eba-bil Kuşu, kara bir bulut gibi güneşi kapatmış, alaca bir karanlık çökmüş gibi Mekke'ye. Felaketlerin en umulmazına uğramış Ebrehe. Yaralı, bitkin ve muhtaç. Sağ kalanlar bütün güçlerini bacaklarına vermiş, bir an önce felaket diyarından kaçmaya çalışıyor. Ve Ebrehe inliyor:

"Yardım edin, yardım edin!"

Yalnızca Mahmud sapa sağlam. Sanki Kâbe'nin üzerine yürümemenin armağanı olarak yarasız, bere-siz dip diri.

Ebrehe böylece mahvoldu. Kâbe'yi yıkmaya geldi, kendisi yıkıldı.

Mekke halkı ise memnundu. Ne yazık ki Allah'ı akıllarına getirmiyorlar, Kâbe'yi ve kendilerini putların koruduğunu düşünüyor, elleriyle yaptıkları putlara kurbanlar kesiyorlardı.

Karanlıkta Bir Nur

Karanlıklı vahşet günleriydi. İnsanlar dürüstlüğü doğruluğu, sevgiyi, saygıyı, hakkı, hukuku unutmuşlardı. Bir birlerini ezmeye çalışıyor, vahşilik kol geziyor, hakimler, ne kadar haksız olursa olsun zenginlerin tarafını tutuyor, ezilen güçsüzlerin, öksüzlerin, yetimlerin, fakirlerin âhı direk direk semaya yükseliyordu.

Kimse kimsenin dostu değildi...

Kimse kimsenin yardımcısı değildi...

Kimse kimsenin arkadaşı, kardeşi değildi...

Kız çocukları diri diri toprağa gömülüyordu. Hür insanlar köleleştiriliyor, bir mal gibi alınıp satılıyor, efendileri, canları istediğinde onları dövebiliyor, hattâ öldürebiliyordu.

Kadınların hiçbir hakkı yoktu. Saygı görmezler, fikirlerini söyleyemezler, herhangi bir eşyadan ayırt edilmezlerdi.

Aya, güneşe, ateşe, yıldızlara, ya da yaptıkları putlara tapıyorlardı

Ama artık müjde yakındı!

Her kışın bir baharı, her gecenin bir gündüzü olduğu gibi, elbette bu şirk, vahşet, cehalet karanlığını boğacak güneş de doğacaktı.

Haksızlığa uğrayan mazlumlara, o güneş bekliyordu...

İşkence gören köleler, o güneş bekliyordu...

İnsandan sayılmayan kadınlar, o güneş bekliyordu...

Sahiplerinden eziyet gören hayvanlar bile o güneş bekliyordu.

Dünyanın yüzü ona dönmüş, cihan, efendisini beklemeye başlamış gibiydi.

O gelecek, bütün işkenceler, zalimlikler, vahşilikler, ahlâksızlıklar, yolsuzluklar bitecek, onun nuruyla nurlanan mü'minler derin bir kardeşlik duygusu içinde gönül gönüle verip küfrün paslı zincirini kıracaktı.

O geliyordu...

Dünyanın manevi yapısını beraberinde getirdiği nurla değiştirecek, insanlara hakkı, hukuku, adaleti, sevgiyi, kardeşliği, dostluğu, yardımlaşmayı öğretecek eşsiz rehber, son Peygamber, iki cihana server ve ümmete önder geliyordu.

Kureys Kabilesinden Abdülmuttalib'in şanlı torunu, Hazret-i Abdullah'la Hazret-i Amine'nin şerefli evlâtları Hazret-i Muhammed Mustafa (s.a.v.) geliyordu.

Kâinatı ilmin, imanın ışığıyla aydınlatmak, cahilliğin koyu karanlığını dağıtmak, Allah'tan aldığı peygamberlik göreviyle bütün insanlığı doğru yola çağırmak için geliyordu. Herşey ona muhtaç, herkes ona muhtaçtı. Dünya onun sayesinde huzur bulacak, insanlar onun getirdiği dinin etrafında bir birleriyle kar-

deř olacak, dūřmanlıklar unutulacak, zulmūn sonu gelecekti.

İnsanları barıřtıracak, kadınlara da hak tanıyacak, yoksulu, gūçsūzū koruyacak, zulmū ortadan kaldıracak, zalimin gūcūnū kıracak ve ūmmetinin ōnderi olacaktı.

Nur Bebek

Hazret-i Amine, ona hamileydi...

Bir gece rüyasına giren nur yüzlü biri, Hazret-i Amine'ye şöyle dedi:

"Ya Amine! Bil ki sen âlemlerin hayrına hamilesin. Adını Muhammed koy ve halini hiç kimseye açma!"

Derken Nur Tanesinin dünyayı şereflelendireceği an geldi. O ânı, annelerin en yücesi, sevgili Peygamberimizin annesi Hazret-i Amine anlatıyor:

"Evdeydim. Birden müthiş bir ses duydum. Korkudan eriyecek gibi oldum. Bir de ne göreyim: Beyaz bir kuş yanıma gelip kanadıyla arkamı sıvadı. İşte ondan sonra bende korkudan, kaygıdan eser kalmadı.

"Etrafıma baktım: Gördüm ki ak-pâk bir kâse içinde şerbet veriyorlar. Şerbeti içer içmez kendimi nurdan bir denizin içinde hissettim ve Muhammed'im dünyaya geldi...

Muhterem annenin gözlerinden bütün sır perdeleri kalkmış, ıslıl ıslıl bir nurun aydınlığında Şam'ın saray ve köşklerini seyretmişti.

"Gördüm ki, Doğuda bir bayrak, Batıda bir bayrak ve Kâbe'nin üstünde da bir bayrak vardı...Doğum tamamlanmıştı. Yavruma baktım: Secdeye varmıştı. Parmağını göge kaldırmıştı. Hemen bir akbulut inip yavrumu kundakladı.

“O sırada bir ses işittim: ‘Doğuları ve Batıları do-laştırsın’ diyordu, ‘deryaları gezdirin, tâ ki, yaradılmış-lar Muhammed’i ismiyle, sıfatıyla, suretiyle tanısın-lar.’ Biraz sonra bulut kayboldu gitti.”

Nur tanesinin ebesi Şifa Hatun ile doğum esnasında hazır bulunan Fâtıma Hatun da bazı olağanüstü olay-lara şahit olmuşlardı. Şifa Hatun, gördüklerini daha sonra şöyle anlatacak:

“Allah’ın Resûlü doğdukları zaman ben oradaydım. Kulağıma bir ses geldi: ‘Allah’ın rahmeti onun üzerine olsun’ dediler. Doğu ile Batı arası nurla doldu. Hatta Anadolu diyarının bazı saraylarını gördüm. Sonra Al-lah Resûlünü kucağıma alıp emzirmeye başladım. Üzerime öyle bir hal geldi ki, vücudum titremeye başladı. Gözlerim karardı. Yavrucağı göremez oldum. Bir ses, ‘Nereye gitti?’ diye sordu. Başka bir ses, ‘Doğuya götürdüler’ diye cevap verdi. Bu sesler hiç aklımdan çıkmadı. Ve Allah Resûlü Peygamberliğini ilân eder etmez yanına koşup iman ettim.”

Fâtıma Hatun da, doğum gecesinde evin nurla dol-duğunu, yıldızların salkım salkım, âdeta evin üstüne döküldüğünü söylemiştir.

Nihayet beklenen güneş doğmuştur...

Kâinatın yüce efendisi, kâinatı şereflendirmişti...

Kışın baharı gelmişti...

İmana susayan kalbleri tek Allah inancının nuruyla dolduracak, zulmü, haksızlığı, baskıyı yok edecek, ka-ranlıkları ilmiyle aydınlatacak, âlemlere rahmet ola-caktı.

Allah, ona, bir Hadis-i Kudsî'de şöyle seslenecekti:
"Ey Habibim, sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım!"

Nur bebeğın adını Muhammed koydular.

Büyük Müjde

Elbette böyle bir efendinin, böyle bir nurun dünyaya geleceği bazı bilginler tarafından biliniyordu. Çünkü hem Hazret-i Musa, hem de Hazret-i İsa Aleyhisselâm tarafından müjdelenmişti.

Mübarek ismi, değişik biçimlerde, hem Tevrat'ta, hem de İncil'de vardı.

O sıralarda Mekke halkından olan bilgin bir Yahudi, Peygamber Efendimizin dünyayı şereflendirdikleri gece yıldızları gözlüyordu.

O ana kadar hiç görmediği bir yıldızın gökyüzünde nazlı nazlı parıldadığını gördü. "Bu onun yıldızı" dedi. Ve sabah olur olmaz, Kureyş Kabilesi büyüklerinin toplantı yerine gitti. Son peygamberliğin bu kabileden birisine verileceğini okumuştı. O gece kimin evinde doğum olduğunu soracaktı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Çok heyecanlıydı. Yıllardır beklediği an bu andı.

Heyecanını güçlkle bastırmaya çalışarak Kureyş önderlerinin yanına yaklaştı.

"Ey Kureyş Kabilesinin önderleri, burada toplanmış ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kabilenin dertlerini konuşuyoruz, "diye cevap verdiler. "Ey bilgin Yahudi, ya senin aramızda ne işin var?"

"Sormaya geldim! Dün gece sizlerden birinin evinde bir oğlan çocuk dünyaya geldi mi acaba-"

Kureyşliler kızar gibi oldular. Evlerindeki doğum, Yahudi bilgini ne diye ilgilendirsindi? Neden soruyordu?

"Bundan sana ne? Bilgin olman, işimize karışma hakkını sana vermez."

"Bir bebek dünyaya geldi mi, gelmedi mi, onu söyleyin?"

Bakıştılar. Kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Kureyşliler Nur Bebeğin dünyaya geldiğini henüz bilmiyorlardı.

"Bilmiyoruz, ey bilgin!"

"Vallahi, bu ilgisizliğiniz karşısında şaşım kaldım."

"Niye?"

"Beni bilirsiniz. Çok okurum. Yıldızları incelerim."

"Biliriz. Çok bilge kişi olduğunu herkes bilir. Saygı da gösteririz. Ama sorduğun şeye akıl erdiremedik. Bizim kabiledeki doğumlarla neden ilgileniyorsun?"

Yahudi bakındı. Herkes vereceği cevabı duymaya hazırlanmıştı.

Memnun memnun gülümsedi. Sonra, bildiklerini anlatmaya başladı.

"Hayatım boyunca okuduğum kitaplardan öğrendiğime göre, dün gece burada bu ümmetin son Peygamberi Ahmed doğdu. Sırtında, iki kürek kemiğinin arasında kırmızımtırak, üzeri hafif tüylerle kaplı bir ben olacak. Bu Peygamberlik mühürüdür. Onu arıyo-

rum. Sizin kabilede olduğunu biliyorum. Bebeği hemen bulun: Annesine, babasına onun son Peygamber olduğunu müjdeleyin!"

Kureyşliler kulaklarına inanamıyorlardı.

"Yahu, ne diyor bu, hayal mı görüyor?"

"Bilge kişidir, söylediklerinde haklı olabilir."

"En iyisi gidip araştıralım. Bakalım dün gece bizden birinin oğlu olmuş mu"

"Araştıralım."

Yahudi bilginin bir ricası vardı:

"Sonucu bana da bildirin."

"Peki, bildiririz."

Gittiler, araştırdılar ve gerçeği öğrendiler.

Dün gece, bilginin tarif ettiği Nur Bebek dünyaya gelmişti.

Biri koşup bilgine bildirdi:

"Ey bilgin, Abdullah ile Amine'nin nur topu gibi bir oğulları olmuş. Bizim bilmediğimizi sen bildin."

Bilgin ürpererek kalktı:

"Beni onun yanına götürün!"

Bilgin Hazret-i Âmine'nin evine gitti. Bebeğin sırtını açmalarını söyledi. Bebeğin sırtını açtılar. İki kürek kemiğinin arasında kırmızımtırak bir ben vardı. Bilgin onu görür görmez sendeledi. Adeta büyülenmişti. Gözlerini ayıramıyor, bir şeyler mırıldanıyordu:

"Evet o! Kitapların belirttiği Peygamberlik mührü. Kureyş Kabilesine öyle bir devlet gelecek ki, haberi

Doğudan Batıya kadar ulaşacak. Şu anda ben son Peygamberin önündeyim!"

Bilginin hali herkesin dikkatini çekmişti. Neler olduğunu merak ediyorlardı.

"Ey bilgin, gördüklerini bize de anlat: Neler oluyor?"

Bilgin kendini toparlamaya çalışarak konuştu:

"Daha ne olsun? İsrail oğullarından Peygamberlik gitti. Kitap gitti. Ahırzaman Peygamberi doğdu."

Harikalar Dizisi

O mübarek gece...

Medayin şehri uyuyordu...

Saatler doğum ânını göstermekteydi...

Sarayında rahatça uyuyan Kisra (İran Şahı) Nuşirevan, birden korkunç çatırtılarla uyandı. Aynı gürültü saray halkını da uyandırmış, bahçeye fırlamışlardı.

Gördükleri manzara karşısında dehşete düştüler.

Kisra sarayının sapasağlam on dört burcu çatır çatır yıkılıyordu.

Herkes derin bir korku içinde kaçışmaya başladı. Kisra da korkmuş, can derdine düşüp sağlam bir çatı altına sığınmıştı.

Sabahı zor etti. Güneş doğar doğmaz yardımcılarını topladı.

Ama durumu henüz görüşmeye başlamadan korkunç bir haber daha geldi:

"İstahrabat'ta yanan kutsal ateşimiz söndü!"

Kisra'nın yüreği korkuyla vurdu. Bu olabilir miydi? Kıyamete kadar yanacağına inanılan Mecusi ateşi sönebilir miydi?

"Emin misiniz?" diye sordu.

"Eminiz. İstahrabat'tan dolu dizgin gelen haberci söyledi."

Kisra, yardımcılara, bilginlerine döndü:

"Olanlar hakkında fikriniz nedir? Beni teselli edecek, korkularımı hafifletecek bir şeyler söyleyin."

Bir cevap alamadı . Herkes korkuyordu. Bu durumda Kisra'yı teselli etmek gelmiyordu içlerinden. Kendilerinin de teselliye ihtiyaçları vardı.

Kisra ümitsizce bakındı. Gözleri Başkadı Mûbezan'a takıldı. Çok şey bilen iyi bir bilgindi. Doğrudan Başkadıya sordu:

"Olup bitenlere ne diyorsun?"

Başkadı sanki bunu bekliyordu.

"Ey Perslerin (İran) hükümdarı Nuşirevan! diye ko nuştı. "Dün gece bir rüya gördüm. Rüyamda yüzlerce kükremiş deve, önlerinde şaha kalkmış Arap atları olduğu halde Dicle suyunu geçip topraklarımıza girdi."

"Peki rüyayı neye yormaktasın?"

"Arabistan taraflarında çok önemli şeyler olacağına yormaktayım. Daha fazlasını bilemeyeceğim."

Kisra umduğunu bulamamıştı.

Üzgün, kızgın ve çaresizdi.

Basra Valisi Numan b. Münzir'e bir mektup yazdı. Basra'da sorularına cevap verecek âlimler varsa gönderilmesini emretti.

Bir süre sonra namlı bilginlerden Abdülmesih, Kisra'nın sarayına geldi. Basra Valisi tarafından gönderildiğini söyledi. Derhal hükümdarın huzuruna alındı.

Kisra, o zamana kadar, başka bazı olaylar olduğunu da duymuştu. Hepsinin aynı gece meydana gelmesini aklına sığdıramıyordu. Bilgine tek tek anlattı:

"Ey bilgin! Bir gece sarayımın on dört burcu yıkıldı, aynı gece, kıyamete kadar yanacağına inandığımız kutsal ateşimiz söndü. Aynı gece Kâbe'nin içindeki bütün putlar başaşağı devrildi. Kutsal Taberiye Gölünün suyu birden bire kurudu. Semave şehrinden geçen nehir, tarihinde ilk defa taşarak bütün şehri ve vadiyi kapladı. Söyle bana, ey namlı bilgin, neler oluyor, niçin oluyor? Kimsenin cevap bulamadığı suallerime cevap bul, beni rahatlat."

Bilgin uzun uzun düşündü. O düşündükçe hükümdar Nuşirevan sabırsızlandı. Ama bekledi. Belki derdi-ne derman olacak bir cevap alırdı.

Fakat bir cevap alamayacak, bilgin, başka bir bilgini tavsiye edecekti.

"Ey Kisra! Ben bu işin içinden çıkamam. Ancak Câbiye'de oturan dayım Satih'te bu soruların cevabı vardır. Şu kadarını söyleyeyim ki, bütün bunlar raslantı olamaz. Sanki karanlık uykumuzdan uyanmamız için dürtülüyoruz. Bir gerçeği anlamamız isteniyor gibi..."

Evet, bunu bilse bilse dayım Satih bilir."

"Emrediyorum, Satih buraya getirilsin!"

"Gelemez, Hükümdarım."

"Ben emredersem gelmek zorundadır. Ben bütün İran'ın hükümdarı Nuşirevan'ım! Emrim dağlara, taşlara geçer. Dayını en kısa zamanda istiyorum. Hem de sen getireceksin!"

"Emrin can baş üstüne hükümdarım. Ancak dayım bir tuhaf yaratıktır. Vücudunda hiç kemik yoktur. Kalkamaz, yürüyemez, kıpırdayamaz. Sadece görür, okur, düşünür ve konuşur. Bir yere götürmek gerektiği zaman eşya gibi dürülüp bohçalanır."

"Sen de bohçalayarak getirirsin."

"Ne yazık ki buna da imkân yok, ey Kisra, ey büyük hükümdar. Ondan son aldığım habere göre çok hasta imiş. Son günlerini yaşıyormuş."

İyice ümitsizliğe kapılan Kisra Nuşireven, âdeta inledi:

"Bari canına yetiş, atlarımın en hızlısını al, hemen dayına git, durumu anlat, söyleyeceklerini dinle ve bana da anlat. Başımıza gelen felâketlerin ötesinde bir saâdet var mı, bilmek istiyorum?"

Abdülmesih o gün yola çıktı. Atını çatlatırcasına sürdü ve nihayet Şam yakınlarındaki Câbiye'ye vardı. Dayısının evine gitti.

Et yığını Satih ölüm döşegindeydi. Yakınları ağlaşıyorlardı.

Evin içinden feryatlar geliyordu.

İçeri girdi.

"Hemen dayımı görmem lâzım. Çok önemli."

Bir kadın önünü kesti. Ağlıyordu:

"Dünya büyük bir bilgin kaybetmek üzere. Satih ölüyor. Bundan daha önemli bir şey olamaz. Şimdi görüşemezsin."

Görüşmek zorundayım. Ben yeğeni olurum. Bırakın dayımı son bir kere göreyim.

Güçlükle izin alabildi. Satih'in odasına girdi. Gözleri kapalıydı. Yüzünden bütün kanı çekilmiş, yüzü ya mursuz bulutlar gibi beyazlamı tı. Yanına sokuldu:

"Sevgili dayım Satih. Ben geldim. Sana Kisra'nın sel mını getirdim. Sorularının cevabını sadece sen verebilirsin. Ne olur konu  benimle."

Satih'in gözleri açılmadı, ama dudakları kımıldadı:

"Rahat bırak beni. Artık benim tek hükümdarım var: Ölüm!"

"Lütfen dayıcı ım, çok çaresiz kaldım. Senden başka hiç kimse derdime derman olamaz. Dünyanın nam-lı bilginlerinin bilemediklerini sen bilirsin. Yardım et."

Et yığını Satih'in gururu ok anmı tı. Gözlerini hafifçe araladı, belli belirsiz gülümsedi:

"Anlat!"

"Kisra sarayının on dört burcu bir anda yıkıldı, sapa sağlam burçlar, aynı anda neden yıkılır?"

Satih dirilir gibi oldu. Gözlerini iyice a arak ye eni-ne baktı.

"Semave  ehrini su bastı mı? Yüzyıllardır yanan Me-cus  ateşi söndü m ?" diye sordu.

Basralı bilgin Abdülmesih, hayretler içinde cevap verdi:

"Evet. Ama sen nerden biliyorsun?"

Satih, ye eninini sözlerini duymamış gibiydi. Üst üste sorular soruyordu:

"K be'nin içindeki putlar ba a a ı devrildi mi? S ve G l  kurudu mu? Gökten salkım salkım yıldızlar döküldü m ?"

Abdülmesih'in hayreti artmıştı.

"Evet, hepsi doğru."

"Artık Satih için Şam da Şam değildir."

"Bu ne demektir, anlayamadım?"

"Artık Fatih için Şam'da Şam değildir."

"Bu ne demektir, anlayamadım."

"Ey Abdülmesih! İlâhî vahyin okunması çoğalacak... Şunu iyi bil ki; zaman üzerinde hükmü geçerli olan mutlak Hâkim böyle istedi. Gelen Peygamberle nebilik ipinin iki ucunu düğümledi."

Satih canlanmıştı. Şimdi rahat konuşuyordu. Heyecanlıydı.

"Dirildin birden, ölmek üzere değil de yeni bir hayata başlamak üzere gibisin."

"Satih derin bir nefes aldı, gözlerini tekrar kapadı:

"Burçların yıkılmasına gelince: Sasanilerden, yıkılan burç sayısınca hükümdar gelecek. Sonra hüküm yerini bulacak... Git artık. Kisra'ya söyle, Kâinatın Efendisi dünyaya geldi... Yazık ki, ben göremeyeceğim. Git..."

Satih kendinden geçmişti. Ondan sonra tek bir kelime edemedi.

Abdülmesih yanından ayrıldı. Medâyin'e, Kisra'nın sarayına döndü.

Süt Anne

O zamanların Mekke'sinde bebekleri süt annenin emzirmesi âdetti. Nur Bebeğe de bir süt anne bulunacaktı. Fakat Nur Bebeğin ailesi varlıklı değildi. Babası, o dünyaya gelmeden birkaç ay önce vefat etmişti. Yetimdi. Bu durumda süt anne bulmak kolay olmayacaktı.

Fakat Allah, sevgili Resûlünü yetiştirecek şartları eksiksiz hazırlıyor, süt annelerin en hayırlısını Mekke'ye gönderiyordu.

Bu mutlu kadının adı Halime idi. Kocası Haris'le birlikte Mekke'ye geliyordu. Benî Sa'd Kabilesindendiler. Yurtlarında korkunç bir kuraklık vardı. Ekinler kurumuş, sular kurumuştu. Sonunda kıtlık baş göstermişti. Çaresiz kalmışlardı. Mekke'ye bu yüzden geliyorlardı. Haris çalışıp birkaç kuruş kazanacak, Halime de varlıklı bir ailenin çocuğunu alacak, süt annelik edecekti. Böylece karınlarını doyurmayı düşünüyorlardı.

Kafile halinde yolculuk ediyorlardı. Kafilede başka kadınlar da vardı. Fakat Halime'nin bindiği merkep o kadar halsiz ve zayıftı ki, diğer kadınlara bir türlü yetiştirmiyordu.

Bu yüzden Mekke'ye gelmekte gecikti.

O gelinceye kadar Benî Sa'd kabilesinin diğer kadınları bütün varlıklı ailelerin bebeklerini aldılar. Nur Bebek yetim ve fakirdi. Bu yüzden hiçbir süt anne onu almamıştı.

"Bu ne güzellik!"

Saatlerce torununa süt anne arayan Abdülmuttalib yorgundu. Aradığını bulmaktan iyice ümidini kesmişti.

Öte yandan Mekke'ye girip bütün süt çocuklarının paylaşıldığını gören Halime de güç durumdaydı. Bir süre dolaşmış, kapıları çalmış. Fakat kapılar tek tek yüzüne kapanmıştı. Herkes çocuğunu verdiğini söylüyordu. Dolaşmaktan bitkindi. Bir kıyıya oturdu. Arada bir önünden geçenlere sesleniyordu.

"Süt anne isteyen, süt anne..."

Hayır! Kimse istemiyordu.

Süt bebek bulamayacaktı.

Yorgun, bitkin, çaresiz ve ümitsizdi.

Bir bebek arıyordu, ama Nur Bebeği aradığını bilmiyordu. Oysa kader yolunu çoktan çizmişti.

Halime kaderinin çizdiği yolda yürüyüp mutluluğa ulaşacaktı.

Torununa süt anne arayan Abdülmuttalib'le, süt annelik arayan Halime kaderin çizdiği yolda buluştular. İhtiyar Abdülmuttalib, Halime'nin "Süt anne isteyen... Çocuğuna süt anne isteyen" diye fısıldayışlarını duymuş ve önünde çakılmış gibi durmuştu.

"Sen kimlerdensin?" diye sordu Halime'ye.

"Sa'doğullarıdanım."

“Adın ne?”

“Halime.”

“Ne güzel. Halime güzel huylu demektir.”

Biraz düşündü. Hiçbir süt annenin almak istemediği torununu teklif edecekti. Süt annelik etmesini, emzirmesini isteyecekti. Ama acaba kabul ettirebilecek miydi?

Sessizlik uzadı. Halime merakla nur yüzlü ihtiyarı süzüyordu.

İhtiyar hâlâ düşünüyordu.

Halime bir sevgi yumağının yüreğine dolandığını hissediyordu.

İhtiyar söylemek istediğini bir türlü söyleyemiyordu.

Halime neden birden bire mutlu olduğunu anlayamıyordu.

İhtiyar şimdi Halime'yi inceliyordu.

Sonunda konuştu:

"Ey Halime! Ben Abdülmuttalib'im. Şanlıyım, şerefliyim, ama fakirim. Evimde yetim bir bebek var. Yeterince para veremediğim için hiçbir süt anne nur yüzlümü almak istemedi. Sen alır mısın?"

Halime dirildi...

Halime yorgunluğunu unutup tazelendi...

"Evet" dedi. "Geç kaldım, emzirecek çocuk bulamadım. Elim boş dönmek de istemiyorum. Ey Abdülmuttalib, yetimini alacağım. Ama önce kocama danışmalıyım. Beni burada bekle."

Kocası Haris'i pazar yerinde buldu. Durumu anlattı.

"Al," dedi Haris. "Onu görmeden sevdim. Belki de Allah, onun yüzünden bize bereket ve hayır ihsan eder."

Halime sevinçle döndü...

Nur Bebeğin dedesine müjdeyi verdi.

Birlikte eve gittiler.

Halime Nur Bebeği gördü. Görmesiyle içi sevgiyle tepeleme doldu.

"Allah'ım, bu ne güzellik!" demekten kendini alamadı.

Nur Bebek gözlerini açmış yumuk yumuk bakıyor ve süt annesine gülümsüyordu.

"Ömrümde bu kadar pırıltılı bir bebek gülümsemesi görmedim. Güneşe bakar gibiyim. Ey Abdülmuttalib, torununu çok sevdim, kanım kaynadı; iyi ki merkehim yavaş yürümüş de Mekke'ye gelmekte gecikmişim. Bebeklerin en güzeli, en tatlısı, en şanlısı bana kaldı. Kucağıma alabilir miyim?"

"Elbette. O artık senin öz oğlun gibidir."

Halime Nur topunu kucağına aldı. Öptü, kokladı, sevdi.

Annelik heyecanını ilk defa yaşıyor gibiydi.

Bütün vücudunu bu tatlı heyecan kuşatmıştı.

"Abdullah isimli bir oğlum var. Birlikte kardeş kardeş büyürler. Gönlünüzü ferah tutun, efendim. Ona öz oğlumdan daha iyi bakacağım."

Abdülmuttalib de çok mutluydu.

"Sana inanıyorum ey Halime. Torunuma aradığım gibi bir süt anne bulduğum için Rabbime hamd olsun."

Nur bebeğın mübarek annesi Hazret-i Âmine hüzünle sevincin ortasında, konuşmaları dinliyordu. Nur yavrusundan ayrılma hüznü anne yüreğini dağlarken, hüznünü iyi bir süt anne bulmanın sevincine gömüp teselli buluyordu.

Göz yaşlarını gönlüne emdirdi. Ayrılığın acısını hafifletmek için Nur Tanesini son defa bağrına basıp öptü, öptü, öptü. Adeta bir bulut gibi Halime'nin peşine takıldı. Sevgisini Nur Bebeğiyle Sa'doğulları yaylasına gönderdi.

Mekke'ye gelişle adım atacak gücü olmayan merkep dönüşle kanatlanmış gibiydi. Saatlerce sırtında Nur Bebekle süt annesini taşıdığı halde yorulmamış, hızından hiçbir şey kaybetmemişti.

Gelişini bilenler bu gidişe akıl erdiremiyorlardı.

Bir dinlenme anında, kadınlardan biri merakını yenemeyerek, Halime'ye sordu:

"Halime bu merkebi Mekke'den mi satın aldın?"

"Hayır."

"Yani gelişle bindiğın merkep bu mu?"

"Elbette."

"Peki ama nasıl olur? Senin merkep doğru dürüst yürüyemediğı için Mekke'ye zamanında ulaşamadın. Şimdi ise cins Arap atlarından daha hızlı gidiyor. Bu işin sırrı nedir?"

Halime de bunun farkındaydı. Merkebe bir şeyler olmuştu. Yalnız merkebe değil, kendisine de bir şeyler olmuştu. Sütü iyice azalmışken birden bire artmıştı. Oğlu Abdullah'a yetmezken, iki yavruyu emziriyor,

ama bitiremiyordu. Her Őeyde anlayamadığı bir garip-
lik vardı.

Durumu kocasına da açmıştı. Kocası düşünmüş,
sonra şöyle demişti:

"Halime, bil ki sen çok mübarek bir bebek aldın!"
Halime bebeğini daha çok sevdi.

Yokluktan Varlığa

Sa'doğulları yurtlarına dönmüş, evlerine yerleşmişlerdi.

Kıtlık hâlâ sürüyor, sıcak Sa'doğulları yaylasını kasıp kavuruyordu.

Yiyecek bir lokma ekmek bulmak bile zordu. Otlar da kuruduğu için aç kalan hayvanlar sütten kesilmişti. Yalnız Haris'le Halime'nin evi bolluk içindeydi. Nasıl olduğunu kimse kestiremiyordu, ama çöl sıcağında yayılan keçileri, karınları tıka basa doymuş olarak eve dönüyor, süt musluklarından bereket fışkırtıyordu.

Bir gün çobanları geldi.

Ona keçileri nerde otlattığını sordular.

"Ey çoban! Sakın hayvanlarımızı başkasının arazisinde otlatmayasın. Karınlarını nasıl böyle tıka-basa doyuruyor, herkesin hayvanları zayıflarken bizimkiler nasıl semiriyor? Nasıl bol süt veriyorlar?"

Çoban da bir tuhafılık sezmiş, zaten bunu sormaya gelmişti.

"Bilmiyorum, anlayamıyorum," dedi. "Ben de size soracaktım."

"Hayvanların çobanı sensin. Biz evde oturuyoruz. Nereden bilebiliriz ki?"

"Ne yazık ki ben de bilmiyorum. Bunca yılın çobanıyım, hiç böyle bir şey görmedim. Hayvanları aynı yerde otlatıyorum. Sizinkiler doyuyor, komşularınızın hayvanları bir deri, bir kemik duruyor. Zaten hayvanların yiyebileceği ne var ki doysunlar?"

Halime, kocası Haris'e döndü:

"Bana öyle geliyor ki, efendim; bu iş ne ot, ne otlak işidir. Bu iş Rabbimin sırlarından bir sırdır. Herşey Muhammed'i emzirmemle başladı.... Anlar gibiyim."

Anlar gibiydi...

Fakat bütünüyle anlayamamıştı henüz...

Nasıl bir süt evlât aldığını bilmiyordu.

Sadece hissediyor, bazı olayların ışığında gerçeğe yaklaşıyordu.

Yağmur Duası

Sa'doğulları sık sık yağmur duasına çıkarlardı. Ama yağmur bir türlü yağmazdı.

Yine bir gün din adamları yağmur duasına halkı dâvet içi tellâllar bağırttılar.

Yaylanın her tarafında tellâlların sesi yükseldi:

"Herkes yağmur duasınaaa! Yağmur için duaya çıkılacak!"

Tellâlları duyanlar meydanlarda toplanmış, aralarında konuşuyorlardı.

"Çıkalım çıkmasına, ama neye yarayacak?"

"Haklısın. Putlarımız gazaba geldi. Onca adak, onca kurban boşuna gitti."

"Göklerin suyu kesildi sanki, gazaba uğradık!"

"Putlarımızın gücü mü tükendi acaba? Neden yağmur yağıdirmıyorlar?"

"Öyle konuşma, çarpılırsın!"

"Zaten çarpılmışım çarpılacağım kadar. Açlıktan başım dönüyor, gözlerim kararıyor. Haris'in evi bolluk içinde. Bu sırrı bir öğrensem..."

"Boşversene! Haris ile Halime'nin bir marifeti olsaydı yağmur çoktan yağmıştı."

"Haklısın galiba. Onlar da hepimiz gibi yağmur duasına geldiler. Yine de tek damla düşmedi."

"Süt çocuklarını getirmediler ama."

"Şu Mekkeli çocuk mu? Sahi be! Onu aldıkları andan beri bazı değişiklikler olduğunu duymuştum. Çok hayırlı, çok uğurlu bir bebekmiş."

"Ne dersiniz, bu seferki yağmur duasına onu da götürelim mi?"

"Halime onu kendi gözünden bile sakınıyor. Getirmek ister mi ki?"

"Gerekirse zorlamasını da biliriz. Hele bir getirsin."

"Evet. En iyisi rahibi de alıp Halime'nin evine gideyim. Hem çocuğu yakından görürüz. Doğrusu merak ediyorum."

Rahibi de yanlarına aldılar ve Halime'nin evine gittiler.

O sırada Halime, kocası Haris ve Nur Bebeğiyle beraberdi. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Haris bunu fark ederek sordu:

"Halimeciğim, kendi kendine ne konuşuyorsun öyle?"

"Hiç efendiciğim. Nur Bebeğime ninni söylüyorum. Biliyor musun ey Haris, Nur Bebeğim sol mememden süt emmiyor."

Haris şaşırmıştı:

"Ciddi misin?"

"Evet o kadar denedim, almadı. Zorlayınca itti. Başını yana çevirdi. Ne yaptımса almadı işte. Ben de onu yalnız sağ mememin sütüyle besliyorum. Sol mememi de Abdullah'a veriyorum."

Haris elini sakalına attı, hayretle söylendi:

"Her gün yeni bir tuhaflıkla karşılaşıyorum."

Tam o sırada kendisini çağırdılar:

"Ya Haris, içerde misin?"

"Burdayım," diye cevap verdi, "buyurun"

Rahip yanında iki kişiyle eve girdi.

Bugün bütün kabile yağmur duasına çıkıyoruz. Halime'nin süt bebeğini de aramızda istiyoruz. Marifetli olduğunu duyduk. Belki onun yüzü-suyu hürmetine yağmur yağar da kuraklıktan kurtuluruz. Evlerimiz evin gibi bolluğa, berekete kavuşur."

Haris bu isteği duyunca pek memnun olmadı. Nur Bebeğini bu sıcakta dağlara götürmek istemiyordu. Halime'ye döndü:

"Ne dersin Halime?"

Halime adı gibi güzel huyluydu. Kimseyi kırmak istemezdi.

"Olur," dedi. "Siz gidin, Nur Bebeğimle ben arkadan geliriz. Belki bir faydası dokunur."

Nur Bebeğini aldı, kalabalığın arkasından gitti.

Bir tepenin üstünde toplandılar...

Rahip, Nur Bebeği alarak havaya kaldırdı:

"Ey insanlar!" dedi. "İşte bulunduğu eve bereket getiren Mekkeli çocuk! Bu hayırlı yavruya olan sevgisi ve lütfu ile yağmur vermesi için âlemlerin Rabbine hep birlikte dua edelim!"

Birlikte dua ettiler.

Masmavi gökyüzü, birden, kara bulutlarla kaplandı.

Biraz sonra da yağmur başladı.

Geleceğin peygamberi hürmetine yapılan dua kabul edilmiş; gökten sicim sicim yağmur dökülmeye başlamıştı.

Böylece Sa'doğulları yaylası kuraklıktan kurtulup bolluğa kavuşmuştu.

Herkes hayatından memnundu.

Hayırlı bebeği yüzünden Halime ile kocası halktan saygı ve sevgi görüyor, bir dedikleri iki edilmiyordu.

Ve Nur Bebek büyüyordu.

Ayrılık Saati

Vakti gelmişti...

Bütün süt çocukları öz annelerine götürüleceklerdi...

Halime üzgündü. Yüreği dağlıydı. Nur Bebeğine alışmış, gönülden bağlanmıştı.

Fakat başka çaresi yoktu. Geleneklerin dışına çıkamazdı. Süt yavrusu, öz annesine dönecekti.

Onu Mekke'ye götürdü.

Annesinin kollarına bıraktı.

Göz yaşları bir bulut gibi gözlerine çökmüştü. Ayrılmak istemiyordu.

"Ne olur?" diye yalvardı. "Onu biraz daha bana bırakın. Biraz daha büyüteyim. Sonra yine getiririm.

Hazret-i Âmine, annelerin en şerefli, çocuğunun dedesi Abdülmuttalib'e baktı. Ne düşündüğünü anlamak istiyordu.

Abdülmuttalib, başını öne doğru salladı.

Nur Çocuğun süt annesiyle bir süre daha kalmasına razıydı. Çünkü Mekke'de veba salgını vardı. Bu bulasıcı ve öldürücü hastalıktan Nur Çocuğu korumaları lâzımdı.

Annelik fedakârlıktı.

Gerçek anneler, gerektiğinde sevgilerini de feda etmeliydiler.

Hazret-i Âmine gerçek anne olduğunu gösterdi. Derin sevgisine rağmen evlâdını süt annesine verdi. Çünkü her şeyden önce onun iyiliğini istiyordu. Mekte'de hastanalabilirdi. Korkmuştu.

Sevgili süt oğlunu kollarının arasına tekrar alan Halime'nin mutluluğu içine sığmıyordu.

Uçarcasına bir hızla yurduna döndü.

Yüreği sevinçle ve Nur Çocuğun sevgisiyle dop doluydu.

Coşkundu.

Kalb Mu'cizesi

Nur Çocuk büyüyordu...

Zaten O küçükken de büyüktü...

Düşünüyor, soruyor, araştırıyor, herşeyi öğrenmek istiyordu.

Peygamberliğe hazırlığı başlamış gibiydi.

Sa'doğulları yurdunda günlerini boş geçirmiyordu. Halime'nin diğer oğlu Abdullah'la birlikte çobanlık yapıyordu.

Açık havada dolaşmayı çok severdi. Zaman zaman bulutların gölgesine çekilir, gökyüzünde bir şeyler arardı.

Emir bekler gibiydi...

İzin bekler gibiydi...

Müjde bekler gibiydi...

Nereye gitse bir bulut kümesi başının üstünde belirir, onu güneşin kızgın sıcağından korurdu.

O, bulut şekline girmiş meleklerin koruması altındaydı.

Durumu görenler şaşırıyor, "Bu işte bir iş var" diyerek hayretlerini belirtiyorlardı.

Çocukluğu, sonra bütün hayatı harikalarla dolu geçti. Çünkü o seçilmiş insandı.

Son Peygamberdi...

O, Kâinatın Efendisi, insanlığın kurtarıcısıydı.

Günlerden bir gün, yine süt kardeşi Abdullah'la hayvan güdüyordu. Abdullah, bir ağacın gölgesine uzanmış, uykuya dalmıştı. Sevgili Nur Çocuk, dağılan koyunları, keçileri toplamak için Abdullah'ın yanından ayrıldı.

Ve o gün, harika bir olay daha yaşadı:

Yeşil otların arasında yürüyordu. Birden bire karşısında beyazlara bürünmüş, nur yüzlü iki kişi çıktı. Birinin elinde içi karla dolu altın bir tas vardı. Güven verici bir gülümsemeyle Nur Çocuğa bakıyorlardı.

Kollarından tutup çimenlerin üstüne yatırdılar.

Abdullah o sırada uyandı. Süt kardeşini beyazlar giymiş iki kişinin arasında görünce korktu. Koşarak evine gitti. Durumu annesiyle babasına anlattı. Telâşla fırlayıp koştular. Nur Çocuğu bulduklarında çimenlerin ortasında duruyor, tatlı tatlı gülümsüyordu. Halime atılıp kucakladı.

"Sana ne oldu yavrucuğum?"

Anlattı:

"Beyaz elbiseli iki kişi göğsümü yarı. Kalbimi çıkardılar. Onu da yarıdılar. İçinden çıkan simsiyah kan pıhtısını attılar. Göğsümü ve kalbimi altın tas içinde getirdikleri karla yıkadılar, temizlediler. Sonra gittiler."

İki melek, Allah'ın emriyle, Nur Çocuğun kalbini, bütün insanlarda bulunan kötü duygulardan, günahlardan temizlemişler, içine nur ve huzur doldurmuşlardı.

O günahsızdı...

Ve hep günahsız kalacaktı.

Hiç hatasız yaşayacaktı.

İyilikten, ibadetten, sevgiden, kardeşlikten, doğruluktan, merhametten ve bunlara benzer güzel duygulardan başka bir duygu kalbine girmeyecekti.

Bu olay Halime ile kocası Haris'i ürkütmüştü.

Başına bir şey gelmeden Nur Yavruyu, annesine teslim etmeye karar vermişlerdi.

Nur Çocuğun Sa'doğulları yurduna gelişinin dördüncü yılıydı. Sevgili süt annesi Halime, ayrılık ateşiyle dağlanan kalbine taş basarak sevgili süt oğlunu Mekke'ye götürdü.

Annesine teslim etti.

Öz anne, oğluna kavuşma sevinciyle çırpınırken, süt anne, ayrılık ateşinde yanıyordu.

Süt oğlunu defalarca öptükten sonra, ağlayarak Mekke'den ayrıldı.

Aradan uzun yıllar geçse bile ne o süt oğlunu, ne de süt oğlu onu unutacaktı.

Nur Çocuk büyüyüp Peygamber olduktan sonra, ne zaman süt annesini görse engin bir sevgi ve saygıyla ona koşacak, hayatının her döneminde onu, "Anne-ciğim" diye çağırarak ve her zaman yardımda buluncaktı.

Medine'ye Yolculuk

İstikbalin Efendisi, altı yaşındaydı. Annesiyle birlikte Mekke'de oturuyordu.

Babasını hiç tanımamıştı. Çünkü, annesiyle henüz birkaç aylık evliken ebedî dünyasına, ahirete göçmüştü.

Zaman zaman annesine, babasını soruyordu. Annesi anlatırken ne kadar duygulandığını görüyor, ne kadar çok özlediğini anlıyordu.

Medine'ye gideceklerini öğrenince pek sevindi.

Henüz altı yaşındaydı. Babasının kabrini hiç görmemişti. Babasının kabri Medine yakınlarındaydı. Şimdi oraya gidiyorlardı.

Yanlarında Nur Çocuğun dadısı Ümmü Eymen de vardı. Uzun bir yolculuktan sonra dayısının oğlu Nabi-ga'nın evine vardılar. Bahtiyar babası Abdullah'ın kabri avludaydı. Sevgili annesi, birkaç ay süren evliliklerinden sonra kaybettiği kocasının kabrine kapandı ve derin bir hüznün içinde ağladı, ağladı.

Nur Çocuk yetimliğin acısını ilk defa bu kadar içten duyuyor, ilk defa babasını yanında istiyordu. Ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Gözleri nemlenmiş, annesine sım sıkı sarılmıştı. Okşuyor, öpüyor, sanki ona babasının yokluğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

Ve günler, sıcak günler bir biri arkasına takılıp geçiyordu.

Ümmetin Peygamberi

Bir gün, sevgili Peygamberimiz, misafir bulunduğu evin avlusunda, dadısı Ümmü Eymen'le birlikte oturuyorlardı.

Yoldan geçmekte olan iki haham, iki Yahudi bilgin çakılmış gibi birden durdular.

Gözlerini sevgili Nur Çocuğa diktiler. Hiç kırpmadan bakıyorlardı.

Nur Çocuk, üzerine âdeta yapışan ısrarlı bakışlardan sıkılıp eve girmişti. Yahudi bilginler ancak o zaman toparlanıp Ümmü Eymen'e yaklaştılar. Ve sordular:

"Demin yanında oturan çocuğun adı nedir?"

Ümmü Eymen, hemen söylemedi.

"Adını ne yapacaksınız, niçin soruyorsunuz?"

"Hiç... Tanıdığımız birine benzettik de, lütfen adını söyley misiniz?"

"Adı Ahmed'dir. Onu tanıdığınızı sanmıyorum."

"Ne olur birazcık çağırır mısınız?"

"Niçin çağıracak mışım? Sizi tanımıyorum bile."

"Merak etme. Bizler iyilikten başka bir şey düşünmüyoruz. Kimseye zararımız dokunmaz. Onu Allah için seviyoruz ve senden çağırmanı rica ediyoruz."

Ümmü Eymen bir zaman karar veremedi. Bilginleri dikkatle süzdü. Kötülük yapacak kişilere benzemiyor-

lardı. Zaten yaşlıydılar. Gerekirse onlarla mücadele edebilirlerdi.

"Pekâlâ," dedi, "size inanıyorum. Ona bir zarar vermeyeceğinizden eminim. Azıcık bekleyin, gidip getireyim."

Eve girdi ve az sonra Nur Çocukla birlikte döndü:
"İşte getirdim. Ne yapacaksınız?"

Yahudi bilginler, Nur Çocuğu yakından görür görmez eğilmişlerdi. Neden böyle davrandıklarını soran Ümmü Eymen'e, "Onu biz biliriz," dediler. "Şu anda bir güneşin karşısında bulunduğumuzu seziyoruz. Rica etsek çocuğun sırtını açar mısınız?"

Ümmü Eymen razı oldu:

"Eh, madem ki bir bildiğiniz var, madem ki bu kadar uygulandınız, sizi kırmak olmaz."

Nur tanesinin sırtını açtı, gösterdi:

"Buyurun bakın, işte sırtı!"

Yahudi bilginler yaklaşıp baktılar. Büyülenmiş gibi uzun uzun baktılar. Ve fısıldaşmaya başladılar:

"İşte, nübüvvet mührü!"

"Evet kitaplarda tarif edilen peygamberlik nişanı."

"Bunu da görmek varmış nasipte."

Sevgili Nur Çocuğun dadısı Ümmü Eymen, bilginlerin fısıldaşmalarından birşey anlayamamıştı.

"Aranızda ne fiskos ediyorsunuz öyle?" diye sordu.
"Bana da anlatsanıza."

"Ne anlatalım?" dedi biri. "Görmek istediğimizi gördük, kitapların müjdesine erdik. İşte bu çocuk son Peygamberdir. Bu şehir de onun hicret edeceği yerdir.

Bu memlekette çok şiddetli savaşlar, göçler ve büyük işler olacaktır."

Ağır ağır uzaklaşan iki bilginin arkasından Ümmü Eymen hayret ve merakla bakıyor, duyduklarını zihninde evirip çeviriyordu.

Bunu asla unutmayacaktı.

Bir Acı Daha

Hazret-i Âmine, Nur Yavrusuyla ve Ümmü Eymen'le birlikte, bir ay kaldığı Medine'den Mekke'ye dönmeye karar verdi.

Hazırlıkları bitirip yola çıktılar.

Kızgın çöl, bütün yakıcılığını yola dökmüştü.

Güneş kavuruyor, saatler gün gibi uzuyordu.

Yine de yolu yanlamışlardı. Ne yazık ki Hazret-i Âmine, şanlı evlâdın şerefli ve sevgili annesi hastalandı. Bir ağacın gölgesinde konakladılar. Hastayı yatırdılar.

Hazret-i Âmine ateşler içinde kıvranıyor, hiçbir şey yapamıyorlardı.

Nur Çocuk annesinin başucundan bir an olsun ayrılmıyor, terini siliyor, sık sık yanaklarından öpüyordu.

"Anneciğim!" diyordu, "sevgili anneciğim, bir tanem, ne olur iyileş."

Fakat hasta iyileşmiyordu.

Dünya derin bir kederin kuyusuna düşmüş, çöl bile susmuştu.

Kartallar sanki uçmayı, rüzgâr esmeyi, fırtına çıkmayı unutmuş, herşey, hattâ zaman bile donup kalmıştı.

Annesini kaybetme düşüncesi, Nur Çocuğun kalbine ateş gibi düşmüştü. Sık sık halini soruyor, vereceği cevapta bir teselli arıyordu.

"Şimdi nasılsın anneciğim?"

Annesi her soruda acılarını yutkunuyor, bitkinliğini belli etmemeye çalışarak gülümsüyordu:

"Şükür iyiyim yavrucuğum, merak etme bir şeyim yok."

Ama iyi olmadığı belliydi. Saatler geçtikçe de fenalaşıyordu. Hep yavrusunu düşünüyordu. Ne olacaktı? Ona kim bakacaktı? Kim terbiye edecekti?

Oysa Nur Çocuğun koruyucusu ve terbiyecisi Allah'tı. Onu Kâinatın Efendisi olarak yaratmış, adını, kendi adıyla birlikte anmıştı.

Hasta gözlerini açamıyordu...

Ateşi daha yükselmiş, yüzü bakır rengine dönmüştü.

Bir ara kavrulmuş dudaklarından tek heceli bir kelime çıktı:

"Su!"

Sevgili oğlu hemen koştu. Uçarcasına gidip su getirdi anneciğine. Hazret-i Âmine su dolu tasla birlikte sevgili yavrusunun ellerini avuçladı. Suyu beraber oğlunun sevgisini, hasretini de kana kana yudumladı.

Ve sanki birden bire dirildi. Gözleri açıldı. Yavrusunun nurlu yüzüne uzun uzun baktı. Gitmek üzere olduğu ahirette de yavrusunun yüzünü unutmak istemez gibi dikkatle bakıyordu.

Ayrılık anının yaklaştığını sezmişti.

Dudaklarının kenarında beliren acılı gülüş giderek donuklaştı. Yüzü ateşten gömleğini çıkarıp ağır ağır matlaştı, beyazlaştı. Hazret-i Âmine, ölümün sessizliğine büründü.

Ölüm, bazı çehrelere esrarlı bir güzellik katar. Sanki bir başka hayata geçişi sevdendir. Hazret-i Âmine'nin ölümü de öyleydi. İnsana ölümü sevdendiriyor, özletiyordu.

Milâttan sonra 576 yılıydı...

Mekke ile Medine arasında bulunan Ebvâ köyü yakınlarında dünyanın en bahtiyar annesi ebedî yolculuğuna çıktı.

Can emanetini asıl sahibine teslim etmiş, arkasında Kâinatın Efendisi olacak Nur Çocuğunu en mukaddes miras olarak insanlığa bırakmıştı.

Zamanla insanlar, gerçek insanlığı ondan öğrenecek, onun Allah'tan getirdiği sevgi dini, kardeşlik dini, dostluk dini, mertlik dini, İslâm sayesinde huzura, sadete ereceklerdi.

Babasından sonra annesini de kaybetmişti...

Hem yetimdi, hem de öksüzdü...

Ağlıyordu.

Annesinin soğumaya yüz tutmuş ellerine kapanmış, mübarek gözyaşlarıyla ıslatıyordu.

Dadısı Ümmü Eymen, yanına çömeldi. Kederini içine atarak onu teselliye çalıştı:

"Ağlama Muhammed'im!.. Can emanetini veren dediğinde alır."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Fakat anne yüzü unutulmayacak bir yüzdür. Onu tekrar göremem diye üzülüyorum."

Peygamberliğinden sonra, "Ya Resûlallah, anneniz öldüğünde niçin ağladınız?" diye soracaklar, Ondan şu cevabı alacaklardı:

"Annemin, hakkımdaki şefkat ve merhametini düşündüğüm için ağladım."

Hazret-i Âmine'yi oracıkta gömdüler. Ve Mekke'ye döndüler.

Seyf'in Sırrı

Nur Çocuk, dedesi Abdülmuttalib'in yanında büyü-yordu...

Şanlı dede, Nur Torununu o kadar çok seviyordu ki, Kâbe duvarının gölgesinde kendisi için özel olarak hazırlanmış mindere yalnız onu oturtuyor, âdeta ona derin sevgiyle birlikte saygı da gösteriyordu.

O bir gün insanlara rehber olacaktı.

İnsanlar onun izinde yürüyüp kurtulacaktı.

Dedesi bunu sezmiş gibiydi.

Onu sadece bir kere yalnız bıraktı. Mekke kafilesinin başında Yemen'in yeni hükümdarı Seyf'i tebrike gitti. Hükümdarın huzurunda öyle güzel ve etkileyici konuştu ki, Seyf, onu daha yakından tanımak istedi:

"Ey tatlı dilli kişi! Sen kimsin?"

Nur Çocuğun dedesi Abdülmuttalib hemen cevap verdi:

"Biz, Rabbin dokunulmaz kıldığı Mekke halkından, Kureyş Kabilesindeniz. Soyca Kâbe'nin hizmetkâriyiz. Ben Haşim'in oğlu Abdülmuttalib'im."

Hükümdar çok etkilenmişti:

"Yaklaş ey tatlı dilli Abdülmuttalib! Siz gece, gündüz sohbet edilmeye ayrılp giderken de ikram olunmaya lâyık şerefli ve değerli kimselersiniz."

Abdülmuttalib bir yandan Nur torununu düşünüyordu, ama hükümdarın isteğini de geri çeviremezdi.

Hükümdarın emriyle misafirler kalacakları yere götürüldüler, yediler, içtiler. Abdülmuttalib ve diğer misafirler bir ay müddetle sarayda kaldılar. Bu müddet zarfında âdeta unutulduklar. Ne hükümdarla görüşebildiler, ne de Mekke'ye dönmelerine izin verildi.

Hükümdar misafirleri ancak bir ay sonra hatırlayabildi. Abdülmuttalib'i yanına çağırды. Onunla sohbet etmek istiyordu.

Seyf, hem hükümdar, hem de bilgindi. Çok okurdu. Son Peygamberin sıfatlarını okuduğu kitaplarda görmüştü. Abdülmuttalib yanına geldiğinde:

"Ey Abdülmuttalib," dedi, "sana bir sır emanet edeceğim! Bu sırrın seninle de ilgisi olduğunu düşünüyorum. Herkesten gizlediğim bir kitapta okuduğum çok önemli bir haberi vereceğim."

Abdülmuttalib meraklanmıştı:

"Sırrın nedir?" diye sordu.

"O, şu sıralar dünyaya gelmiş olması gereken bir çocuğa aittir. Sizin taraflarda doğmuş olmalıdır."

Abdülmuttalib'in merakı artmıştı. Acaba nasıl bir
çocuktan söz ediyordu?

"Biraz tarif edebilir misiniz, Hükümdarım?"

"Bahsettiğim çocuğun sırtında, iki kürek kemiğinin arasında kırmızımtrak bir ben vardır. Babası ve annesi ölmüştür. Şimdi belki de dedesi tarafından bakılmaktadır. Daha sonra amcalarından birisi bakacaktır."

Abdülmuttalib dalmıştı. Hükümdar, sanki toru-
nundan bahsediyordu.

"Anladım," diye mırıldandı.

Hükümdar Seyf onu duymamıştı. Devam ediyor-
du:

"Dostlarını ve yardımcılarını ağırlayacak, düşman-
larını perişan edecektir. Kıyamet gününe kadar insan-
lara nder olacaktır. Btil dinleri ortadan kaldıracak,
putperestliği yok edecek, nice yerleri feth edip Rah-
man olan Allah'a ibadete yönelecektir. Her işini adlet
zerine yapacaktır. Daima iyilik edecek, iyilik edilme-
sini buyuracak, insanları kötülüklerden sakındıra-
caktır... Çok dalgınlaştın ey Abdülmuttalib. Yoksa sen
bu çocuğu tanıyor musun?"

Abdülmuttalib başını kaldırdı. Dikkatle hkmda-
ra baktı.

"Ey Hükümdar! mrn uzun, saltanatın devamlı ve
kutlu olsun. O ocuk hakkında biraz daha açıklama
yapar mısın?"

"Yoksa, ey Abdülmuttalib sana anlattıklarımın bir
sonuç mu çıkardın?"

"şeey, Hükümdarım! Böyle biri, evet, var. Yani..."

Bir türlü söyleyemiyordu. Oysa Hükümdar çoktan-
dır Abdülmuttalib'i gözetliyordu.

"Ey Abdülmuttalib, ekinme!" dedi. "Hallerine bakı-
lırsa o çocuğun dedesi sen olmalısın."

Öyle heyecanlanmıştı ki, kelimeler dudaklarından
zor çıkıyordu:

"Evet. Bahsettiğiniz işaretler torunum Muhammed'de var. Annesi de, babası da öldü. Şimdi ona ben bakıyorum."

"Anlamıştım" diyerek sözünü kesti Hükümdar. "Onun dedesi sensin! Beni iyi dinle şimdi: Şanlı yavrunu çok iyi koru. Dikkat et. Kimse bir zarar vermesin. Gerçi Allah onun düşmanlarına imkân ve fırsat tanımayacaktır."

Derin bir nefes aldı, gözlerini Abdülmuttalib'in gözlerine dikerek konuşmasını sürdürdü:

"Eski kitaplarda okuduğuma göre, torunun, zamanı gelince Medine şehrine göçecek, orada çok yardım görecektir. Ey Abdülmuttalib, torununda meydana gelecek değişiklikleri her yıl bana bildirmeni rica ediyorum."

"Olur Hükümdarım, bildiririm."

Daha sonra hükümdar elçilere bir çok hediye verdi. Fakat Abdülmuttalib'e diğerlerinden daha fazla hediye takdim etti. Heyet sevinçle Mekke'ye döndü.

Seçim

Şanlı dede Abdülmuttalib, artık yaşılanmıştı. Sevgili torununu emin ellere teslim etmek istiyordu. Oğullarını yanına çağırıldı. Kendisi bir karar vermişti, ama acaba kararı yerinde miydi? Nur torunu kucaklayıp öptükten sonra, çok yaşılandım,"diye konuştu. İşte amcaların burada. Ben ölünce hangisiyle kalmak istediğine karar ver. Karar ver ki, gözlerim arkada kalsın."

Geleceğin büyük Peygamberi, çocuk yaşıta bile en doğru kararı verdi. Dedesinin kararını bilmediği halde, aynı seçimi yaptı. Gitti amcası Ebu Talib'e sarıldı.

İhtiyar Abdülmuttalib, diğer oğullarını gönderdikten sonra, Ebu Talib'e döndü, dedi ki:

"Oğlum Ebu Talib! Ey Talib'in babası! Şimdi beni iyi dinle:

Ben ölünce yetimim Muhammed'e bakmak üzere sen seçildin.

Onu önce Allah'a, sonra sana emanet ediyorum. Muhamed'imi her türlü tehlikeden canınla, başınla koruyacağına söz ver."

Ebu Talib hiç düşünmeden söz verdi:

"Söz veriyorum, yemin ediyorum! Ey şanlı babam, hiç merak etme, asla gözün arkada kalmasın. Sevgili kardeşim Abdullah'ın yetimine öz oğullarımdan daha iyi bakacağım. Emanetini dikkatle koruyacağım. İçin rahat etsin."

Ebu Talib dualarla oğlunu uğurladı. Artık içi rahatı. Gözü arkada kalmayacak, kendisinden sonrasını düşünmeyecekti. Ebu Talib'in Nur Torununu canıyla, başıyla koruyacağını biliyordu.

Ve günler akıp gidiyordu.

Haftalar bir bir arkasından akıp geçiyordu.

Bir ayrılık ânı daha yaklaşıyordu.

Büyük Acı

Sevgili Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib seksen yaşını geçmişti. Ölümüne oldukça yakındı. Bunu hissediyordu, ama korkmuyordu. Huzur doluydu. Çünkü sevgili torununu emin ellere bırakacaktı.

Hastalandı...

Ve bir gün, büyük acı, Peygamber Efendimizin yüreğinin kapısını tekrar çaldı. Bu sefer ecel, canı gibi sevdiği dedesini almaya gelmişti.

Henüz sekiz yaşındaydı. Hayatının çoğu acılar içinde geçmişti.

Ayrılık âlevinde yanmış, ölüm ateşinde pişmiş, yetimliğin elemiini içinde duya duya yetişmişti.

Sanki imtihan ediliyordu. Acılar içinde büyüyerek, geleceğin daha büyük acılarına, sıkıntılarına, dertlerine katlanması öğretiliyordu.

O ümmetin önderi olarak seçilmiş, ümmete gönderilmişti. Ona tabi olanlar, onun çektiği sıkıntıları hatırladıkça kendi sıkıntılarına daha kolay katlanacaklar, ondan aldıkları sabır sayesinde her şeye katlanmayı öğreneceklerdi.

O hem Peygamberdi, hem ebedi rehberdi...

Hem Resûldü, hem bütün insanlığa öğretmendi...

Herkesin onun hayatından öğrenecekleri vardı.

Sevgili dedesinin ölüm acısına da katlandı. Ölümün ebedi ayrılık olmadığını düşünüp teselli buldu.

Ve amcası Ebu Talib'in yanına yerleşti.

Ebu Talib'in Yanında

İki cihan güneşi sevgili Peygamberimiz, artık amcasının yanındaydı. Gerek amcasından, gerekse amcasının hanımı Fâtıma'dan büyük bir yakınlık ve sevgi görüyordu.

Bu arada Mekke'de birkaç kere kuraklık ve kıtlık olmuş, yapılan bütün yağmur duaları, tıpkı vaktiyle Sa'd oğulları yurdunda olduğu gibi sonuçsuz kalmış, ancak Efendimizin yüzü-suyu hürmetine dua edilince yağmur yağmış, sicim sicim bereket akmıştı.

O farklıydı...

Çünkü Allah tarafından seçilmişti...

O çocukluğunda bile muhteşemdi.

Çevresinde olup bitenleri değerlendiriyor, sonuçlar çıkarıyor, geleceğe hazırlanıyordu.

On yaşına gelmişti...

Bazen amcasının keçilerini, koyunlarını güdüyordu. Fakat gözü ticaretteydi. Tüccar olmak istiyordu.

Bir gün amcası Ebu Talib, Mekkeli tüccarların kervanıyla gitmeye karar verince, kendisini de götürmesi için ısrar etti.

Sevgili yeğeninin ısrarlarına dayanamayan Ebu Talib, "Peki," dedi, "gel bakalım."

Kervan bir sabah erkenden yola çıktı. Çölleri aşarak Şam'la Kudüs arasındaki Busra kasabasına geldi.

Sevgili Peygamberimiz on iki yaşına basmıştı. Ve ilk ticaret seferine çıkmıştı.

Kervanın konakladığı yerin yakınında bir manastır vardı. Bahira isimli gün görmüş yaşlı bilgin o manastırda yaşıyordu. Kervanın konakladığını görmüştü. Biraz dikkat edince bir bulut fark etti. Bu sevgili Peygamberimizi güneşten koruyan bulut şeklinde iki melekti. Yaşlı bilgin, son Peygamberin bir bulut tarafından güneşten korunacağını kitaplardan okumuştı. O sıralarda çocuk yaşta olması gerektiğini de biliyordu. Titredi.

"Acaba, o mu?" diye mırıldandı. "Son Peygamber mi? Bir bulutun, onu, hayatı boyunca güneşten koruyacağını okumuştum. Ağla ey gözlerim! Her kimse onu görmeye hazırlan. Yerinden fırlayacakmış gibi çırpınma ey yüreğim! Ey benliğim, ömür boyu yolunu gözlediğin, Allah'ın sevgili Peygamberi geldi! Karşılamaya hazırlan."

Gidip öğrenmeliydi. Ama nasıl?

Düşündü, düşündü ve bir çare buldu. Kervandakilerin hepsine bir yemek verecekti. Böylece onu görecekti.

Kalbi heyecanla vuruyor, hasretine bir an önce kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Bir haberci gönderecek kervanda bulunan herkesi yemeğe dâvet etti.

Kervandakilerin karınları öyle aç, bir tas sıcak çorbaya öyle hasrettiler ki, dâveti hemen kabul ettiler. Ve manastıra gittiler.

Rahip onları güler yüzle karşıladı, sonra da sofraya buyur etti. Hep birlikte yemeğe oturdular.

Yediler, içtiler.

Rahip Bahira'nın gözleri misafirlerinin üstünde dolaşıp duruyor, hasret gülünün tomurcuğunu arıyordu.

Yazık ki, gelenlerin arasında aradığını bulamamıştı. Acaba yanılmış mıydı? Yanlış mı görmüştü? Bulut tesadüfen mi kervanın üstüne inmişti? Öğrenmek zorundaydı.

"Hepiniz geldiniz mi? "Kervanda kimse kalmadı mı?" diye sordu. "Sadece bir çocuk kaldı, "eşyalarımıza bekçilik ediyor" dediler.

Bahire taze bir ümitle atıldı:

"Ne olur, onu da getirin."

"Ama Rahip efendi, o yalnızca bir çocuk. Akıllı, düşünceli, ama gene de çocuk. Görüp ne olacak?"

"Sormayın rica ediyorum getirin, görmem lâzım."

O kadar ısrar etti ki, dayanamadılar. Nur Tanesini getirmek için birini gönderdiler. Az sonra Rahip Bahira'nın karşısındaydı. Bahira gözünü kırpmadan bakıyor,

"Evet o, şükürler olsun onu buldum! diye seviniyordu.

Gözleri mehtaplı gecelerin yıldızları gibi pırıl pırıldı. Baktığı çehrede pek kimsenin göremediği bir şeyler görmüştü. Saygılı sessizlikte elleri önüne bağlı, boynu bükük duruyordu.

Kervancılar şaşkındılar. Koca bilginin bir çocuğa gösterdiği saygıyı anlayamıyorlardı.

Kervancıbaşı, dayanamıyarak sordu:

"Ey Bahira! Bu çocukta bizim göremediğimiz bir şey mi gördün?"

Bahira aradığını bulmanın heyecanındaydı. Etrafını görmüyor, duymuyordu. Yaklaştı. Nur Çocuğun kulağına eğildi:

"Lât ve Uzza hakkı için soracaklarıma cevap verir misin?"

Lat ve Uzza, Mekkelilerin taptığı en büyük putlardı. Bakalım Harika çocuğun tepkisi ne olacaktı? Diğer Mekkeliler gibi, putları benimsiyor muydu?

Nur çocuğun gözlerinde bir nefret şimşegi çıktı.

"Lât ve Uzza adına benden bir şey istemeyin," dedi. "Vallahi onlardan nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum!"

Bahira gülümsedi. Beklediği tepkiyi almıştı. Yine de bütünyle emin olması gerekiyordu.

"O halde Allah hakkı için soracaklarıma cevap ver," dedi.

"Tamam. Şimdi istediğinizi sorabilirsiniz."

Her sorusuna Peygamberce cevaplar gelince, derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı. Fakat son işareti de görmek istiyordu.

Sırtını açmasını rica etti. İki kürek kemiğinin arasındaki Peygamberlik nişanını gördü. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Geleceğin Peygamberinin karşısında bulunuyordu. Ve ağlıyordu.

Ebu Talib'i bir kenara çekti:

"Bu çocuk senin neyin olur?"

"Oğlum," dedi Ebu Talib. Oğullarından ayırt etmediği için böyle demişti.

Bahira, "Olamaz" diye itiraz etti, "babasının hayatta olmaması lâzım."

"Oğlum gibi sevdiğimden böyle söyledim. Aslında yeğenimdir."

"Ya babası?"

"Yeğenim henüz dünyaya gelmeden, kardeşim öldü."

"Tamam. Öyle olması gerekiyor."

Bahira'nın sözleri Ebu Talib'i pek şaşırtmıştı. Neyin peşinde olduğunu biliyordu.

"Yeğenini derhal memleketine götür, ey Ebu Talib. Onu kıskanç Yahudilerden koru. Eğer gördüklerimi onlar da görürlerse, korkarım ki, yeğenine bir kötülük ederler. Çünkü senin yeğenin ileride büyük şân ve nâm kazanacaktır. Geri götür!"

"Neler söylüyorsun, ey Bahira?"

"Kitaplarda okuduklarımı ve bugün yeğeninde gördüklerimi. Sözümü dinle: Herkes bilir ki Rahip Bahîra boş konuşmaz."

Kervana döndüler. Ebu Talib'in kulaklarından Bahîra'nın sözleri çıkmıyordu.

"Yeğenin ileride büyük şân ve nâm sahibi olacak. Onu kıskanç Yahudilerden koru. Memleketine geri götür!"

Kervandaki malları arkadaşlarına sattı. Bahira'nın sözünü tutmaya karar vermişti. Çünkü o da Nur Yeğeninini olağanüstü hallerine şahitti.

Nur çocuğu alarak Mekke'ye döndü.

Güzeller Güzeli

Allah'ın en sevgili kulu ve en sevgili Resûlü büyüyordu...

Büyüdükçe de güzelleşiyordu.

Güzeller güzeli, her haliyle insanların dikkatini çekiyor, ona kimse çocuk muamelesi yapmıyor, saygı gösteriyorlardı.

Ortadan uzun boyluydu. Hafif dalgalı siyah saçları, açık ve yüksek alnı, kalın siyah kaşları vardı. Elâ gözlü, uzun kirpikli, tatlı bakışlı, güleç yüzlü bir delikanlı olmuştu.

Üstün ahlâklıydı...

Onu Allah terbiye etmişti: Çünkü Allah seçmişti. Kötülük nedir bilmez, diğerleri gibi putlara tapmaz, hattâ putlardan nefret ederdi.

Yalan ve yalancıdan hoşlanmaz, hiç yalan söylemezdi.

Ne aldatır, ne de aldatmayı hoş görürdü.

Dos doğruydı.

Sık sık dağlara çıkar, yalnızlıkta derin düşüncelere dalar, insanların putlara tapmasındaki saçmalığı düşünür, dikkatle çevresini incelerdi.

Büyüdükçe düşünceleri gelişiyor, dünyayı başka bir gözle görmeye başlıyordu.

Yağmur, güneş, ay, yıldızlar, kuşlar, develer, çiçekler...Herşey, öylesine harika bir düzen içinde idi ki, âdeta yüce bir kudretin eseri olduklarını haykırıyorlardı.

Bütün bunları putlardan beklemek mümkün değildi.

O putlar ki, konuşamazlardı, düşünemezlerdi, ha reket edemezlerdi.

Ne iyilik yapmak gelirdi ellerinden, ne kötülük. Sadece cansız taş ve odun parçalarıydı. Hepsini de insanlar yapmıştı. İnsanlar yapıyor, insanlar tapıyordu. Bu çok büyük bir yanlıştı.

Putları insanlar yapıyordu: Ya insanlar kimin eseriydi?

Putların olamazdı. Çünkü var olmak için insanların putlara ihtiyaçları yoktu. Ama putların, var olmak için, insanlara ihtiyaçları vardı. İnsanların ve bütün yaratıkların da Allah'a...

Düşünceleri berraklaşmaya başlıyordu.

Artık yirmi beş yaşlarındaydı...

Ve ticaret hayatına atılmıştı.

Mekkeli tüccarlara katılarak şehir şehir, belde belde geziyordu.

Gördüğü herşey ona ilham veriyor, her güzellikte Rabbinin kudret ve san'atıyla karşılaşıyordu.

O bulut kümesi, sürekli olarak başının üzerindeydi. Allah'ın emriyle bulut şekline girmiş iki melek her yere Onunla birlikte gidiyor, Kâinatın Efendisini güneşin yakıcı sıcaklığından koruyorlardı.

Peygamber Ağacı

Geleceğin büyük Peygamberi, yine bir ticaret kervanıyla Mekke'den ayrılmıştı. Hazret-i Hatice'nin malları ona teslimdi. Hazret-i Hatice üstün ahlâklı, zengin, bilgin, namuslu bir dul hanımdı. Akrabaydılar. Peygamber Efendimizin dürüstlüğünü ve ticarette gösterdiği başarıları duymuş, kervandaki mallarını ona emanet etmişti. Kölesi Meysere'yi de yanına katmış, Peygamberimizin davranışlarını gözlemesini ve dönüşte eksiksiz anlatmasını tembihlemişti. Elbette bu tembihi boşuna değildi. Sevgili Peygamberimizin harika hallerinden bazılarını Hazret-i Hatice de biliyor, ama bu kadarıyla yetinmiyor daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Ticaret kervanı, üç aylık yorucu bir yolculuktan sonra Şam topraklarına girdi. Tüccarlar Busra adlı pınarın uygun yerlerine tezgahlar kurup mallarını satmaya başladılar. Sevgili Peygamberimiz, biraz dinlenmek için, bir zeytin ağacının altına oturdu. Aynı bulut her zamanki gibi yine başının üzerindeydi. Yakınlarda bulunan bir manastırın rahibi, Nastura, durumu fark etmekte gecikmedi. Daha önce tanıdığı Meysere'yi çağırıp sordu:

"Şu zeytin ağacının altında oturan kimdir?" Meysere, ağaca doğru bir göz attıktan sonra cevap verdi:

"Mekke halkından biridir."

Rahip Nastura, tekrar sordu:

"Onun gözünde biraz kırmızılık var mıdır?

"Evet, yoksa onu tanıyor musun, ey Nastura?"

"Ey Meysere! Bil ki o son Peygamberdir. Kâinatın beklediği insandır."

Meyser ne diyeceğini kestiremiyerek sustu. Ve o günden sonra sevgili Peygamberimize daha derin bir saygı gösterdi.

Mekke'ye döndüğünde de, olup bitenleri Hazret-i Hatice'ye anlattı.

Hazret-i Hatice, amcasının oğlu ihtiyar Varaka'nın yanına koştu. Varaka tanınmış bir bilgindi. Asla putlara tapmazdı. Hazret-i Hatice'den duyduklarını şöyle yorumladı:

"Ey Hatice! Bana söylediklerin doğruysa, şüphesiz Muhammed, Peygamberler zincirinin son altın halkasıdır. Ben zaten onu bekliyor, geleceğini biliyordum. Şimdi tam vaktidir. Ona dikkat et!"

Hazret-i Hatice, bu olaydan sonra Peygamber Efendimize gönülden bağlanacak, nihayet onun ilk hanımı olma şerefini de kazanıp Kıyamete kadar hayırla anılacaktı.

Muhammedü'l-Emîn

Abdûlmuttalib'in Nur Torunu delikanlılık çağını da arkada bırakıp olgunluk çağına gelmişti.

Doğruluğu, dürüstlüğü, kararlılığıyla herkes tarafından sevilip sayılıyordu.

Hiç yalan söylemediği, asla yanlış karar vermediği için, Mekke halkı, aralarında çıkan anlaşmazlıkları ona götürüyorlar, verdiği her kararı itirazsız kabul ediyorlardı.

Doğruluğu ve adâleti yüzünden ona Muhammedü'l-Emîn, yani inanılır, güvenilir, itimat edilir Muhammed diyorlardı.

Diğer Mekke hakimleri gibi, insanları servetiyle değerlendirmiyor, köle ile efendisi arasındaki farkı gözetmiyordu. Kölelerin de insan olduğunu, bazı hakları bulunduğunu savunuyordu. Ve efendilerine karşı köleleri koruyor, kolluyordu. Peygamberimizin hanımı Hz. Hatice kendisine sekiz yaşlarında Zeyd isimli bir kölesini hediye etmişti. Fakat Peygamberimiz onu hemen hürriyetine kavuşturdu. Artık ona bir evlat muamelesi yapıyor, üstün terbiye ve ahlâk anlayışıyla, Zeyd'i geleceğe hazırlıyordu.

Bir gün Zeyd'in babası Harise ile amcası, Peygamberimizin huzuruna çıktılar. Bir baskında ele geçirilip

satılan evlâtları Zeyd'i geri almak istiyorlardı. Bunun için gereken altını da getirmişlerdi.

"İstediğin kadar altın verelim, oğlumuzu alıp gidelim," diyorlardı.

Peygamber Efendimizin altında gözü yoktu. Onun için en değerli varlık insandı ve altınla ölçülmemeliydi.

Oğlunuz kimdir?" diye sordu.

"Zeyd bin Harise'dir" dediler.

"Bundan başka bir isteğiniz var mı benden?"

"Hayır " dediler, "başka hiç bir isteğimiz yok?"

Peygamber Efendimiz, şöyle buyurdu:

"Zeyd'i çağırın! Dilediğini yapmakta serbesttir. Eğer baba tarafını seçerse gider, altın istemem; yok eğer beni seçerse, vallahi ben, beni tercih edene kimseyi tercih etmem."

Bu sözler Zeyd'in babasıyla amcasını çok mutlu etmişti.

"Vallahî bize karşı çok insaflı davrandın, "diyerek teşekkür ettiler.

Küçük Zeyd getirildi.

Sevgili Peygamberimiz, karşısındaki iki adamı göstererek:

"Şunları tanıyor musun?" diye sordu.

Zeyd babasını ve amcasını tanıdı.

"Evet dedi, "tanıyorum. Biri babam, diğeri amcamdır."

"O halde ya beni seç yanımda kal, yahut onları seç, onlarla git."

Küçük Zeyd, zor bir seçim yapacaktı. Üstelik bu, bütün hayatını değiştirecek bir seçimdi. Peygambere evlât olmakla sıradan bir insanın sıradan oğlu kalmak arasındaki büyük farkı henüz bilmiyordu. Çünkü henüz, Efendisine, Peygamberlik gelmemiştir.

Yine de en güzel kararı verdi: Sevgili Peygamberimiz şöyle dedi: Ey efendim, doğrusu hiç kimseyi size tercih etmem. Sen benim için anne, baba gibisin."

Zeyd'in söyledikleri karşısında hem şaşırın, hem de çok kızan babası, öskeyle bağırdı:

"Yazıklar olsun sana! Demek ki sen köleliği seçiyorsun. Ailene ve hürriyetine kavuşmayı istemiyorsun. Yazıklar olsun!"

Zeyd ağlamaklıydı. Kararını vermişti, bundan asla dönmeyecekti, ama babasına nasıl açıklıyacaktı? O henüz sekiz yaşında bir çocuktü.

"Babacığım, amcacığım," dedi. "Ben Efendimde öyle haller gördüm ki onu kimseye değişemem. Ne olur beni anlamaya çalışın. Seçtiğim kölelik değil sevgidir, bağlılıktır."

Başları önlerinde çıktılar.

Zeyd'in seçiminden çok uygulanan Peygamberimiz ise onu kucakladı. Kureyş kabilesinin oturduğu Hicir mahallesine götürdü. Herkese Zeyd'i evlât edindiğini duyurdu:

"Şahit olunuz ki, Zeyd benim oğlumdur! Ben ona vârisim. O da bana vâristir."

Bu olaydan sonra Zeyd, Mekkeliler tarafından "Muhammed'in oğlu Zeyd" diye anılacak ve çağrılacaktı.

Büyük Müjde Günlerine

Müjde yaklaşıyordu...

İki cihan'ın güneşi artık doğmalı, insanlık sürüklen-
diği bataktan artık kurtulmalıydı.

Dünya ona muhtaçtı...

Kâinat ona muhtaçtı...

Hangi dinden, hangi milletten olursa olsun bütün
insanlar ona muhtaçtı.

Kölelerin kırbaçlanması bitmeliydi..

Güçlünün güçsüzü ezmesi son bulmalıydı...

İnsanlar arasındaki fark kalkmalı, herkes için adâ-
let gelmeli, hakikat gelmeli, sevgi gelmeli, saygı gelme-
li, kardeşlik, dostluk, gerçek insanlık gelmeliydi.

Kadınlar, alınıp satılan bir mal olmaktan çıkma-
lıydı.

İnsanların yaradılışından beri eşi görülmemiş ah-
lâksızlıklar, cinayetler, vahşilikler, düşmanlıklar sona
ermeliydi.

Kız çocukları diri diri toprağa gömülmemeliydi.

Karanlıklar bir kere daha yırtılmalı, vicdanlar ve
gönülleri ışıklandıracak mânevi güneş doğmalıydı.

O saâdet güneşi, bütün berraklığıyla insanlık uf-
kunda doğmalıydı ki, insanların yüzü gülsün.

Kâinat, ayı, yıldızı, dağı, taşı, güneşi, toprağı, hayvanı, bitkisi, canlısı, cansızıyla Allah'ın mektubu olarak görölsün, anlaşılsın, şuurla okunsun.

İnsanlar, inkârdan kurtulup yaradılışın sırrına erişsin.

Yaradılışın asıl gayesinin Allah'a kulluk olduğı öğrenilsin.

Büyük kâinat kitabını okuyacak ve anlatacak muhteşem Muallim, artık gelmeliydi.

Hira Dağı

Hira Dağında sakın, sessiz bir gece daha bitmek üzereydi...

Ramazan ayının on altıncı gecesi, on yedinci Pazartesi gününün sabahına akıyordu.

Tan yerinin koyu gri renkten pembeye dönüştüğü yerde yeni gün başlamıştı.

Ümitle beklenen, hasretle beklenen ândı.

Sevgili Peygamberimiz, Hira Dağındaki bir mağaranın yalnızlığında yine bütün geceyi ibadetle , duayla geçirmişti.

Birden mağaranın içi ıslıl ıslıl aydınlandı.

Etrafa nefis bir koku yayıldı.

Allah'ın büyük meleklerinden Cebrail Aleyhisselam çok güzel bir insan suretinde ilk defa Peygamberimize göründü. Gür, fakat tatlı bir sesle seslendi:

"İkra" (Oku!)

Efendimiz,

"Ben okuma bilmem, "diye cevap verdi.

Hazret-i Cebrail, Peygamberimizi kucakladıktan sonra "İkra" (Oku!) diye tekrarladı.

Peygamberimiz bu sefer de okuma bilmediğini söyleyince, Hazret-i Cebrail yine kucakladı:

"İkra!"

Efendimiz üçüncü defa okuma bilmediğini hatırlatıp.

"Söyle, ne okuyayım?" diye sordu.

Bu soru üzerine, Allah'ın büyük meleği, Allah'ın büyük Peygamberine, Alâk Sûresinin ilk âyetlerini okudu.

"Oku! Seni yaratan Rabbin adıyla oku! Ki O, insanı, pıhtılaşmış bir kandan yarattı. Oku! Ki senin Rabbin kalemle yazı yazmayı öğreten, insana bilmediğini talim eder bol kerem sahibi, ihsan sahibidir."

Bu Peygamberlik müjdesiydi. Müjdelerin en büyüğü, en güzeli ve sonuncusuydu.

Resûlüllah, heyecan içinde, ilk âyetleri tekrarlar-ken, Cebrael Aleyhisselam gözden kaybolmuştu.

Ne olduğunu anlıyordu...

Kendisine ebedî rehberlik, Peygamberlik verilmişti.

Artık putlar yıkılacak, Hira Dağında çınlayan hak-
kın ve hakikatin gür sesi dalga dalga bütün dünyaya
yayılacak, dünya adım adım yanlışlardan, yalanlar-
dan temizlenecek, ruhlar islâm dininin inananları
kardeş sayan sevgi zemininde yıkanıp arınacaktı.

O gece Hira dağındaki sessiz mağaranın içinde
âlemlerin rahmeti saadetin sırrına ermiş, kendisine
son Peygamberlik görevi verilmişti.

“Beni Örtünüz!”

Peygamber Efendimiz titriyordu. Gördükleri ve duydukları onu sarsmıştı. Allah'ın verdiği güçle dayanıyor, telâş içinde evine dönerken ağaçlar, bitkiler dile gelip onu selamlıyorlardı.

"Ey Peygamber! Allah'ın selâmı üzerine olsun," diyorlardı.

Eşi Hazret-i Hatice onu evinin kapısında karşıladı. Hiç böyle görmemişti. Garip bir hava içindeydi. Üstünde bir tuhaflık vardı. Bir başkalık ki, göz kamaştırıyor, yürek ürpertiyordu.

"Beni örtünüz!" diye buyurdu.

Hazret-i Hatice hemen istediğini yaptı. Ne olduğunu sordu. Hira Dağında olup bitenleri duyunca da,

"Vallahi senin Peygamber olacağını biliyordum. Çünkü sen doğru söylersin. Emaneti gözetirsin. Akra-balarınla yakından ilgilenirsin. Komşularna iyi davranır, fakirlere yardım eder, yolculara evini açar, yetimleri korursun."

Sevgili hanımının kendisine destek vermesiyle biraz rahatlayan Resûlullah, uykuya daldı. O uyurken Hazret-i Hatice hayran hayran seyrediyor, olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Bu işleri bilse bilse namlı bilgin

Varaka bilirdi. Yine ona danışacak, fikrini soracaktı.

Resûlullah uyanınca, birlikte Varaka'ya gittiler. Yaşlı bilginin gözleri kördü. Anlatılanları ağlayarak dinledi ve Peygamberlik müjdesi olduğunu söyledi.

"Ah ne olurdu yeni dine halkı çağırdığın günlerde yanında bulunsaydım. Seni bütün gücümle korurdum."

İkinci Vahiy

Aradan kırk gün geçti...

Cebrail bir daha görünmemiştir.

Üzgündü. Acaba Hira Mağarasında olanları anlatması yüzünden mi vahiy kesilmişti?

Hayır! Allah, ilk gördüklerine alışmasını bekliyordu. O ânı özlemesini, hararetle beklemesini istiyordu.

Ancak kırk gün aradan sonra Cebrail Aleyhisselâmı tekrar gördü.

Yerle gök arasında bir kürsüye oturmuştu.

Resûlullah ürpererek yere çöktü.

Sonra evine döndü.

Tıpkı ilk vahiy gibi titriyor ve aynı sözleri tekrarlıyordu:

"Beni örtünüz, beni örtünüz!"

Hazret-i Hatice, onu yatağına yatırıp üstünü sıkıca örttü.

İşte o halde yatarken, Cebrail Aleyhisselâm, Allah'ın yeni emirlerini getirdi.

"Ey örtülere bürünen Peygamber! Kalk da, sana inanmıyanları kötü akıbetten sakındır. Yalnız Rabbini büyük tanı!"

Ondan sonra Hazret-i Cebrail sık sık görünecek ve Allah'ın emirlerini, yasaklarını getirecekti.

O bir Peygamberdi.

En büyük Peygamberdi.

Ve son Peygamberdi.

Allah'ın her emrine eksiksiz uyacak, yasaklardan titizlikle sakınacak ve bütün insanları kendisi gibi olmaya çağıracaktı.

İnsanların ona ihtiyacı vardı.

Karanlıklar onun getirdiği nurla dağılacak, geceler gündüz olacak, kalbler huzurla, sevgiyle mutlulukla dolacaktı.

Büyük görev başlamıştı.

İlk Halkalar

Sevgili Peygamberimize inanan ilk insan, yani ilk Müslüman, Hazret-i Hatice'dir. Sonra Hazret-i Ali.

Bir gün ikisi birlikte namaz kılarken Hazret-i Ali görmüş, on yaşındaki çocukların merakıyla ne yaptıklarını sormuştu.

Peygamber Efendimiz, onu karşısına oturttu. "Ya Ali"dedi. "Allah'ın emrini yerine getiriyoruz. Ben Allah'ın kulu ve Resûlüyüm. İnsanları, faydasız putlara tapmaktan vaz geçmeye çağırıyorum. Gel bize katıl."

Hazret-i Ali gözlerini yere dikti. Birden karar veremiyordu. Yeni bir dine, yep yeni bir anlayışa ve ibadetle çağrılıyordu.

Bir süre düşündükten sonra: "Şimdiye kadar bilmediğim, görmediğim, duymadığım bir şeyden bahsediyorsunuz. Babam Ebu Talib'e sormadan karar veremem," dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, "Ey Ali, ya teklifimi şimdi kabul et, ya da gördüklerini unut, kimseye bahsetme," diye tembihledi.

Hazret-i Ali, bir süre daha düşündü. Amcasının oğlunu iyi tanıyordu. Şimdiye kadar yanlış yaptığını görmemişti. Onun davet ettiği şey mutlaka hayırlı, güzel bir şeydi.

Başını kaldırdı, kalbine İslâmın ılıkılığı dolmuştu. Gülümsüyordu. Kararlı bir sesle şöyle dedi:

"Allah beni yaratırken babama sormadı ki, Müslüman olmak için ben sorayım."

Böylece Hazret-i Ali ilk Müslüman çocuk olma şerefini kazandı. Allah ona güç kuvvet verdi.

Ona "Allah'ın aslanı" denildi.

Düşmanlarına galip geldi. Adı daima saygıyla, sevgiyle anıldı. Kıyamete kadar da öyle anılacak.

Hazret-i Ali'yi, Peygamber Efendimizin evlâtılığı Zeyd bin Harise tâkip edecek, o da hak dini seçecekti.

Yalnız, Hazret-i Ali'deki değişiklik annesinin ve babasının dikkatini çekmişti. Babası Ebu Talib oğlunu takibe başladı. Ve bir gün, sevgili Peygamberimizin arkasında namaz kılarken buldu.

Şaşırmıştı. Bu ibadet biçimini ilk defa görüyordu.

Bir köşeye oturup namazın bitmesini bekledi. Namaz bitince sevgili Peygamberimizin yanına gidip sordu:

"Ey kardeşimin oğlu! Ne yapıyordunuz?"

Resûlüllah namaz kıldıklarını, namazın Allah tarafından emredildiğini söyledi.

Ebu Talib tekrar sordu:

"Ey kardeşimin oğlu! Bu din, nasıl bir dindir?"

Peygamber Efendimiz buyurdular ki:

"Ey amca! Bu din Allah'ın dinidir. Meleklerin, Peygamberlerin ve ceddimiz İbrahim'in dinidir. Allah beni bütün insanlara Peygamber olarak gönderdi. Allah'ın

yoluna dâvet edeceklerimin başında sen de varsın. Sen buna herkesten daha lâıksın. Putlara tapmaktan vaz geç. Bir olan Allah'a iman et!"

Ebu Talib, yeğeninin hiç yalan söylemediğini çok iyi bilirdi. Bu söyledikleri mutlaka doğrudu. Ama ya dedelerinin dini ne olacaktı? Putları ne olacaktı?

"Ben eski dinimden ayrılamam," dedi. "Fakat sen dininde devam et. Allah'a yemin ederim ki, ben sağ kaldıkça sana kimse zarar veremeyecektir."

Oğlu Hazret-i Ali'ye döndü:

"Oğulcuğum söyle bana: dinin nedir?"

Hazret-i Ali hiç bocalamadan anlatmaya başladı:

"Babacığım! Ben, Allah'a, Allah'ın Peygamberine ve Peygamberin Allah'tan getirdiklerine iman ettim. Ona uydum ve birlikte namaz kıldım."

"Ey oğul! Amcanın oğlunun getirdiği dine isteyerek girmek yakışır sana. Çünkü o, seni ancak hayırlı işlere çağırır. Onu dinle, itaat et. Eğer nefsim, eski dinimi bırakmak konusunda beni dinleseydi, ben de Muhammed'e uyardım. Çünkü o hâlimdir, emindir, temizdir,"

Müslüman Ebu Bekir

Hakikat güneşinin doğması, bazılarının gözlerini kamaştırmıştı.

Aydınlıktan korkan yarasa gibiydiler.

Gerçi Resûlullah, Peygamberliğini henüz, herkese açıklamamıştı. Sadece çok güvendiği birkaç kişiye söylemişti. Yine de Kureyş önderleri tarafından duyulmuştu. Çok kızmışlar, ama bir şeyler yapmak için Hazret-i Ebu Bekir'in dönmesini beklemeye karar vermişlerdi.

Hazret-i Ebu Bekir o sıralarda Mekke dışındaydı...

Sevgili Peygamberimizi pek sever arkadaşılığında mutluluk duyardı.

Tanınmış, zengin bir tüccardı. Her konuda onun fikri sorulur, verdiği karara saygı duyulurdu.

Mekke'ye döner dönmez başta Ebu Cehil olmak üzere bir grup Kureyşli ziyaretine gitti. Ebu Cehil, hemen konuya girdi:

"Ey Ebu Bekir! Büyük bir iş var: Ebu Talib'in yeğeni Muhammed Peygamberlik iddiasına kalkıştı. Harekete geçmek için dönüşünü bekledik. Ne de olsa dostundur. Git ona, ne yapacaksan yap!"

Hazret-i Ebu Bekir, hemen sevgili Peygamberimizin evine gitti. İşin gerçeğini onun ağzından duymak isti-

yordu. "Ey Muhammed! Peygamberlik iddia eder-
mişsin. Atalarının dinini kötöleyip inkâr edermişsin.
Bunlar doğru mu?" diye sordu.

Resûlullah hafif bir tebessümle çocukluk arka-
daşının yüzüne baktı:

"Ya Eba Bekir!" dedi. " Ben sana ve bütün insanlara
Peygamber gönderildim. Herkesi Allah'ın birliğine
inanmaya çağırıyorum. Gel sen de Müslüman ol!"

Ebu Bekir birdem rahatladı. Omuzlarından ağır bir
yük kalkmış, hafiflemişti. Zaten o da putlara tap-
mazdı. Bir arayış içindeydi.

"Bunun için ne yapmalıyım?" diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz, şahâdet getirmesini buyur-
du. Birlikte şahâdet getirdiler ve Ebu Bekir Müslüman
oldu.

Yıllar sonra sevgili Peygamberimiz, o günleri anar-
ken, şöyle diyecekti.

"İmana dâvet ettiğim herkes bir duraklama, bir te-
reddüt, bir şaşkınlık geçirdi. Sadece Ebu Bekir durak-
lamadan, tereddüde düşmeden, şaşırmadan iman et-
ti."

İşkence

Dâvet henüz gizliydi. Çünkü Müslümanlar azdı. Bütün imkânlar putçuların emrindeydi. Müslümanlar sadece Allah'a güveniyor, Allah'ın gönderdiği Peygambere inanıyor, gizli gizli çalışıyorlardı.

Davet gerçi gizli, ama hızlıydı.

Dâvet, Hazret-i Ebu Bekir sayesinde, Bilâl-i Habeşî'ye de ulaşmış, Hazret-i Bilal iman etmişti.

Hazret-i Bilal, Müslümanların amansız düşmanı Ümeyye bin Halef'in kölesiydi. Bir gün Müslümanları asıp keseceğini söylerken kalabalıktan alaycı bir ses yükseldi. Ey Halef'in oğlu Ümeyye! Bu söylediklerini yapacaksan kölen Bilâl'den başlamalısın."

Ümeyye çılgına dönmüştü. Kalabalığa daldı. Sesin sahibini buldu; yakasına yapıştı:

"Sen ne demek istedin bakalım-"

Adam korkmuştu. Yakasını kurtarmaya çalışırken," Bilâl Müslüman olmuş, senin haberin yok," dedi.

Bu kadarını duymak Ümeyye'ye yetti. Çılgın gibi evine gitti. Bilâl'i buldu.

"Sen Müslüman olmuşsun doğru mu bu?" diye sordu.

Hazret-i Bilâl, bütün kalbiyle Allah'a ve Allah'ın Resûlüne iman etmişti. Artık dünya birleşip karşısına

geçse korkmuyordu. Yatırıp dilim dilim doğrasalar inancından dönmeyecek, putlara tapmayacaktı. O gerçek imanı yüreğine yerleştirmişti. Kendisini dünyaya meydan okuyacak kadar güçlü hissediyordu.

"Doğru duymuşsunuz, Müslüman oldum."

Ümeyye bu meydan okuma karşısında biraz ürktü. Biraz da şaşırdı.

Köleleri bile cesaretlendiren bu din, nasıl dindi? Müslümanlar cesaretlerini nereden alıyorlardı? Kime güveniyorlardı? Belki arkalarında büyük kabileler vardı da kendisi bilmiyordu. Ne olur, ne olmazdı. Önce alttan almalı, ağzını yoklamalıydı.

"Ebu Bekir seni kandırmıştır. Belki çok para vermiştir."

"Asla!" dedi Hazret-i Bilâl. "Ne Ebu Bekir parayla taraftar toplayacak kişidir, ne de ben paraya inancımı değiştirecek kişiyim. Bilerek, isteyerek, inanarak Müslüman oldum."

Ve şahadet getirdi:

"Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü!"

Bunu duymak Ümeyye'nin büs bütün çılgınlaşmasına yetmişti. Daha ötesini düşünmedi. Bilâl-i Habeşî'yi kolundan yakaladığı gibi sürüklemeye başladı.

Bir yandan da tekmeliyor, yumrukluyor, ağzından salyalar saçarak bağıırıyordu:

"İşte ben Müslümanları böyle ezerim!"

Şehir meydanına yatırıp kırbaçladı, kırbaçladı.

Yetinmedi günlerce aç, susuz bıraktı.

Kanmadı, boynuna ip geçirip sokak sokak dolaştırdı.

Hazret-i Bilâl, bir deri bir kemik kalmıştı. Öldü, ölecek durumdaydı. Ama efendisinin tekrar putperest olup kurtulması yolundaki emirlerini her seferinde geri çeviriyor, "Ehad! Ehad! Allah birdir! Allah birdir!" diyordu.

Bu iman ve ihlâs karşısında bütün bütün çılgınlaşan efendisi Ümeyye onu alıp kızgın kumların üstüne yatırdı. Yakıcı güneşin altında saatlerce işkence etti. Göğsüne de koca bir kaya parçası koymuş, ölmesini seyre başlamıştı.

"Ya Muhammed'i ve dinini inkâr edip kurtulacaksın, ya da ağır ağır öleceksin!" diyerek kahkahalar atıyordu.

Fakat Hazret-i Bilâl herşeye katlanıyor,

"Lât ve Uzza'ya tapmam; Allah birdir, Allah birdir!" diyordu.

İşkence günlerce sürdü...

Pazarlık

O zamanın Mekke'si küçük bir kasaba gibiydi. Hazret-i Bilâl'a yapılan işkenceler çabucak duyulmuştu. Biraz insafli putperestler bile bu kadarını fazla buluyor, Ümeyye'yi kınıyorlardı. Ama kimse birşey söyleyemiyordu. Çünkü devrin âdetlerine göre efendi, kölesine istediğini yapabilir, isterse öldürebilirdi. İslâmiyet bu kötü âdeti kaldıracak, kölelere de insanca haklar tanıyıp onları efendilerinin kurbanı olmaktan kurtaracaktı.

Hazret-i Bilâl ölmek üzereydi.

Derisi kurumuş, kızgın kumlar üstünde kıpırdama dan saatlerce, hatta günlerce yatmak vücudunda derin yaralar açmıştı.

Kan-revan içindeydi.

Müslümanların yüreği yanıyordu.

Ama sadece birkaç kişiydiler. İşe karışmaları halinde, onlar da aynı akıbete uğrayacak, belki bu yüzden islâm güneşi henüz doğarken batacaktı.

Dua ediyorlardı.

Allah, elbette kendisine gerçekten inanmış bir avuç insanın gözyaşlarıyla ıslanan duaları geri çevirmeyecekti.

Hazret-i Ebu Bekir'i, Hazret-i Bilâl'in imdadına gönderdi.

Haz. Ebu Bekir bir seyahattan yeni dönmüş, olup bitenleri duyar duymaz da işkence meydanına koşmuştu.

Hazret-i Bilâl'ı yere yatırılmış, göğsüne büyük bir kaya parçası konmuş olarak, "Allah birdir! Allah birdir! derken buldu.

Efendisi Ümeyye ise gölgeye oturmuş, gözlerini kırpmadan Hazret-i Bilâl'a bakıyor, arada sinirli kahkahalar atıyordu.

Hazret-i Ebu Bekir, bu sahne karşısında göz yaşlarını tutamadı.

Ümeyye'ye yaklaştı. Dedi ki:

"Sen hiç Allah'tan korkmaz mısın, ey Ümeyye? Bu zavallıya daha ne zamana kadar işkence edecek sin?"

Ümeyye alaycı alaycı gülüyor, bir oyun tasarlıyordu.

"Kurtulmasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Bunun için ne lazımsa yapmaya geldim."

"İyi öyleyse, onu satın al. Böylece Bilâl işkenceden, kurtulur, ben de Bilâl'den kurtulmuş olurum."

"Pekâlâ, ey Ümeyye. Senin dininden siyahî bir kölem var. Bilâl'den çok daha güçlü, çok daha kuvvetlidir. Bilâl'e karşılık onu vereyim.

Ümeyye bir süre düşündükten sonra,

"Pekâlâ," dedi. "Seninle bir alış-veriş yapalım. Ancak Bilâl'e karşılık senden iki köle istiyorum. Siyahi köleni karısıyla birlikte vereceksin. Tamam mı?"

Hazret-i Ebu Bekir, hiç düşünmeden razı oldu.

"Tamam. Karısıyla birlikte..."

Ümeyye sinsi sinsi bakıyor, iyi bir fırsat yakaladığını düşünüyordu. Bu fırsatı kaçırmayacaktı. Hazret-i Ebu Bekir'den koparabildiği kadarını koparacaktı. Bu pazarlıktan mutlaka çok kârlı çıkmalıydı.

Ellerini oğuşturdu:

"Vaz geçtim!" dedi. "Ancak kölenin kızını da verirsen kabul ederim."

Hazret-i Ebu Bekir bunu da kabul etti, ama Ümeyye'nin istekleri bitmek bilmiyor, fırsatçılıkta hiçbir ölçü tanıımıyordu.

"Vallahî, onlarla birlikte iki yüz dinar vereceksin. Üç köle ve üstüne iki yüz dinar karşılığında Bilâl senin. Anlaştık mı.?"

Hazret-i Ebu Bekir, değil üç köle ile iki yüz dinar, bir mü'min kardeşini işkenceden kurtarmak için varını, yoğunu vermeye hazırdı. Ancak Ümeyye'nin ikide bir fikir değiştirmesi, hiçbir ahlâk kuralına sığmayan bir döneklilikle durmadan fiyat arttırması canını sıkmıştı.

"Sen ne utanmaz adamsın!" diye çıkıştı. "Boyuna sözünden dönüyorsun."

Ümeyye bir kahkaha attı:

"Vallahî bu son. Lât'a, Uzza'ya yemin olsun ki, is tediklerimi verirsen bu sefer sözümde duracağım."

Hazret-i Ebu Bekir bu işi bir an önce bitirmek, Hazret-i Bilâl'i hemen kurtarmak istiyordu.

"İstediklerini hemen vereceğim," dedi. " Bilâl'i çöz."

Ve Bilâl-i Habeşi, Müslümanların yanık sesli ilk müezzini, kurtuldu.

Hem işkenceden, hem kölelikten.

Çünkü Hazret-i Ebu Bekir, kurtulur kurtulmaz, Hazret-i Bilâl'a hürriyetini bağışladı.

Kucaklıyarak doğruca Resûlüllaha götürdü.

Ya Ebu Bekir, onun üzerinde bir hakkın olacak mı?" sorusunu da şöyle cevaplandırdı.

"Hayır, ya Resûlallah, Bilâl'i azad ettim, hürriyetini verdim."

Hazret-i Ebu Bekir, kısa bir süre sonra, Bilâl'in anesini de satın alacak ve tıpkı Bilâl gibi hürriyetini bağışlıyacaktı. Çünkü köle azad etmenin büyük bir sevap olduğunu Resûlullahtan duymuştu.

Hazret-i Ebu Bekir'in bu davranışları Mekkelilerin kafasına sığmıyor, "Ebu Bekir delirmiş galiba!" diyorlardı. "Üç köle ve iki yüz altın karşılığında satın aldığı kölesini azad etmesi (hürriyetini vermesi) yetmez gibi annesini de satın alıp azad etti."

Bu olay Mekke'de günlerce konuşuldu.

Tohum ve Toprak

Tohum toprağa düştü...

Filiz sürdü...

Resûlullah'ın etrafındaki inanç halkası genişledi...

Müslümanların sayısı arttı.

Putçuların işkencesi de...

Nerede bir Müslümana rastlasalar üzerine çullanıyordular, olmadık hakaretlerle öldüresiye dövüyorlardı.

Buna rağmen, her geçen gün, Müslümanların sayısını arttırıyordu.

Hazret-i Osman da Müslüman olmuştu.

Bunu öğrenen amcası Hakem b. Ebû'l-As, onu bir direğe bağladı.

"Yemin ediyorum ki, atalarının dinine dönmedikçe seni çözmeyeceğim!" diye bağırıyor, tekmeliyor, tokatlıyor, kırbaçlıyordu.

Bu işkence defalarca tekrarlandığı halde, Hazret-i Osman direndi. Her seferinde. "Vallahi bu hak ve hakikat dinini asla bırakmam!" dedi.

Bir yandan amca, yeğenine işkence ederken, öbür yanda baba, oğluna işkence ediyordu.

Baba Ebû Uhayha Said, oğlu Halid'in Müslüman olduğunu öğrenmişti.

Önce inançlarını terk etmesini istedi.

Hazret-i Halid: "Ölürüm de dinimden dönmem!" deyince, babası, değnek kırılınca kadar vurdu. Sonra

hapsetti. Günlerce aç, susuz bekletti. Ama isteklerini kabul ettiremedi.

Böyle yüzlerce örnek var. D v ld ler, a , susuz bırakıldılar, hakarete u radılar, malları ellerinden alındı, horlandılar: Ama temiz inançlarını korudular. Her eye katlandılar.  l m  bile hiçe sayıp son Peygamberin etrafında kenetlendiler.

Ve Cenab-ı Hak açıktan d veti emretti:

"Ey Res l m! Sen, önce en yakın akraba ve hısımlarını Allah'ın dinine d vet ederek, ah ret azabı ile korkut!"

Res l-i Ekrem Efendimiz, bu emir üzerine yakın akrabalarını S fa tepesinde topladı. Buyurdu ki:

"Ey Kureyş topluluğu! Size  u dağın arkasında, veya  u vadide düşman atlıları var. Sabah ya da ak am hücum edecekler desem bana inanır mısınız?"

"Evet," dediler. "Biz senin doğruluğunu tasdik ederiz. Şimdiye kadar hiçbir yalanını görmedik. Ne söylersen doğru söylersin."

Buyurdu ki:

"Ben size, önünüzdeki büyük azabı haber veriyorum. Yüce Allah, bana, yakınlarını cehennem azabından sakındır, emrini verdi. Hepinizi Allah'ın varlığına, birliğine inanmaya  a ırıyorum. Ben Allah'ın kulu ve Res l y m..."

Res l llah'ın d veti önce derin bir  a kınlık meydana getirdi. Sonra da büyük bir kızgınlık. Hele Ebu Leheb köpürüyor," Hel k olasıca! Bizi bunun için mi topladın? diye bağırarak sevgili Peygamberimize ta  atıyordu.

Söylenerek da ıldılar.

Ateşten Uçurum

Zulüm şiddetini artırıyordu...

Başta sevgili Peygamberimiz olmak üzere Müslümanlar, her türlü zulme, işkenceye ve baskıya göğüs gererek dinlerini anlatıyor, görevlerini yapıyorlardı.

Ebu Cehil, Ebu Leheb ve benzerleri ise Müslümanlığın gelişmesini engellemek için her yola baş vuruyorlardı.

Ebu Leheb, Resûlüllah'ın öz amcasıydı. Yeğenini koruması gerekirken, en büyük zulmü ve baskıyı yapmaktan çekinmiyordu. İnsanları hak dine dâvet için Resûlüllahın gittiği her yere, arkasından gidiyor.

"Bu benim yeğenimdir, yalan söylüyor; Ondan uzak durun!" diyordu.

Evleri yan yana idi.

Bir gün Resûlüllah'ın evinin önüne pislik ve ko kuşmuş çöpler atıyor, bir başka gün, sırf onu rahatsız etmek için, evini taşıyordu.

Yetinmiyor, oğlu Uteybe'yi hakarete gönderiyor ve Uteybe "Peygamberliğini inkâr ediyorum" diyerek yere tükürüyordu.

Ebu Cehil'in de ondan aşağı kalır tarafı yoktu.

"Vallahi Muhammed'i secdede görürsem, boynuna basacak ve yerlere sürteceğim," diye and içmişti.

Tam o sırada sevgili Peygamberimiz geldi. Ebu Cehil'in yeminini öğrenince öfkelen-di. Kâbe'ye girdi ve "Alâk sûresini sonuna kadar okuyup secdeye vardı.

Ebu Cehil'e dediler ki:

"İşte Muhammed secdede, yeminini tut!"

Ebu Cehil yaklaştı. Boynuna basmaya hazırlandı. Fakat birden yüzü korkuyla kasıldı ve geri kaçtı.

"Ne oldu, neden döndün?" diye sordular.

Ebu Cehil hâlâ titriyordu.

"Benim gördüğümü görmüyor musunuz?" diye kekeledi.

"Ne görüyorsun?"

"Ateşten bir uçurum! Evet, vallahî onunla benim aramda ateşten bir uçurum açıldı."

Allah, sevgili Resûlünü koruyordu.

Ölüm Kararı

Putçular, gelişmelerden kaygılıydılar. Ne yapsalar İslâmiyein yayılmasını önleyemiyorlardı.

Bir gün Ebu Cehil'in başkanlığında toplandılar.

Ve Resûlüllahı öldürmeye karar verdiler. Bu kararı Velid bin Mugire yerine getirecekti.

Silahlanıp sevgili Peygamberimizin evine gitti.

Sevgili Peygamberimiz yüksek sesle Kur'an okuyarak namaz kılıyordu, Velid ağır ağır yanına sokuldu. Kılıcını kaldırdı. Fakat indiremedi: Çünkü Resûlüllah gözünün önünde kaybolmuştu. Sadece sesini duyuyor, ama göremiyordu. Kılıcı havada kala kalmış ve çok da korkmuştu.

Telâşla arkadaşlarının yanına döndü. Olayı aynen anlattı. Fakat inanmayıp kendisiyle alay ettiler. Bunun üzerine onları yanına alarak Resûlüllahın evine götürdü. Sesini, onlar da duydular. Ama hiçbirisi Resûlüllahı göremedi.

Şaşkın şaşkın dağıldılar.

Peygamber Dostu

O Peygamber dostuydu...

O Peygamberin can yoldaşydı...

O kendinden çok Peygamberini düşünür, uğruna çekinmeden canını verirdi.

O "Sıddık" ünvanlı Hazret-i Ebu Bekir'di

Bir gün, Peygamber Efendimizle birlikte topluca Kâbe'ye gittiler.

İçerde putçulardan bir grup vardı.

Müslümanlar bir köşeye çöküp duaya başladılar.

Hazret-i Ebu Bekir, tap taze, duru ve ter temiz iman-
nın coşkusuyla ayağa fırladı. Müşriklere döndü. Al-
lah'ın birliğine iman etmelerini, putlara tapmaktan
vaz geçmelerini öğütledi.

Çılgına dönen müşrikler üzerine atıldılar. Tekme-
tokat yere yıkıp demir ökçeli ayakkabılarıyla üstünde
tepindiler. Akrabasından birkaç kişinin araya girme-
siyle ölümden kurtuldu. Baygın bir halde evine götür-
düler. Kendine gelir gelmez büyük dostunu sordu:

"Resûlullah ne yapıyor, ne haledir?"

Ne yiyor, ne içiyor, ne yaralarıyla ilgileniyordu. Sa-
dece aynı suali soruyordu.

"Resûlullah ne yapıyor, ne haledir?"

Başka çareleri yoktu. Birini gönderip Resûlullahın
sağlık haberini Hazret-i Ebu Bekir'e ulaştırdılar. Ama
o bununla yetinmedi.

"Resûlullahı gözlerimle görmedikçe ne yer ne içe-
rim," dedi.

Ve ancak görüp kucaklaştıktan sonra yemek yedi,
su içti, yaralarının sarılmasına izin verdi.

Böylesine engin bir sevgiyle Peygamberine bağlı-
dı.

Onu kendinden çok, çok daha fazla seviyordu.

O, Sıddık'tı...

O, Hazret-i Ebu Bekir'di

Peygamber dostu Ebu Bekir.

Ebu Talib'e Şikâyet

İnançsızlar herşeyi yapmışlardı.

Bildikleri en iğrenç yolları denemiş, Müslümanları yıldırmaya, yayılmanın önünü kesmeye çalışmışlardı.

Fakat yenilmişlerdi. Ne yapmışlarsa, İslâmiyetin gelişmesini önleyememişlerdi.

Çünkü Allah, nurunu tamamlayacaktı.

Kâfirler istemeseler de...

Yeni çareler aradılar. Nihayet sevgili Peygamberimizi en sevdiği amcası Ebu Talib'e şikayete karar verdiler.

İlk şikayetleri işe yaramadı. Ebu Talib, güzel sözler söyleyerek onları başından savdı.

İkinci defa gittiler. Dediler ki:

"Ey Ebu Talib! Sen yaşlı ve itibar sahibisin. Yeğenini yaptıklarından vaz geçirmek sana düşer. Sabrımız taşı. Bundan sonra babalarımızı, dedelerimizi kötülemesine, bizi akılsızlıkla suçlamasına, hele putlarımıza hakaretler yağdırmasına katlanamayız. Ya onu bu işlerden vaz geçirirsin ya da taraflardan biri yok olana kadar onunla da, seninle de savaşıyoruz."

Ebu Talib zor durumdaydı.

Bir tarafta kabilesi, bir tarafta oğullarından çok sevdiği yeğeni vardı.

Henüz Müslüman olmamıştı, ama yeğenini sonuna kadar koruyacağına söz vermişti. Bu durumda sözü-nü nasıl tutacaktı?

Adamları gönderdikten sonra, onunla buluştu.

"Ey kardeşimin oğlu!" diye söze başladı. "Ne olur, bana ve kendine acı! Büyüklerimizin hoşlanmadığı şeyler söyleme."

Resûlullah buyurdu ki:

"Şunu bilesin ki ey amcam! Güneşi sağ elime, ay'ı sol elime verseler dinimden ve dinimi anlatmaktan vaz geçmem. Ya Allah bu dini hâkim kılar, yahut bu uğurdu canımı veririm!"

Bu sözler amcası Ebu Talib'in yüreğine işledi. Boyuna sarıldı.

"Sevgili yeğenim"dedi, "İşine devam et! İsteddiğini yap! Vallahi seni kimselere teslim etmeyeceğim."

Bu kararını kabilesinin büyüklerine de bildirdi.

Yine bir sonuç alamamışlardı. Ebu Talib, yeğeninin tarafını tutmuş, kendilerine karşı çıkmıştı. Onu aşmak kolay değildi. Başka bir çare bulmalıydılar.

Tekrar toplandılar.

Azılı inkarcılardan Velid bin Mugire söz aldı:

"Ey Kureyşliler! Hac mevsimi yaklaştı, insanlar, Mekke'ye akın akın gelecekler. Elbette ki bize Muhammed'i soracaklar. Neler anlatacağımıza karar verelim. Ağız birliği içinde olalım ki, onlardan kimse Muhammed'e inanmasın."

Biri atıldı: "Kahindir deriz!"

Bu iftirayı Velid bile benimsemedi:

"Kimse buna inanmaz. Vallahi o bir kâhin değildir. Onun söyledikleri Kâhin düzmecelerine hiç benzemiyor. Sonra, kâhinler bazan doğru söylerler, bazan yalan: Ama Muhammed'in bu yaşına kadar tek yalan söylediğini kimse duymamıştır."

"Madem öyle, delidir diyelim!"

Velid buna da itiraz etti:

"Hayır o deli de değildir. Delileri herkes bilir. Onun deliye benzer yanı yok. Kimseyi inandıramayız. Bize güler, geçerler."

"Şair desek..."

Velid'e göre bu da uygun düşmezdi.

"Olmaz! Şiirin her türlüsünü biliriz. Muhammed'in okudukları şiire asla benzemiyor."

"Büyücü diyelim."

"Yok yok! Nice büyücüler, gördük, yaptıklarını duyduk. Muhammed onlardan değildir. Okuduklarının, büyücülerin okuduklarıyla ilgisi yoktur."

"O halde ne diyeceğimizi sen söyle, el Velid!"

Velid bir süre düşündü. Düşünürken gezindi. Gezinirken sakalını çekiştirdi, parmaklarıyla oynadı. Nihayet kalabalığın önünde durdu:

"Vallahi" dedi, "Muhammed'in söylediklerinde apayrı, bam başka bir tat var. Onun okuduklarından daha tatlı söz duymadım. İnsanın tâ içine işliyor."

Velid'in söyledikleri herkesi şaşırtmıştı. Peygamberi övüyordu. Yoksa o da mı Müslüman olmuştu? O da mı atalarının dinini terk etmişti?

"Ey Velid! Sen ne söylediğinin farkında mısın? Kulaklarımıza inanamıyoruz. Neler söylüyorsun?"

"Söylediklerim doğrudur," dedi Velid. "İşte bu doğruları yıkacak tutarlı yalanlar bulmalıyız. Öyle büyücü demekle, deli demekle, şair demekle Muhammed'i tesirsiz hale getirmek mümkün değildir. Size bunu anlatmak istiyorum."

Kalktı:

"Şimdi evime gidiyorum. Yalnızlıkta düşünmek istiyorum. Kimse beni rahatsız etmesin."

Evine gitti...

Bir süre sonra geri döndüğünde, yüzü gülüyordu.

"Buldum!" dedi. "Muhammed sihirbazdır diyeceğiz. Bu iftirayı yayacağız. Akla gelen en yakın yalan budur."

Ve o günden sonra inançsızlar, gördükleri ap açık mucizeleri bile "sihir"le izah etmeye kalkıştılar ve küfürde direndiler. Ama insanların İslâma koşmasını önleyemediler.

Habeşistan'a Göç

Peygamberliğinin beşinci yılı, Milâttan sonra 615 senesiydi. Mekke, Müslümanlar için yaşanmaz bir hale gelmişti. Ebu Cehil ve arkadaşları ne zaman, nerede bir Müslüman görseler önce sözle hakaret ediyor, sonra işi daha da ileriye götürüp saldırıyorlardı.

İşkencelerin, zulmün ardı arkası kesilmiyordu.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, bir gün, kendisine inananları topladı.

Buyurdu ki:

"Siz bari yer yüzüne dağılın. Allah Tealâ sizi yine bir araya getirir." ona gönülden inanan dostları, "Ya Resûlallah! Nereye gidelim?" diye sordular.

"Habeş ülkesine gitseniz iyi olur," buyurdu. "Habeş hükümdarının yanında hiç kimse zulme uğramaz. Orası doğruluk yurduudur. Umulur ki, Allah, sizi orada feraha kavuşturur."

Böylece onu erkek, beşi kadın olmak üzere on beş kişilik bir kabile Habeşistan'a göçtü...

Sırf inançlarını yaşayabilme uğruna topraklarını, evlerini, memleketlerini, anne ve babalarını terk edip yabancı bir ülkeye gidiyorlardı.

Fakat onları en çok üzen, sevgili Peygamberlerinden ayrılmaktı. Mübarek yüzünü dünya gözüyle bir daha görüp göremeyecekleri belirsizdi.

Derin bir hüznün yüreklerine çökmüş, hepsinin gözleri yaşarmıştı.

Yola koyuldular. Türlü sıkıntılarla geçen uzun bir yolculuktan sonra, nihayet, Habeş Necaşisinin ülkesine girdiler.

Necaşi, onları dostça karşıladı.

İnançlarında ve ibadetlerinde serbest bıraktı.

Sevgili Peygamberimizin buyurmuş olduğu gibi, Habeşistan'da feraha kavuştular.

Habeşistan Baharı

Müslümanların sayısı günden güne arttı...

Vaktiyle Habeşistan'a göç etmiş Müslümanların çok iyi karşılandıkları, inançlarını rahatça yaşadıkları haberi Mekke'ye gelince, Resûlullah pek sevindi.

Bu sefer, doksan iki kişilik bir Müslüman topluluğuna Habeşistan'a göç izni verdi.

Orada hem rahat olacaklardı, hem de dinlerini Habeşliler arasında yayma imkânını bulacaklardı.

Bu bir hizmet göçüydü.

Ve inançsızlar bu göçlerden telaşa kapılmışlardı.

Habeş Hükümdarına iki elçi gönderip, ülkesindeki Müslüman Mekkelileri geri istediler.

Elçibaşı Habeş Hükümdarına şöyle diyordu:

"Ey Hükümdar! İçimizi bozup size sığınanlara aman vermeyiniz.

Çünkü onlar, bizim memleketimizi bozdukları gibi sizin memleketinizi de bozacaklar. Onları sizden daha iyi tanıyoruz. Putlarımıza tapmadıkları gibi, senin dine de saygı göstermezler. Peygamberiniz İsa'yı tanımazlar. Huzuruna girdiklerinde bizim gibi secdeye kapanmazlar. İyisi mi, onları bize ver, haklarından gelelim."

Hükümdar bu pervasızlık karşısında öfkelenmişti:

"Vallahi, hayır!" dedi. "Çaresiz kalmış, bana sığınmış kimseleri dinlemeden karara varmam. Onlarla görüşüp konuşacağım. Vaziyet söylediğiniz gibiyse göçmenleri size teslim ederim. Yok başka türlüyse onları korur, gözetirim."

Adamlarına emretti:

"Gidin getirin göçmenleri."

Müslüman göçmenler, aralarında Hazret-i Cafer'i sözcü seçip birlikte Hükümdarın huzuruna çıktılar.

Hükümdarı selâmladılar, ama secde etmediler.

Saray adamları kızıp bağırdılar:

"Ne diye hükümdarımıza secde etmiyorsunuz?"

Hazret-i Cafer sakın sakın cevap verdi:

Biz ancak Allah'a secde ederiz! Çünkü bize Allah Resûlünü gönderdi. O da, Allah'tan başkasına secde etmemizi önledi."

Mekkeli elçiler hemen atıldılar:

"Görüyorsunuz ey Hükümdar! Hallerini daha önce size söylemiştik." Hükümdar, Hazret-i Cafer'e döndü:

"Ülkeme niçin geldiniz?" diye sordu. "Haliniz nedir? Tüccar değilsiniz, bir isteğiniz de yok. O halde niçin buradasınız? Peygamberinizi anlatın. Sonra, Mekke elçileri gibi önümde neden secdeye kapanmadığınızı söyleyin."

Hazret-i Cafer:

"Üç söz söyleyeceğim," diyerek konuştu; "eğer doğru söylersem beni tasdik edin, söylemezsem yalanlayın. Lütfen sor şu elçilere: Biz yakalanıp efendimize geri gönderilecek köleler miyiz?"

Hükümdar elçilere sordu: " Bunlar köle mi?"

Elçilerden Amr,

"Hayır" dedi, "şerefli ve hür insanlardır."

Hazret-i Cafer, ikinci sualini sordu:

"Biz haksız yere birinin kanını mı dökmüşüz ki, kanı dökülenlere geri verileceğiz?"

Elçi Amr, yine, "hayır" dedi.

"Onlar, bir damla bile kan dökmediler."

Söz yine Hazret-i Cafer'indi:

"Ey Hükümdar! Lütfen elçiye sor: Kimsenin malını haksız yere aldık mı?"

Elçi Amr, bir kere daha, hayır"dedi.

"Onların kimseye borçları yok."

Hükümdar öfkeyle yerinden fırlayarak elçilerin yüzüne haykırdı:

"O halde, siz bu adamlardan ne istiyorsunuz?"

Amr, gerçeği söylemekten başka çare bulamayarak "Onlarla biz aynı dindendik. Sonra dinimizden ayrılıp Muhammed'in yeni dinine bağlandılar."

Hükümdar Hazret-i Cafer'e baktı:

"Söyle bakalım" dedi, "niçin eski inançlarınızdan döndünüz?"

Ne benim dinimden, ne kendi kavminizin dininden olmadığınıza göre dininiz nasıl bir dindir?"

Hazret-i Cafer etkileyici bir ses tonuyla anlatmaya başladı:

"Ey Hükümdar! Biz cahillik içinde yüzen bir millet-tik. Putlara tapar, leş yerdik. Akla gelebilecek her türlü kötülüğü çekinmeden işlerdik. Akrabalarımızla ilgi-

lenmez, komşularımıza fena muamele ederdik. Güçsüzleri ezerdik. Biz bu halde iken, Allah, içimizden birini Peygamber gönderdi. Soyunu, sopunu, ahlâkını, dürüstlüğünü, güvenilirliğini, temizlik ve iffetini bildiğimiz birini...O bizi, Allah'ın varlık ve birliğine inanmaya, Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Ağaçtan, taştan putlara tapmamızı yasakladı. Doğru sözlü, güvenilir ve dürüst olmayı, insanlara adaletli davranmayı, komşularımızla iyi geçinmeyi emretti. Her türlü günahtan, kötülükten, kan dökmekten sakınmayı, fuhuştan, yalandan, yetim malı yemekten, namuslu kadınlara iftira etmekten bizi men etti. Biz de İslâma iman ile, dâvasını tasdik ettik. İşte bu yüzden kavmimiz bize düşman kesildi. Dinimizden, İnançlarımızdan döndürmek için bizi dövdüler, sövdüler, öldürdüler. Her türlü zulmü ve işkenceyi yaptılar. Bundan dolayı yerimizi, yurdumuzu bırakıp ülkene geldik. Seni başka hükümdarlara, milletini başka milletlere tercih ettik. Senin memleketinde haksızlığa, zulme uğramayacağımızı umuyoruz."

Derin bir nefes aldıktan sonra, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Size secde etmememize gelince: Biz seni Resûlülâhın selâmıyla selâmladık. Birbirimizi de hep böyle selâmlarız. Allah'tan başkasına secde etmekten de Allah'a sığınırız."

Hazret-i Cafer'in konuşması Hükümdarı etkilemişti. Çıt yoktu. Herkes susuyor, Hükümdara bakıyor, Hükümdar ise derin derin düşünüyordu...

Sonra, Hazret-i Cafer'e sordu:

"Şu bahsettiklerinden yanında bir şey var mı?"

"Evet, var" dedi Hazret-i Cafer.

Ve Meryem sûresinin ilk âyetlerini okudu:

"Bu âyetler, Rabbin kulu Zekeriyya'ya rahmetini anmaktır. Hani, o, Rabbine gizlice yalvarmış ve şöyle demişti: 'Ey Rabbim! Doğrusu benim kemiğim zayıflayıp gevşedi ve saçım bembeyaz alev gibi tutuştu. Ettüğim dualarda da ey Rabbim ben hiç mahrum kalmadım. Şimdi, arkamda bırakacağım akrabalarımın endişe duyuyorum. Hanımım da kısır bulunuyor. Sen yüce katından bana bir çocuk ihsan et."Okunan âyetleri dikkatle dinleyen Hükümdar dayanamıyarak ağlıyor, göz yaşları damla damla sakalından süzülüyordu.

"Vallahî" dedi, "bu aynı kandilden fışkıran bir nurdur ki, Musa da, İsa da onunla gelmişti."

Mekke'den gelen elçilere şimşekli gözlerle baktı ve bağırdı:

"Ne onları size teslim ederim ne de haklarında bir kötülük düşünürüm."

Mekke müşriklerinin elçileri, Hükümdarın huzurundan ayaklarını sürterek, başları önlerinde çıktılar.

Ertesi gün Hükümdar, Hazret-i Cafer'i tekrar çağırdı. Hazret-i İsa hakkında bazı sorular sordu. Hazret-i Cafer'in cevaplarıyla iyice tatmin olup, "Bizimle sizin aranızda bu hususta şu çizgicik kadar fark var," dedi. "Zaten biz de Hazret-i İsâ'yı, sizin anlattığınız gibi anlıyor, sizin tanıdığınız gibi tanıyoruz. Sizi ve yanından geldiğiniz zâtı tebrik ederim. Evet o Allah'ın Resûlü-

dür. Zaten onu İncil bize haber vermiş. Yemin olsun ki o ülkemde bulunsaydı ayakkabılarını taşır, ayaklarını yıkardım. Gidiniz: Ülkemin el sürülmemiş kısmında güven ve huzur içinde yaşayınız. Bir dağ büyüklüğünde altına sahip olacağımı bilsem, herhangi birinizi üzmeğe kalkışmam."

Elçiler Mekke'ye dönüp olanları anlattılar.

Ebu Cehil ve yandaşları küplere bindi. Ellerinden gelse ve kendilerine güvenseler Habeş Hükümdarına savaş ilân eder, göçmen Müslümanları zorla alırlar, memleketini yakıp yıkarlardı.

Bu elbette ellerinden gelmezdi.

Başka bir şey yapacaklardı..

Mekke'deki Müslümanları sıkıştıracaklar, dövecekler, öldürecekler, onları göçe zorlayıp kurtulacaklardı.

Yeni Oyunlar

Mekke müşrikleri rahat durmuyor, yeni oyunlar tasarlıyorlardı.

Günlerden bir gün, sevgili Peygamberimize giderek dediler ki:

"Sana, hepimizden daha zengin olacağın kadar mal, mülk ve altın verelim. İstedığın kadınla evlendirelim. Yeter ki sen, putlarımızı kötölemekten vaz geç! Ama eğer bunları da reddedersen son teklifimiz şudur: Sen, tanrılarımız olan Lât ve Uzza'ya bir yıl tap, biz de senin Rabbine bir yıl tapalım."

Resûlullah bu iğrenç teklifi şiddet ve hiddetle reddetti; Allah'ın Resûlünün puta tapması hiç mümkün müydü? O hayatını, putları devirmeye tevhid akidesini, Allah'ın birliği düşüncesini ve inancını hakim kılmaya, adamıştı.

Putperestlerin teklifi üzerine Hazret-i Cebraîl "Kâfirûn, sûresiyle gelecekti. Allah, mealen şöyle buyuruyordu:

"De ki: Ey kâfirler! Ben sizin ibadet etmekte olduğunuz putlara tapmam. Siz de benim ibadet etmekte olduğuma ibadet edici değilsiniz. Zaten ben, hiçbir vakit sizin tapmakta olduklarınıza tapıcı olmadım. Siz de hiçbir zaman benim ibadet etmekte olduğum Allah'a ibadet edicilerden değilsiniz.

Sizin inancınız size, benim dinim bana!"

Müşriklerin suratlarında tokat gibi şaklayan bu âyetler, son ümitlerini de kırdı. Başka hiç bir şekilde Resûlüllahı yolundan döndüremiyeceklerini iyice anladılar.

Ebu Cehil çılgınlar gibi dolanıyor, kime rastlarsa aynı şeyi söylüyordu:

"Muhammed'i öldürmeli! Başka çaremiz kalmadı."

Ebu Cehil'de, sevgili Peygamberimizi öldürme fikri saplantı haline gelmişti. Başaracağını bilse bir saniye bile durmaz, derhal düşündüğünü yapardı. Ama Ebu Talib'den çekiniyordu. Ebu Talib, açık açık meydan okumuş, "Kim yeğenime kötülük etmek isterse, karşısında kılıcımla beni bulur!" demişti.

Sonra Hazret-i Hamza da vardı. Müslüman olmuştu. İyi pehlivandı. Dövüşkendi. Onu aşmaya imkân yoktu. İşini yine hile ile halletmeliydi.

Ne yapacaktı?

Şimdiye kadar yaptıkları Resûlüllahı yolundan döndürememişti. Yoluna dikenler koymuşlardı, içine düşsün diye kuyular kazmışlardı, namaz kılarken başına çürük işkembe atmışlardı, taşlamışlardı, ama yıldıramamışlardı.

Mübarek ayakları dikenlerin üstünde yürümekten param parça olduğu halde yakınmıyor, sadece "Alla-huekber!" diyor, yalnız Allah'a sığınıyor, Allah'tan yardım bekliyordu.

Kâinatın Efendisi isteseydi kavmine beddua eder, bir semavî felaketle yok olmalarını sağlardı.

Fakat o kadar merhametli, öylesine sevgi doluydu ki, kendisine eziyet edenleri bile bağışlıyor, Allah'a düşmanları için şöyle yalvarıyordu:

"Allah'ım, kendilerine rahmet ve tövbe kapılarını açık bırak."

Kötülüğe karşı iyilik, zahmete karşı rahmet, zulme karşı şefkat, inada karşı ihlas, her türlü işkenceye karşı sabır ve aralıksız dâvet.

Bunlar Peygamberliğin gereği idi.

Ve o, görevinin gereğini yapıyordu.

"Temiz olunuz, dürüst olunuz, kız çocuklarınızı diri diri toprağa gömmeyiniz, kavga etmeyiniz, bir birinizin kuyusunu kazmayınız, kardeş olunuz, dostça yaşayınız. Allah'ı tanıyınız. Yalnız Allah'a ibadet ediniz. Sadece Allah'tan isteyiniz," diyordu.

Fakat küfrün gözü kör, kulağı sağırdı.

İyilikleri, güzellikleri göremiyorlar, hakkın, haki katın gür sesini duyamıyorlardı.

Bu yüzden de Peygamber Efendimizi öldürüp ondan kurtulmak istiyorlardı.

Cahilliğin koyu karanlığında inatla yürüyecek, yalanlarını, yanlışlarını ısrarla sürdüreceklerdi.

Efendimizi her türlü kötülüğün, insanlık dışı hayatın önünde büyük bir engel olarak görüyorlardı. Çünkü Efendimiz onların putlarına tapmıyor, âdetlerine uymuyor, yaşadıkları hayatı benimsemiyor, yeni hayatın kurallarını bıkmadam, usanmadam, yılmadan anlatıyordu.

Gün geçtikçe de ona bağlananlar artıyor, Müslümanlar kalabalıklaşıyordu.

Bu gidişle Ebu Cehil ve taraftarlarının itibarı kırılacaktı.

Bu gidişe bir son vermek lâzımdı.

Başka türlü inançlarından döndüremeyeceklerine göre de, son çare onu öldürmektir:

Kesin kararı vermek için Kâbe'de toplandılar.

Ebu Cehil bas bas bağırıyor, kırıp dökmekten, yakıp yıkmaktan, öldürüp yok etmekten bahsediyordu.

"Önce Muhammed'i, sonra da bütün Müslümanları öldüreceğiz!" diyordu.

Ve ekliyordu:

"Onu öldürecek kahramana yüz deve, altın ve gümüş vereceğim, servete boğacağım!"

Fakat bu iş kolay değildi. Şimdiye kadar kaç kere denemişler, ama başarılı olamamışlardı. Gözü kara biri lâzımdı. Yüreği, Peygambere ve Peygamber dostlarına karşı kin dolu olmalıydı.

"Aramızda bu işi yapacak, putlarımızı kurtaracak bir kahraman var mı?"

Önce derin bir sessizlik oldu. Sonra sessizliğin ortasında kararlı, sert bir ses yükseldi:

"Ben varım! Muhammed'i ben öldüreceğim!"

Gözler sesin sahibine döndü. Kimisi korkuyla, kimisi kuşkuyla, kimisi sevinçle baktı. Bu, Hattab'ın oğlu Ömer'di. Güçlü, cesur bir silâhşördü.

"Varol, ey Hattab'ın oğlu Ömer!" diye konuştu Ebu Cehil. "Cesaretini bir kere daha gösterdin."

Kalabalığa döndü:

"Artık Muhammed'i ölmüş sayabilirsiniz. Zira Ömer, başladığı bir işi yarım bırakmaz. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun ey Ömer?"

"Hemen, şimdi" dedi.

Öylesine sabırsız, öylesine öfke doluydu ki, bir dakika bile bekleyemezdi.

Onu alkışlayarak uğurladılar.

Yolu Değişen Yolcu

Ömer, tepeden tırnağa silâhlanıp yola çıktı.

İntikam doluydu ve öfke soluyordu.

O anda karşısına bir ordu çıksa hiç düşünmeden savaşırdı.

Artık bir kin tufanı, bir ölüm makinesiydi.

Yürürken yeri tekmeliyor, yumruk sallıyordu.

Kin ve öfkenin esiriydi.

Tasarladığı cinayetin hüznü, şu anda taşlaşmış olan kalbine giremiyordu.

Yolda, Müslüman olduğu halde, müşriklerden çekinip açıklayamayan akrabası Nuaym'a rastladı.

Nuaym bu gidişin hayır mı, şer mi olduğunu kestiremeyerek sordu:

"Silâhlanmış nereye gidiyorsun, ey Ömer?"

Ömer'in kimseden pervası, korkusu yoktu. Mak-sadını açıkça söyledi:

"Dinini bırakan, Kureyş Kabilesinin arasına ayrılık tohumları eken Muhammed'in vücudunu ortadan kaldırmaya gidiyorum."

Nuaym ürperdi.

"Vallahî çok zor bir işe kalkıştın. Dostları yanından bir an bile ayrılmıyor. Ona ulaşamazsın. Diyelim ki bir yolunu bulup öldürdün: Akrabalarının elinden nasıl kurtulacaksın? Seni yaşatmazlar!"

Ömer, kendisini korkutmaya çalışan Nuaym'e sert sert baktı. Peygamberden bahsederken gözlerinin parlaması, hürmetle durması dikkatini çekmişti.

"Yoksa sen de mi onlardan yanasın?"

"Sen beni bırak da, ey Ömer, önce kendi ailene bak! Enişten Said'le kızkardeşin Fatıma Müslüman oldular."

Ömer birden şaşırdı. Başına balyoz inmiş gibi sendeledi. Bunu beklemiyordu. Düşündü. Düşündükçe öfkesi kabardı. Yolunu değiştirdi. Evvela eniştesiyle kızkardeşine uğrayıp gerçeği öğrenecek, Nuaym'ın söyledikleri doğruysa, kılıcını en yakınlarının kanına bulamaktan çekinmeyecekti.

Kızkardeşinin evine vardı...

Kapıya sokuldu...

İçerde yanık bir ses, güzel bir şeyler okuyordu.

Kapıyı yumruklamak üzere kalkan eli havada kaldı. Etkilenmişti. Dinlenmeye koyuldu.

O sırada, evde, Hazret-i Habbab bin Eret, yeni nazil olan Tâhâ Sûresini okuyordu. Hazret-i Said'le hanımı Fâtıma can kulağıyla dinliyor ve dinlerken ağlıyorlardı.

Ömer, içerde Kur'ân okunduğunu hissetmişti. Öfkesi, bir an, rüzgâra tutulmuş bulut gibi savruldu. Âyetlerin mânâsı ruhuna işlemişti.

Fakat bu durum fazla sürmedi. Neden geldiğini hatırladı. Vaz geçemezdi. Kendisiyle alay ederlerdi. "Ömer'in kızkardeşiyle eniştesi Müslüman oldu" de-dirtemezdi. Şöhreti gölgelenir, ailesine sahip olamamakla suçlanırdı.

Kapıyı yumruklamaya, tekmelemeye koyuldu:

"Açın! Çabuk açın, yoksa kırarım!"

İçerde üç kişi vardı: Ömer'in eniştesi Hazret-i Said, Ömer'in kızkardeşi Hazret-i Fâtıma ve onlara Kur'ân öğreten Hazret-i Habbab. Sevgili Peygamberimizin üç dostu, üç sahabisi.

Telâşlandılar.

Hazret-i Fâtıma, Ömer'in öfke yüklü sesini duyar duymaz tanıdı. Korkuya kapıldı. Hemen Kur'ân sayfalarını sakladı. Hazret-i Habbab'ı da bir köşeye gizledi. Ve kapıyı açtı.

Ömer, kızkardeşini iterek fırtına gibi eve daldı. Kanlı gözlerle bakındı. Az önce duyduğu sesin sahibini arıyordu. Fakat görünürlerde yoktu.

"Ne okuyordunuz?" diye sordu.

Eniştesi Said, telâş ve heyecan içinde cevap vermeye çalıştı:

"Bir şey değil, sadece aramızda konuşuyorduk."

Demek Nuaym'ın söyledikleri doğrudu. Bunlar Müslüman olmuşlardı.

Ama okudukları şey de o kadar güzeldi ki... Ruhunu ısıtmıştı. Belki de Müslümanlar haklıydı? Belki de Muhammed (s.a.v.), iddia ettiği gibi son Peygamberdi?

İki Ömer

Şimdi ne yapacaktı?...

Tereddütler içinde bocalıyor, karar veremiyordu. Hiçbir konuda emin olamıyordu. Haklı olup olmadığını bilmiyordu. Oysa az önce, yola çıkarken yüzde yüz haklı olduğuna emindi.

Yine de Kureyşlilere bir söz vermişti.

Sözünü hatırlayınca eniştesinin yakasına sarıldı:

"Demek duyduklarım doğruymuş. Siz de Muhammed'in dinine girmişsiniz!"

Eniştesini savurdu, yere çarptı.

Önüne geçmek isteyen kızkardeşi Fâtıma'yı da sert bir tokatla yere yıktı.

Hazret-i Fâtıma, düştüğü yerde âdeta dirildi. Derin imânının verdiği cesaretle haykırdı:

"Elinden geleni yap, ey Ömer! Evet, ben de, kocam da Müslümanız! Allah ve Resûlüne imân ettik."

Ve yüksek sesle Kelime-i Şehâdet getirdi.

Ömer ürperdi. Derinden derine sarsıldı. O anda sanki iki Ömer vardı. Biri yaptıklarının yanlış olduğunu söylüyor, ikincisi ise öldürmesini emrediyordu. Şaşkındı. İçinde sürüp giden savaş yüzünden de yorgundu.

Bacakları titriyordu. Ayakta daha fazla duramayarak oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Bir şeye

inandıkları için insanlara zulmetmek doğru muydu? Putlara tapmak doğru muydu? Hamurdan put yapıyorlar, tapıyorlar, karınları acıkınca da yiyorlardı. Ne Lât'ın, ne Uzza'nın, ne de diğer putların şimdiye kadar bir işe yaradığını duymamış, görmemişti. Aldatılmışlar mıydı? Yıllar yılı yanılmışlar mıydı? Sadece alışkanlıklarını mı sürdürmüşlerdi?

Güneş neydi, ay neydi, yıldızlar neydi? Onları putlar yapmış olamazdı. Onlar kendi kendilerini bile yapamıyorlardı. Yoksa, Muhammed'in (a.s.m.) dediği gibi, herşey kudreti sonsuz bir Rabbin eseri miydi? Kafası karmakarışık. Âdeta inledi:

"Hele getirin demin okuduklarınızı, görelim Muhammed'e gelen şey neymiş?"

Hazret-i Fâtıma getirmek istemedi. Dikkatle Ömer'e baktı. Bir haller olmuştu. Eskisi gibi değildi. Sanki yüreğine bir ılıkılık dolmuş, yüreğindeki buzlar bu ılıkılıkta eriyip çözülmüştü. Gözlerinde kara öfkenin izi yok olmuştu.

"Korkmayın," dedi Ömer, "sadece dinlemek istiyorum."

Hazret-i Fâtıma Ömer'in istediğini getirdi.

Ömer önce gusletti, sonra âyetleri okumaya başladı.

"Tâ hâ! Biz Kur'ân'ı sana meşakkat çekmen için indirmedik. Onu Allah'tan korkan kimse için bir öğüt olarak indirdik. O, yeri ve gökleri yaratan Zât tarafından Peyder Pey indirilmiştir. O Rahman ki, hükümlerini Arşı kaplamıştır. Göklerde, yerde, ikisi arasın-

da ve nemli toprağın altında ne varsa hepsi Onundur..."

Ömer, son âyeti bitirince dayanamayarak haykırdı:

"Bu ne güzel, ne şerefli, ne haşmetli bir kelâm! Bundan daha güzeli, daha mükemmeli olamaz!"

Yüzü pençe pençe kızarmış, az önce işlediği suçun utancına bulanmıştı. Böyle güzel bir kelâmı dinleyen insanlara dayak mı atmalıydı? Öldürmeye mi kalkmalıydı? Hayır! Onları tebrik etmeli, takdir etmeli ve onlar gibi olmaya çalışmalıydı.

Gözleri yaşla nemlenmiş, bakışları hüznle bulutlanmıştı.

Ömer'deki değişikliği gören Hazret-i Habbab saklandığı yerden çıktı. Ömer, gözyaşı perdesinin arkasındaki bulanıklıkta Hazret-i Habbab'a gülümsedi.

"Sen burada mıydın, ey Habbab?"

"Evet, ya Ömer. Korkup saklanmıştım. Sendeki değişikliği fark edince saklanmama gerek kalmadığını anladım."

Derin bir nefes aldı ve konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Müjde, ya Ömer! Dilerim ki, Resûlüllahın duası, senin hakkında gerçekleşsin."

"Hangi dua, ey Habbab?"

"Dün gece, Resûl-i Ekrem sallallahü aleyhi ve sellem dua buyurdular: 'Allah'ım! İslâmiyeti ya Ebü'l Hakem bin Hişam'la, (Ebu Cehil) ya da Ömer bin Hattab'la kuvvetlendir' dediler. Bu şeref inşaallah sana nasip olur."

Ömer ağır ağır kalktı. Birkaç asrı bir arada yaşamış gibiydi. Üzerinde tatlı bir yorgunluk vardı. Ruhu sevinçle doluydu. Derin öfkenin yerini derin bir sevgi almıştı.

"Resûlüllah şimdi nerede, ey Habbab? Bir an önce ona kavuşmak istiyorum."

"Benimle gel, ya Ömer."

Evden ayrıldılar.

O sırada Resûlüllah, Safa Tepesinin eteğindeki Darü'l Erkam'da bulunuyordu. Gözcüler, Ömer'in silâhlı olarak yaklaştığını bildirdiler. Herkes telaşlanmıştı. Yalnızca Hazret-i Hamza sakindi. Eli kılıcının kabzasında, dedi ki:

"Bırakınız gelsin. Korkulacak ne var? Eğer hayırlı bir maksatla gelmişse, kendisini hayırla ağırlarız. Yok eğer kötü niyetle gelmişse onu kendi kılıcıyla hallederiz!"

Resûlüllah gülümsüyordu. Ömer'in hangi maksatla geldiği çoktan bildirilmişti. Buyurdu ki:

"Telâşlanacak bir şey yok. Bırakınız gelsin. Eğer Allah onun hayrını murad ettiyse, kendisini doğru yola iletir."

Ömer'i buyur ettiler.

Her zaman büyük bir gurur içinde görmeye alıştıkları Ömer sanki bu değildi. Boynu bükük, nemli gözleri yerde, elleri önüne bağlı, derin bir teslimiyet içinde Efendimize doğru yürüyordu. Karşısında durdu. Başını ağır ağır kaldırıp seçilmiş insanın yüzüne baktı.

Bakar bakmaz, güneşe bakmış gibi kamaşan gözlerini yumdu.

Kalbi göğsüne, soluğu ağzına sığmıyordu.
Bayılacak gibiydi.

Yol boyunca düşündüklerini, hatırlayıp söylemiyordu.

Sanki dili tutulmuş, sanki konuşmayı unutmuş, hafızası körelmişti.

Sessizliği Kâinatın Efendisi bozdu:

"Niye geldin, ey Hattab'ın oğlu Ömer?"

Cevap beklemeden mübarek elini uzatıp Ömer'i kemerinden yakaladı. Buyurdu ki:

"Allah'ım! Bu Hattab oğlu Ömer'dir. Allah'ım! İslâm Dinini Hattab oğlu Ömer'le kuvvetlendir."

Ömer, ağır ağır kendine geldi.

Resûlullah'ın ilk sorusunu cevaplandırdı:

"Allah ve Resûlüne ve onun Allah'tan getirdiklerine imân etmek için geldim."

Ardından şehâdet getirdi.

Ve Safa Tepesinin etekleri bir ağızdan alınan tekbirlerle cınladı.

Tekbir sesleri Mekke sokaklarını dolandı ve Allah'a yöneldi.

Ömer Müslüman olmuştu.

Bambaşka bir Ömer olarak âdeta yeniden doğmuştu.

Ve Ömer'le birlikte Mekke'de bulunan Müslümanların sayısı, kırka yükselmişti.

Kırk kişi...

Yüzlerce inançsızla karşı, kırk inançlı insan.

Peygamber yıldızları!

Hak Din Yolunda

Ömer (Radiyallahü anh) ilk heyecanını yaşıyordu...

Müslüman olduktan sonra kendine güveni kat kat artmış, bileğine daha büyük bir kuvvet, yüreğine daha coşkun bir cesaret gelmişti.

İçi içine sığmıyor, kabından taşıyordu.

Resûlüllaha sordu:

"Ey Allah'ın Resûlü! Biz ölsek de, kalsak da hak din üzere değil miyiz?"

Sevgili Peygamberimiz şöyle buyurdu:

"Evet, ya Ömer. Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, siz kalsanız da, ölmeniz de hak din üzeresiniz."

Bu Hazret-i Ömer için büyük bir müjde idi. Teklifini yaptı:

"Öyle ise hâlâ niye saklanıyoruz? Seni hak dinle gönderen Allah'a yemin olsun ki, korkmadan, çekinmeden, cesaretle putperestlerin arasına girip İslâmiyeti açıklayacağım!"

Kâinatın Efendisi Hazret-i Ömer'e hak verdi.

Kalktı...

Yürüdü...

Sormadan peşine takıldılar.

Sağında Hazret-i Ömer, solunda Hazret-i Hamza, arkasında dostları olduğu halde Kâbe'ye yürüdüler.

Yürelerinde ne zulüm endişesi, ne ölüm korkusu vardı.

Tek düşündükleri İslâm ve onun zaferiydi.

Zafer yürüyüşü başlamıştı.

Kâbe'ye girecekler, ilk defa açık açık namaz kılacaklardı.

O sırada müşrikler, Kâbe'de toplanmış, sevgili Peygamberimizin ölüm haberini bekliyorlardı.

Ömer, herhalde işini bitirmişti.

Bir ses çınladı:

"Ömer geliyor!"

Baktılar. Ve gördüklerine inanamadılar.

Ömer, öldürmek için gittiği Resûlullah'ın sağında, diğer Müslümanlarla birlikte geliyordu.

Hepsini esir mi almıştı?

Yoksa kendini onlara esir mi etmişti?

"Ey Ömer, arkanda ne var, ne ile geldin?" diye sordular.

Hazret-i -Ömer, eli kılıcının kabzasında cevap verdi:

"Lâilahe illallah Muhammedü'r-Resûlullah ile geldim. Kimse yerinden kıpırdamasın! Kıpırdayanın boyununu vururum!"

Ürktüler...

Korktular..

Ve donup kaldılar.

İnançsızlar korku tutuğu, imânlılar sevgi bağıydı.

O gün ilk defa Kâbe'de açıktan açığa namaz kıldılar.

O gün, kırk inanmış Müslüman, her türlü maddî gücü elinde bulunduran inançsızların yüreklerini ürpertti.

Çünkü, Allah'a dayanıyor, Resûlüllaha güveniyorlardı.

Çünkü, doğru yolda olduklarına inanıyorlardı.

Ay Mu'cizesi

Hazret-i Resûlüllahı halkın gözünden düşürmek için günler ve geceler boyu düşünen Ebu Cehil'in aklına şeytanca bir fikir geldi.

Kendisi gibi taş yürekli taraftarlarını toplayıp dedi ki:

"Muhammed'i insan içine çıkamaz hale getireceğim. Onu iyice utandıracağım. Bir daha Peygamberim diye-meyecek."

"Ne yapacaksın?" diye sordular merakla.

"Bir mucize göstermesini isteyeceğim. Peygamberler mucize gösterir, sen de göster görelim, diyeceğim."

"İyi, ama şimdiye kadar istediğimiz bütün mucizeleri gösterdi. Geriye ne kaldı ki?"

Ebu Cehil sinsi sinsi gülüyordu:

"Var, elbet" dedi. "Hem de hiç yapılamamış, hiç duyulmamış bir şey var: Ondan gökteyi Ay'ı ikiye bölmesini isteyeceğim."

Kimisi, "Hay aklınla bin yaşa!" derken kimisi dudak büktü.

"Sanki onu da yapsa imân eder miyiz?"

"Elbette hayır!" diye bağırdı Ebu Cehil. "Zaten yapamayacak ve utanç içinde kalacak. O zaman peygamberliği yalandır diyeceğiz, yalancı peygamberdir diye-

ceğiz. Zaten öyledir: Peygamberlik bir yetime mi kaldı? Bizden biri peygamber olacaktıysa ben ne güne duruyorum? Zenginim, güçlüyüm, akıllıyım, şöhretliyim. Onun değil, benim peygamber olmam lâzımdı. Ama bu sefer elimden kurtulamayacak! Bu sefer işini bitireceğim! Şimdiye kadar hiçbir kâhin, hiçbir sihirbaz, hiçbir büyücü gökteki ayı ikiye bölememiştir. Muhammed de bölemeyecektir."

Velid bin Mugire'nin sesi duyuldu:

"Ya bölerse?"

"Mümkün değil!" diye kükredi Ebu Cehil.

"Bir an için aksini düşünelim, o zaman ne yapacağız?"

"Ne mi? Büyüdür, sihirbazdır diyeceğiz. Yine halkı tehdit edip ondan uzak tutacağız. Gelin peşimden. Muhammed'e gidiyoruz."

Resûlüllaha gittiler. Ebu Cehil teklifini yaptı:

"Eğer iddia ettiğin gibi gerçek peygambersen Ay'ı ortadan ikiye böl. Gözlerimizle görüp peygamberliğini tasdik edelim. Aksi halde yalancı olduğunu yaya-
cağız."

Resûlüllah buyurdu ki:

"Eğer Allah'ın izniyle bunu yaparsam, imân eder misiniz?"

"Önce bakiştılar, sustular. Sonra, "Evet," dediler, "iman ederiz."

Ayın ondördünde gece vakti meydana toplandılar. Ay, altın bir tepsi gibi yus yuvarlak, pırıl pırıldı.

Allah'ın emrettiği yörüngede, hiçbir gök cismine çarpmadan milyonlarca yıldır döndüğü gibi dönüyordu.

Resûlullah geldi. Aya baktı. Dua etti...

Ve şehadet parmağını kaldırıp çizgi çizer gibi hareket ettirdi.

Allah'ın emri ve Resûlullahın işaretiyle ay ikiye ayrılmıştı.

Yüce Peygamber, kalabalığa seslendi:

"Şahit olunuz! Şahit olunuz!"

Hayretle ve dehşetle açılmış gözler, korkuyla kapandı.

Müslümanlar sevinç içinde tekbir alıyor, inançsızlar dehşetle kaçışıyor, Ebu Cehil bas bas bağıryordu:

"Sihirdir, büyüdür!"

Kalbi kararmış, inkârla mühürlenmiş Ebu Cehil imân etmedi. Onun gibiler de imân etmediler.

"Gözümüze öyle gösterdi," dediler. "Hele gelecek yolculardan soralım, bakalım onlar da ayın bölündüğünü görmüş mü?"

Birkaç gün yol gözleyip yolculardan sordular. Evet, görmüşlerdi. Şahitlik ettiler. Hayretlerini belirttiler.

Ama Ebu Cehil direndi. Bu defa da başka türlü yorumladı:

"Ebu Talib'in yetiminin sihri semâyı da tuttu," dedi.

Ap açık mu'cizeye sırtını çevirdi.

Büyük mu'cizeyi, gözleriyle gördükleri halde inkâr etmeleri üzerine Cenab-ı Hak, Resûlullah'a âyetlerde, şöyle buyurdu:

"Kıyamet yaklaştı, ay yarıldı. Onlar mu'cize görseler, yüz çevirir ve bu devam ede gelen bir sihirdir! derler Peygamberi yalanlayıp kendi heveslerine uydular. Fakat takdir edilen herşey bir gayeye ulaşacaktır."

Ambargo

Kalbi imana mühürlü Ebu Cehil ile yandaşları daha etkili oyunlar tasarlıyorlardı.

Hiçbir şeyin fayda etmemesi onları adeta delirtmişti.

Gece gündüz hile düşünüyorlardı.

Sonunda bir yol daha buldular.

Müslümanlara hiçbir şey satmayacaklar, Müslümanlardan hiçbir şey almayacaklardı.

Kız alıp vermeyi de kaldıracaklardı.

Aralarında anlaştılar. Anlaşmayı yazıp Kâbe duvarına astılar. Artık Müslümanların, açlıktan ölmelerini bekleyeceklerdi. Bu kestirme yolu şimdiye kadar bulamadıkları için hayıflanıyorlardı.

Ebu Leheb, sevgili Peygamberimizin amcası olduğu halde bu müthiş ambargoyu destekliyor, kendi yakınlarının, akrabalarının açlıktan ve yokluktan ölmelerini istiyordu. Gözlerini kan ve kin bürümüştü. Mekk'e'ye dışardan gelen tüccarları yolda karşılıyor ve onlara şöyle diyordu:

"Ey tüccarlar, kervancılar, panayırıclar! Bizim Haşimoğulları'na hiçbir şey satmayın! Fiyatları çok yüksek söyleyin ki sizden birşey satın alamasınlar. Benim servet sahibi olduğumu bilirsiniz. Sözümü tuttuğumu

da...Dediğimi yapın. Bu yüzden bir zarara uğrarsanız, söz veriyorum, fazlasıyla ödeyeceğim."

Ambargo kısa zamanda etkisini gösterdi.

Müslüman mahallesinde yokluk ve açlık başlamıştı.

Günlerce aç kalan çocuklar feryat ediyor, yaşlılar sessizce ağlıyor, kadınlar ağaç kabukları, bitki kökleri, hurma yaprakları toplayıp kaynatıyorlardı. Hatta kuru deri parçasını ateşe tutup yemeye çalışanlara bile rastlanıyordu.

Bu bir imtihandı...

Allah müşrikler vasıtasıyla, Müslümanları imtihan ediyordu.

Ve Müslümanlar bu imtihanı da, engin imanları sayesinde, kazanıyorlardı.

İki cihan güneşi Peygamberimiz sabır tavsiye ettiği için sabrediyorlar, vadettiği güzel günleri düşünüp açlığa, kıtlığa dayanıyorlardı.

İnsafsız ambargo üç yıl sürdü.

Bu süre içinde de Müslümanlar görevlerini yaptılar.

Yılmadılar, yıkılmadılar.

İnandıkları dini ve bağlandıkları Peygamberi herkeşe anlattılar.

Sonunda insafsız ambargo kalktı.

Ama Resûl-i Ekrem, sevinmeye fırsat bulamadan iki göz bebeğini, iki erkek evlâdını, Kâsım ve Abdullah'ı kaybetti.

İç evlat acısıyla yanıyor, arka arkaya gelen iki büyük acıyla yüreği kan ağlıyordu.

Büyük oğlu Kasım'ın cenazesini kabre götürürken, dağlara bakıp şöyle diyordu:

"Ey dağ! Benim başıma gelen şey senin başına gelseydi, dayanamaz yıkılırdın."

İlk vefatın elemiini yaşarken, ikinci oğlu Abdullah'ın ölüm acısı geldi.

Göz yaşlarını tutamıyor, dağlanmış yüreğinden gözlerine fişkıran damlalar mübarek sakalından süzülüyordu.

Ama bağıramıyor, isyan etmiyor, Allah'tan gelene tam bir teslimiyet içinde boyun büküp, yine Allah'a dayanıyordu.

O Peygamberdi.

Her bakımdan insanlığa örnekti.

İbadetiyle, sabrıyla, şükrüyle...

İnsanlar derin acılar karşısında kaldıklarında bile onu hatırlıyacak, onun sabrını ve teslimiyetini örnek alıp dayanacaklardı.

"Ebu Cehil Ebterdir"

Resûlullahın arka arkaya iki evladını kaybetmesi, bütün mü'minleri acıya boğarken, öteden Ebu Cehil kıs kıs gülüyor, zevkleniyor, bu kadar elim iki vefatı bile insafsızca, vicdansızca kullanıyordu.

"Artık Muhammed ebterdir, nesli kesilmiştir," diyor-du. "Neslini sürdürecektir erkek çocuğu kalmamıştır. Kendisi de ölünce, adı-sanı unutulacaktır."

Resûlünü hiç bir zaman yalnız bırakmayan yüce Allah, bu olayda da yalnız bırakmadı. Mahzun olmasını, Ebu Cehil'in sözlerine üzülmelerini istemedi. Hazret-i Cebrail vasıtasıyla gönderdiği "Kevser" sûresinde şöyle buyurdu:

"Doğrusu biz sana kevseri ihsan etmişizdir. Öyleyse Rabbin için namaz kıl, kurban kes! Asıl ebter (nesilsiz) sana kin bağlayandır."

Gerçekten de Ebu Cehil'in nesli kesildi. Resûlullahın ise bir milyar ümmeti, onun nesli olarak yeryüzünde her an Onu anıyor, Onu düşünüyor.

İki evlat acısıyla hüznlenen sevgili Peygamberimiz, yine üst üste, sadece üç gün arayla iki ölüm acısı daha yaşadı.

Amcası ve koruyucusu Ebu Talib'le hanımı Hazret-i Hatice vefat ettiler.

Böylece Kâinatın Efendisi, iki büyük destekten mahrum kalmış oluyordu.

Arka arkaya çok sevdiği varlıkları kaybetmişti.

Dağların, taşların bile dayanamayacağı acılara dayanmıştı.

O yıl, sevgili Peygamberimiz için tam bir hüzün yılıydı.

Ve yıllarca "Hüzün Yılı" olarak anılacaktı.

Amcası Ebu Talib'in vefatı, başta Ebu Cehil olmak üzere düşmanlarına cesaret verdi.

Çünkü onu sayar, ondan çekinirlerdi.

Sevgili Peygamberimizin en yakın koruyucusuydu. Çok da itibarlıydı. Ölümüyle müşriklerin önündeki engel kalkmıştı, onların gözünde Resûlullah artık koruyucusuzdu. İstediklerini yapabilirlerdi.

Ebu Cehil, sevgili Peygamberimizi rahatsız etmek üzere özel adamlar görevlendirmişti.

Bir gün üzerine toprak atıyorlar, bir gün geçeceği yola çukur açıyorlar, sivri dikenler yerleştiriyorlar, bir başka gün ağza alınmayacak sözlerle hakaret yağıdırıyorlardı.

Resûlullah, onlara iyilikten başka ne yapmıştı oysa?

Doğruluğun, dürüstlüğün, kardeşliğin, dostluğun ve barışın dışında bir yere mi çağırmıştı?

İmana gelin, insafa gelin, vicdana gelin, sübhana gelin, Allah'ın lütfuna, keremine, rahmetine gelin; huzura, saadete, safaya gelin; ilme, irfana, ümrana gelin diyordu.

Bu yüzden taşlanıyor, türlü hakaretlere uğruyordu. İnsanlığın yüzünü kıyamete kadar kızartmaya yetecek korkunç tablolar sergileniyordu.

Fakat ne sevgili Peygamberimiz, ne de ashabı, doğruları, gerçekleri, kısacası İslamiyeti anlatmaktan bir an bile vaz geçmiyorlardı.

Allah'a inanıp, sadece ona güvenerek ve yalnız ondan yardım isteyerek dos doğru yollarında azimle, sebatla yürüyorlardı.

"Hakiki imanı elde eden adam, dünyaya dahi meydan okuyabilir" hakikatını her halleriyle ilân ediyorlardı.

Üstündüler, çünkü inançlıydılar.

Taifte Bir Olay

Bi'setin yani iki cihan güneşine Peygamberlik verilmesinin onuncu yılıydı...

Ebu Cehil ve taraftarlarının zulmü artmıştı.

Sevgili Peygamberimiz, yanına Hazret-i Zeyd'i alarak gizlice Mekke'den ayrıldı. Taifte Sakif kabilesi reisleriyle görüşüp hak dinine davet etmek istiyordu.

Fakat ilk toplantıda reddettiler.

Üstelik onunla alay ettiler.

"Allah Peygamber göndermek için senden başkasını bulamadı mı? diyecek kadar küstahlaştılar.

Bununla da yetinmediler. Gençleri, köleleri, serserileri kışkırtıp üzerine saldılar. Hem kovdular, hem de taşla tuttular. Resûlullahın mübarek ayakları kana bulanmıştı. Zor yürüyor, arkasında kandan bir iz bırakıyordu.

Oturdu. Ama gözü dönmüş serseriler oturmasına da izin vermediler. Zorla ayağa kaldırdılar. Biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra yine taş yağmuruna tuttular.

Tekrar oturdu.

Tekrar kaldırıp; zorla yürüttüler.

İztırabıyla alay ediyor, acıdan gerilen mübarek yüzüne bakıp kahkahalar atıyorlardı. Yürek dağlayan bir manzaraydı...

Yanında bulunan sevgili Zeyd, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, taşlar Resûlüllaha isabet etmesin diye kendini siper etmeye çalışıyordu.

O da yaralanmıştı. Ama Resûlüllahı düşünmekten, yaralarının acısını hissetmiyordu.

Sonunda bir bahçedeki asmaların arasına saklanarak gözü dönmüş canilerin elinden kurtulabildiler.

Resûlüllah bitkindi. Acılarından çok, insanların bu derece vahşileşmesinden dolayı üzgündü. Ellerini Rabbine açtı:

"Allah'ım! Kuvvetsiz ve çaresiz kaldığımı, halk nazarında hakir görüldüğümü ancak sana arz eder, sana şikâyet ederim. Ey merhametlilerin merhametlisi Allah'ım! Çaresizlerin Rabbi ancak sensin. Benim Rabbim de ancak sensin. Sen beni kötü huylu, yüzsüz düşmanların eline düşürmeyecek kadar merhamet sahibisin. Allah'ım yeter ki senin gazabına uğramayayım. Ne çekersem katlanırım. Allah'ım senin gazabına uğramaktan, rızandan uzak kalmaktan, senin karanlıkları aydınlatan ilâhi nuruna sığınırım. Sen razı oluncaya kadar affını dilerim. Her kuvvet, her kudret ancak seninle vardır."

Biraz kendini toparlayınca bağdan ayrıldı. Mekke'ye doğru yürümesini sürdürdü.

Birden gök gürlemeye, şimşekler çakmaya başladı.

Mübarek yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde Hazret-i Cebail'i fark etti. Kendisine şöyle sesleniyordu:

"Şüphesiz Allah, kavminin sana neler söylediğini işitti. Sana şu Dağlar Meleğini gönderdi. Kavmin hakkında dilediğini yapmak üzere ona emredebilirsin."

Kâinatın güneşi, o anda dağlar meleğini de gördü. Dağlar meleği dedi ki: "Emrindeyim ey Allah'ın Resûlü! Ne istersen yaparım. İstersen Ebu Kubeys Dağıyla Kuaykırın Dağını seni tasdik etmeyenlerin üzerine devireyim!"

Hayır!

İstemedi...

"Ben böyle bir şey istemem"buyurdu. "Tek şey istiyorum: Allah bu inkarcıların soyundan kendisine hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet edecek bir nesil ortaya çıkarsın."

O yüce Peygamber, sonsuz merhamet sahibiydi...

Kendisine eziyet edenlerin bile eziyet çekmesine katlanamazdı. İçi öylesine sevgi doluydu ki, düşmanlarının dahi iyiliğini istiyordu.

Maksadı, beddualarla insanları yok etmek değil, iman nuruyla aydınlatmak, onları gerçek insanlığa çağırmaktı.

İnsanlar için hem dünyada, hem ahirette saadet, selamet, mutluluk diliyordu.

İnsanları seviyor, herşeye rağmen insanları düşünüyor, geniş ve derin sevgisi kine, nefrete yer bırakmıyordu.

Cinler dinliyordu onu, melekler dinliyordu onu, ağaçlar, kayalar dinliyordu; ama bazı insanlar dinlememekte, hâlâ inat ediyordu.

Çünkü kalpleri mühürlenmişti.

Çünkü, gözleri bütün gerçeklere kapanmıştı.

Kulakları doğru sözlere tıkanmıştı.

Görmüyorlardı, duymuyorlardı, düşünmüyorlardı...

Yalnızca eski alışkanlıklarını sürdürüyor, çıkarlarının bozulacağından korkuyorlardı.

Ve taşıyorlardı onu, yaralıyorlardı, üzüyorlardı.

Ama o, Allah'ın elçisiydi. Allah tarafından seviliyordu.

Nihayet Allah, onu emsalsiz, benzersiz Mi'rac mucizesiyle armağanlandırdı.

Huzuruna aldı, cemalini sevgili Resûlüne gösterdi.

Mi'rac Mu'cizesi

Recep ayının yirmi yedinci gecesi idi.

Mi'rac mucizesi gerçekleşti.

Allah'ın emriyle gelen Hazret-i Cebrail, seçilmiş insanı, Ahirzaman Peygamberini, Mekke'deki Mescid-i Haram'dan alıp Burak'la, Mescid-i Aksa denilen Kudüs Mescidine götürdü.

Oradan Mi'rac'a yükseldi.

Allah herşeye kadir di. Kudreti herşeye yeter di. Herşeyi o yaratmıştı. Ve bütün yaratıkları o programlamıştı.

Dünyanın etrafına, koruyucu bir kuşak gibi, ozon kuşağını sarıp güneşin zararlı ışınlarından koruyan oydu.

Yine dünyanın etrafına atmosferi yerleştiren oydu.

Güneş i milyonlarca yıldan beri ateş küresi halinde bir ısı, ışık ve hayat kaynağı olarak muhafaza eden oydu.

Gezegeneri harika bir sistem dairesinde, şuur lu varlıklar gibi, rotasından bir milimetre dahi saptırmadan, arpıştırmadan döndüren oydu.

Kışın ölen bitkilere, baharla birlikte yeniden hayat verip dirilt en, kuru dallara iek açtıran, meyve veren oydu.

Hem insanları yaratan, hem duygularını yaratan, hem bu duyguların nasıl kullanılcağını öğreten oydu.

Herşeyi hazmeden midenin kendi kendisini hazmetmemesini sağlayan mükemmel sistemi ortaya koyan oydu.

Yarattığı her varlığın rızkını veren oydu.

Dünyanın içine madenleri, petrolü yerleştiren ve insanların bunlardan yararlanabilmeleri için gerekli ilmi veren oydu.

Onun kudretine, kuvvetine, san'atına, imkânına sınırlar konamazdı.

Böylesine yüce bir kudret sahibi için bir kulunu, kullarının arasında, kendisine en yakın olarak seçtiği Resûlünü huzuruna almak elbette zor değildi.

Hakkında, "Levlâke levlâk lema halektül eslâk" yani sen olmasaydın...Sen olmasaydın bu kâinatı yaratmazdım" buyurduğu şanlı Peygamber Efendimizin dualarını kabul edip huzuruna almasından daha tabii ne olabilirdi?

Seçilmiş insan, Hazret-i Cebrail'in yanında Mi'rac'a yükseldi...

Hazret-i Cebrail, sema kapısına vardı.

Cebrail'e kim olduğu soruldu.

Sonra yanındaki soruldu.

Hazret-i Cebrail:

"Muhammed Aleyhissalatü Vesselâm'la geldim!" deyince,

"Ona gelsin diye haber gönderildi mi?" dendi.

"Evet, gönderildi."

O zaman gök kapısı açıldı.

Girdiler.

Yükseldiler, yükseldiler...

Resûlullah Efendimiz, orda oturan birini gördü. Efendimize, hoş geldin, safa geldin, salih Peygamber, salih oğul, "diye seslendi.

Sevgili Peygamberimiz, Hazret-i Cebrail'e onun kim olduğunu sordu.

Hazret-i Cebrail:

"Bu senin atan Hazret-i Adem'dir,"dedi.

Sonra, gelmiş geçmiş bütün Peygamberleri gördü. Hepsini de, "Hoş geldin, safa geldin salih Peygamber, salih kardeş,"diye selâmladılar.

Sidre-i Münteha'ya ulaştılar.

Hazret-i Cebrail o noktada durdu.

"Buradan sonrasını tek başına gideceksin, ben bir parmak ucu kadar öteye geçsem yanarım!"dedi.

Resûl-i Kibriya, ondan sonrasını tek başına gitti.

Nihayet Cenab-ı Allah'ın cemalini gördü.

Onunla konuştu. Cenab-ı Allah, sevgili Resûlünün arzusunu sordu.

İsteseydi, dağlar, taşlar altın olurdu.

İsteseydi, dünyanın yeğâne hükümdarlığına gelirdi.

İsteseydi, bütün insanlar emrine verilirdi.

Hiçbirini istemedi. Sadece ümmetinin affını istedi.

Bizim affımızı...

Bizim iyiliğimizi...

Hem dünyada, hem de ahirette mutluluğumuzu...

Ve Allah beş vakit namazı farz kıldı.

Çünkü namaz ümmetin selameti idi.

Namazın Hikâyesi

Önceleri namaz elli vakit olarak emrolundu.

Resûlüllah bu emirle dönerken, Hazret-i Musa ile karşılaştı.

Hazret-i Musa sordu.

"Ümmetine farz kılınan şey nedir?"

Resûlüllah, "Elli vakit namaz, "diye cevap verdi.

Hazret-i Musa. "Rabbine dön ve eksiltmesi için yalvar, zira ümmetinin takati buna yetmez" dedi.

Sevgili Peygamberimiz geri döndü.

Allah'a yalvardı...

Namaz günde kırk vakte indirildi.

Giderken, yine Hazret-i Musa ile karşılaştı. Namazın günde kırk vakte indirildiğini bildirdi. Ama Hazret-i Musa bunun da fazla olduğunu, daha da indirtmesini söyledi.

Resûlüllah bir kere daha geri döndü.

Allah'a yalvardı...

Namaz otuz vakte indirildi.

Resûlüllah'ın Hazret-i Musa ile Cenab-ı Allah arasındaki gidiş gelişleri, namaz, günde beş vakte indirilinceye kadar sürdü.

Ancak Hazret-i Musa bunu bile çok buluyor, şöyle diyordu:

"Ümmetin her gün beş vakte namaza da güç getiremez. Ben senden önce insanları, İsrailoğullarını çok tecrübe ettim, bilirim. Geri dön de, biraz daha indirmesini Rabbinden dile."

Peygamber Efendimiz, bir daha dönmedi.

"Rabbimden çok diledim" dedi, "bir daha dilemeye haya ederim."

Ve namaz, günde beş vakit olarak farz kılınıp "mü'minin mi'racı" sayıldı.

Dinin direği oldu.

Mi'rac Şahitleri

Sevgili Peygamberimiz, aynı gece evine getirildi. Sabah olur olmaz, mi'rac mucizesini halka anlatmaya gitti.

Müşrikler inanmadılar.

Alay ettiler ve ispat etmesini istediler.

Seçilmiş insan buyurdu ki:

"Filanoğullarının devesine filan yerde rastladım. Devayı kaybetmişler arıyorlardı."

Yine buyurdu ki:

"Dönüşümde Dabhanan'a geldiğimde filan oğullarının kafilesine rastladım. Herkes uyuyordu. Onlara ait su kabının üstündeki örtüyü açıp su içtim. Yine üzerine örttüm. Başka bir delilim de şudur: Sizlere ait bir kafilaya Ten'im yokuşunda rastladım. Önde siyahımtırak bir deve vardı. Üzerinde biri siyah, diğeri alaca renkte iki çuval bulunuyordu.

Herkes merak içinde, bakalım söyledikleri doğru mu diye, kafilelerin gelmesini beklemeye başladı.

Kafileler görüldü.

Resûlüllah'ın söyledikleri bir bir çıktı.

Önde, tıpkı belirttiği gibi, siyahımtırak bir deve yürüyordu. Üzerinde iki çuval vardı. Çuvallardan birinin rengi siyah, diğerininki alaca idi.

Akabe Biatı

Milâttan sonra 621 yılıydı.

On iki Medineli Müslüman Akabe'ye geldi. Resûlullah'a biat ettiler.

Buna, İslâm tarihinde "Birinci Akabe Biatı" denildi.

Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaklarına, hırsızlık yapmayacaklarına, zina etmeyeceklerine, kız çocuklarını öldürmeyeceklerine, kimseye iftira atmayacaklarına, hiçbir hayırlı işe karşı çıkmayacaklarına dair söz verdiler.

Böylece İslâmın nuru Medine'de parlamaya başladı.

Ondan bir yıl sonra da "İkinci Akabe Biatı" gerçekleşti.

"Allah'tan getirdiklerine, bilerek ve inanarak sana biat ediyoruz ey Peygamber!" dediler. "Biz Rabbimize ve Rabbine biat ediyoruz! Allah'ın kudret eli ellerimizin üzerindedir. Kanlarımız kanınla, ellerimiz elinledir. Kendimizi, evlatlarımızı, kadınlarımızı esirgeyip koruduğumuz gibi, seni de esirgeyip koruyacağız. Eğer bu ahdimizi bozarsak, Allah'ın ahdini bozan bahtsız insanlar olalım."

Artık Müslümanların önünde yeni bir hizmet alanı açılıyordu. Medineye gittikleri takdirde iyi karşılanacaklarını, inançlarında serbest olacaklarını ve rahatça ibadet edebileceklerini biliyorlardı.

Bunu bilmek, Müslümanlara huzur veriyordu.

Medine'ye Hicret

İslâmiyet Medine'de yayılırken, Mekkeli inançsızların Müslümanlar üzerindeki baskısı yoğunlaşmıştı.

Artık Mekke Müslümanlar açısından yaşanmaz haldeydi. Bunun üzerine Resûlullah, bazı Müslümanların Medine'ye göç etmesine izin verdi.

Müslümanlar tek tek, ya da gruplar halinde gizlice Mekke'den ayrılıp Medine'ye gitmeye başladı.

Nihayet Hicret (göç) sırası Hazret-i Ömer'e geldi.

Kılıcını kuşandı.

Yayını, oklarını ve mızrağını alıp Kâbeye gitti.

Kâbe'yi yedi defa tavaf etti.

Ve kendisini biraz hayret biraz da korkuyla seyreden inkârcılara dönüp şöyle bağırdı:

"İşte ben de dinimi korumak için Allah yolunda hicret ediyorum.

Karısını dul, çocuklarını öksüz bırakmak ve anasını ağlatmak isteyen varsa şu vadide karşıma çıksın!"

Hz.Ömer daha sonra güpe gündüz ve açıkça Medine'nin yolunu tuttu.

Hiç kimse karşısına çıkmaya cesaret edemedi.

Resûlullahın Hicreti

Medineli Müslümanlar Resûlüllah'ı da aralarında görmek istiyor, durmadan davet ediyorlardı.

Ama o Allah'ın hükmünü bekliyordu.

Hüküm çıktı. Allah, Medineye Hicret etmesini emretti.

Öte yandan inkarcılar telâş içindeydi.

Müslümanların Medine'de toplanması, canlarını fena halde sıkıyordu.

Ya Resûlüllah da göç edip Medineli Müslümanların başına geçerek Mekke üzerine yürürse?

O zaman halleri ne olacaktı?

Toplanıp bir çare düşündüler.

"Hapsedip zincire vuralım!" diyenler oldu

"Mekke'den kovalım!" diyenler oldu.

Şeytan, Necidli bir ihtiyar suretinde aralarına karışmıştı.

Hapsedilmesine de, sürülmesine de karşı çıktı.

Sonunda Ebu Cehil söz aldı. Öteden beri istediği defalarca teşebbüs edip başarısız kaldığı "ölüm" fikrini bir kere daha ortaya attı:

"Onu öldürmekten başka çare yoktur!"

Necidli ihtiyar suretine girmiş Şeytan sevinçle atıldı:

"En doğru fikir, en doğru çare budur!"

Ama bir problem vardı: Onu kim öldürecekti.

Yine Ebu Cehil söz aldı:

"Tek kişiyi bırakmayacağız," dedi. "Suç hiçbir kabilenin üstünde kalmamalı. Eğer bir kişiye, ya da bir kabileye yaptırırsak, Muhammed'in akrabaları kan davası güderler. İyisi mi her kabileden güçlü, kuvvetli birer delikanlı seçelim. Elleri de keskin kılıçlar vere lim.

Hepsi birden üzerine çullanır, bir anda öldürürler. Böylece kimin öldürdüğü belli olmaz. Akrabaları bütün kabilelerle çarpışmayı göze alamaz. Mecburen kan diyetine razı olurlar. Diyeti ödeyip bu işi kapatırız."

Hepsi kabul etti.

Kabilelerden güçlü, kuvvetli delikanlılar seçtiler.

Elleri keskin kılıç verdiler.

Ve o sabah için sözleştiler.

Resûlullahın evinin önünde bekleyecek, çıkar çıkmaz üzerine çullanıp öldüreceklerdi.

Bütün sırları, bütün gizlilikleri görüp bilen Allah, bu şeytanca planı da şüphesiz biliyordu.

Hazret-i Cibrail'i seçilmiş insana gönderip canice tasarından haberdar etti.

Hazret-i Cibrail, şöyle dedi:

"Şimdiye kadar yattığın yatağa yatma!"

Ve Hazret-i Resûlullah, gencecik Hazret-i Ali'yi kendi yatağına yatırdı.

Resûlullahın ve Allah'ın düşmanları evi kuşatmışlardı.

Kılıç elde çıkmasını bekliyorlardı.

Resûlüllah çıktı. Yerden bir avuç toprak alıp düşmanlarının üzerine serpti.

"Yasin" sûresinin ilk sekiz ayetini okuya okuya aralarından süzüldü gitti.

Taşlaşmış gibi kala kalmışlardı.

Kıpırdıyamamışlardı.

Çünkü Allah, onların gören gözlerini görmez yapmıştı.

Az sonra yanlarına biri geldi:

"Ne bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Muhammed'i bekliyoruz" dediler.

Güldü:

"Muhammed, başlarınıza toprak saçarak aranızdan geçti. Baksanıza, üstünüz, başınız toz-toprak içinde kalmış."

Bir birlerine baktılar.

Üzerleri toprağa bulanmıştı.

Apaçık bir mucize karşısında idiler

Ama gönül gözü kör olanlar mucizeleri göremezler.

Duyduklarına da, gördüklerine de inanamadılar.

Resûlüllah'ın evine daldılar. Yatağına sokuldular. Yorganın altında biri uyuyordu. Rahatladılar. Onu Resûlüllah sanmışlardı, dışarı çıkıp beklemeyi sürdürdüler.

Etraf aydınlandı. Güneş yükseldi.

Hâlâ bekliyorlardı. Hz. Ali yataktan kalktı. Hemen üzerine saldırdılar, fakat sonra çok geçmeden onun Hz. Ali olduğunu farkettiler.

Şaşkın şaşkın:

"Muhammed nerede? Diye sordular.

Hazret-i Ali bilmediğini söyleyip uzaklaştı. Ancak o zaman gerçeği kabul edebildiler. Seçilmiş insan gitmişti. Adamın belirttiği gibi, üzerlerine toprak saçıp gören gözlerini görmez yaparak aralarından geçip gitmişti.

Yatağına Hazret-i Ali'yi yatırmıştı.

Hemen Hz. Ebu Bekir'le buluşmuş, yanlarına yiyecek, içecek bir şeyler alıp birlikte Medine'nin yolunu tutmuşlardı.

Haber Ebu Cehil'e ulaştırıldı.

Duyar duymaz da sanki delirdi. Adamlarını kırbaçladı, yerleri tekmeledi.

"Yine elimden kurtuldun" diye homurdandı. "Ama yakalayacağım! Her tarafı didik didik arayın! Kim ki Muhammed'i veya Ebu Bekir'i bulup getirirse, ya da öldürürse yüz deve vereceğim! Bunu herkese duyurun.

Sevr Mağarası'nda

Sevgili Peygamberimizle sadık yol arkadaşı Hazret-i Ebu Bekir, yorgun bir vaziyette sevr mağarasına geldiler.

Hazret-i Ebu Bekir mağaraya girdi. Etrafı temizleyip düzeltti.

Duvarlarda bir sürü delik vardı. Bu deliklerden yılan, akrep, böcek gibi zehirli hayvanlar çıkabilir, Resûlüllaha zarar verebilirlerdi.

Gömleğini yırtarak, delikleri tek tek tıkadı.

Gömlek bitmiş, ama geriye bir delik daha kalmıştı.

O deliğe ayağını dayadı.

Ve Resûlüllahı içeri çağırdı. Resûlüllah mağaraya girdi. Mübarek başını sevgili arkadaşının dizine koyarak uzandı. Uykusuz ve yorgundu. Az sonra uyuya kaldı.

Hazret-i Ebu Bekir ise gözünü kırpmadan Resûlüllaha bakıyor, dikkatle etrafı dinliyordu.

Birden deliğe dayadığı ayağında dayanılmaz bir acı hissetti.

Bir yılan tarafından ısırıldığını anlamıştı. Çığlık atmamak için dişlerini sıktı. Allah'ın Resûlü uyanmasın diye acısını içine gömdü. Ama gözlerinin yaşarmasını

engelleyememiş, sakalından süzölen birkaç damla, Efendimizin mübarek yüzüne damlayarak onu uyardırmıştı.

Ne var, ya Ebu Bekir? diye sordu.

"Ya Resölallah! Ayağımı bir şey soktu. Ama mühim değil. Anam, babam sana feda olsun!

Resölüllah, yılanın soktuğu yere mübarek elini sürdü ve dua etti. Hazret-i Ebu Bekir'in dayanılmaz acısı bir anda dindi, iyileşti.

Görevli Örümcekle Güvercin

Allah'ın ve Resûlünün düşmanları Mekke'yi köşe, bucak aradıktan sonra iz sürmeye başlamış, Sevr Dağı'na gelmişlerdi.

İzler mağaranın ağzında bitiyordu.

Durdular.

Ve mağaranın ağzına baktılar.

Yıllarca kullanılmamış, insan ayağı basmamış gibiydi.

"İçeri bakalım mı?" diye sordu biri.

"Saçmalama!" dedi diğeri. "Baksana iki yabanî güvercin mağaranın girişine yuva yapmış. Birileri içeri girse güvercinler kuluçkada kalır mıydı?"

Ümeyye'nin dikkatini ise Sevr Mağarasının girişini boydan boya kaplayan örümcek ağları çekmişti.

"Vallahi ben bu örümcek ağının Muhammed doğmadan önce gerilmiş olduğu inancındayım. Hadi daha fazla buralarda oyalanmayalım."

Dışarda inançsızlar tartışırken, içerde Hazret-i Ebu Bekir'in endişesi artıyordu.

Ya Resûlallah!" diye fısıldadı. Beni öldürseler de gam çekmem. Nihayet sıradan bir kişiyim. Ama, Allah korusun, sana bir zarar gelirse, bu bütün Ümmetin helâkine sebep olur."

Buyurdu ki:

"Korkma, ya Ebu Bekir! Allah bizimle beraberdir."

"Nasıl korkmam? Onlardan biri eğilip de içeri bakı-verse bizi görebilir."

Buyurdu ki:

"Ya Ebu Bekir! İki kişinin üçüncüsü Allah olursa, sen akıbetin ne olacağını zannediyorsun? Yakalanacağımızı mı sanıyorsun?"

Bunları Allah'ın en sevgili kulu ve Resûlü söylüyordu.

Hazret-i Ebu Bekir rahatlamış, ferahlamıştı.

Çünkü ona inanıyor, ona güveniyordu.

Şimdiye kadar her söylediği doğru çıkmış, her haberi gerçekleşmişti.

Derin bir nefes aldı ve endişelenmekten vaz geçti.

Zaten, Allah'ın, sevgili kullarını korumak için görevlendirdiği örümcekle güvercinlere aldanan takipçiler de mağaranın önünden ayrılmışlardı.

Artık sesleri duyulmuyordu.

Allah'ın Resûlü ile aziz yol arkadaşı üç gün, üç gece Sevr Mağarası'nda kaldıktan sonra mağaradan ayrıldılar.

Resûlüllah hüzünlüydü. Doğup büyüdüğü ve çok sevdiği Mekke'yi terk etmek zorunda kaldığı için bu-ruktu.

Bir tepeden uzun uzun Mekke'ye baktı. "Vallahi, sen Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı, en sevgili olanı-sın. Bana senden daha sevgili, daha güzel yurt yoktur. Seni terke zorlanmasaydım, asla ayrılmaz, başka yer-de yurt, yuva tutmazdım."

Mübarek gözleri bulutlanmış, ayrılık acısı yüreğine oturmuştu.

Bir teselliye muhtaçtı. Allah, Hazret-i Cebrael vasıtasıyla, aradığı teselliği gönderdi. Şöyle buyruluyordu:

"Elbette, o Kur'an'ın tebliğini üzerine farz kılan Allah, seni yine döneceğin yere (Mekke'ye) döndürecek-tir!"

Bu bir müjde idi. Allah, tekrar Mekke'ye, yurduna döneceğini müjdeliyordu. Hüznü dağıldı. Rahatladı.

Mağarada bulundukları sırada, Hazret-i Ebu Bekir'in ahırındaki en iyi develerden ikisi, daha önce sözleşildiği gibi, getirilmişti.

Medineye doğru yola çıkarlarken, Hazret-i Ebu Bekir, iki deveden daha gösterişli ve sağlam olanını Resûlüllaha ikram etti.

"Anam, babam feda olsun, ya Resûlallah, buyur bin!" dedi.

Buyurdu ki:

"Ben, malım olmayan deveye binmem."

Hazret-i Ebu Bekir ısrar edince de. "Binmem" diye tekrarladı. "Satın aldığın bedeli söylemedikçe binmem!"

Hazret-i Ebu Bekir, mecburen devenin fiyatını söyledi. Resûlullah söylenen fiyatı kabul etti. Bedelini sonradan ödemek üzere deveyi satın aldı ve ancak ondan sonra deveye bindi.

Kimsenin hakkı üstüne geçsin istemiyordu.

Kılı kırk yarıyor, herşeyi Peygamber terazisinde tartıyordu.

Süt Çeşmesi

Bir hayli yol almışlardı.

Yiyecekler bitmişti.

O sırada bir keçi çobanına rastladılar. Süt istedikler.

Çoban bir keçiye işaret ederek,

"Bu keçiden başka süt hayvanım yok "dedi. "Ne yazık ki, şimdi onun da sütü kesik, çünkü hamile."

Resûl-i Ekrem'in mübarek eli keçinin süt çeşmesine uzandı.

Dua ederek memelerini sığadı.

Ve bir mucize daha yaşandı.

Keçinin memeleri anında sütle dolmuştu. Sağdılar ve doyana kadar içtiler.

Çoban şaşkın şaşkın bakıyor, gördüklerine inanmıyordu. Hürmetle yaklaşıp sordu:

"Allah aşkına, Sen kimsin? Şimdiye kadar senin gibisine rastlamadım."

Resûlüllah cevap verdi:

"Kim olduğumu söylerim. Ama gördüğünü, duyduğunu gizli tutacaksın!"

Gizli tutarım. Başımı kesseler bile açıklamam."

Buyurdu ki:

"Ben Allah'ın Resûlü Muhammed'im!"

Çoban, derin bir coşkuyla konuştu.

"Şehâdet ederim ki, sen bir Peygambersin! Getirdiğin hak dindir. Senin yaptığını ancak bir Peygamber yapabilir. Ben sana tabi oldum, iman ettim!"

Resûlüllah, "Senin şimdi buna gücün yetmez" buyurdu. "Ama Benim muvaffak olduğumu duyduğunda gel, bana katıl!"

Yol uzun, yolcular yorgundu.

Sûrâka Diye Biri

Ebu Cehil'in yüz deve vereceği etrafa duyurulmuştu.

Yüz deve kazanmak isteyen herkes Efendimizi ve sadık arkadaşı Hazret-i Ebu Bekir'i arıyordu.

Sûrâka isimli izci de bunların arasındaydı.

İzlerini bulmakta gecikmedi.

Kendilerini görünce de atını dört nala kaldırdı, üzerlerine sürdü.

Hazret-i Ebu Bekir, arkalarından dört nala gelen atlıyı fark edince, tıpkı mağaradaki gibi telâşlanmıştı:

"Ya Resûlallah! Peşimizde biri var" dedi.

Allah'ın Resûlü, "Üzülme, Allah bizimle beraberdir" buyurdu.

Atlı hızla yaklaşıyordu.

Sûrâka Peygamberimizle yanındakini yakalayıp Ebu Cehil'in ortaya koyduğu yüz deveyi almak için sabırsızlanıyordu.

Zengin olacaktı.

O hırsla tekrar tekrar atını tepikledi.

Yaklaştı yaklaştı.

Aralarında sadece birkaç metrelik bir mesafe kaldı...

Sûrâka kahkahalar atıyor ve bağıırıyordu:

"Sizi yakaladım, artık elimden kurtulamazsınız!"

O anda Allah'ın yardımını Resûlüne ulaştı ve bir mucize daha gerçekleşti.

Sûrâka'nın atının bacakları, dizlerine kadar yere saplandı.

Ve yerden dumanlar fışkırmaya başladı.

Sûrâka şaşkıındı. Kapana kısılmıştı. Atı, binicisini değil, Yaratıcısını dinlemişti.

Korkuyor ve tir tir titriyordu.

Peygamber Aleyhisselâmı yakalaması engellenmişti. Allah'ın gazabına uğramıştı. Şimdi herşeyi daha iyi anlıyordu.

Sûrâka, galip durumdan mağlup duruma düşmüş, yardıma muhtaç hale gelmişti.

Elbette bunlar tesadüf olamazdı.

Hiç çukur bulunmayan yere atı saplanıp kalamazdı.

Bu bir mucize olmalıydı.

Korkusu ve titremesi daha da arttı. Çaresizlik içinde Resûlüllaha yalvarmaya başladı:

"Ya Muhammed! Dua et de kurtulayım. Kurtulur-sam sana asla dokunmayacağım, takipçilerine de senden söz etmeyeceğim."

Dersini almıştı.

Sevgili Peygamberimiz, kendisini Ebu Cehil'e satmak için yakalamak isteyen düşmanın kurtuluşu için Allah'a dua etti.

O düşmanlarının bile iyilik görmesini isterdi.

Herkese, herşeye yetecek kadar geniş bir sevgi, engin bir şefkat ve merhamet sahibiydi.

Sûrâka kurtuldu. Kurtulur kurtulmaz da Resûlullahın yanına gitti.

"Ey Allah'ın Peygamberi! Emret, istediğini yapayım," dedi.

Buyurdu ki:

"Git, öyle yap ki, peşimden başkası gelmesin."

Sûrâka emri alır almaz geri döndü. Karşılaştığı müşriklere her tarafı karış karış aradığını, ama kimse-leri bulamadığını söyledi.

Sûrâka'nın namını bilen müşrikler sözlerine inan-dılar ve sevgili Peygamberimizi başka taraflarda ara-mak için bölgeden ayrıldılar.

Neden sonra Ebu Cehil, Sûrâka'nın yanlış bilgi ver-diğini öğrenecek, bunu niçin yaptığını soracak ve Sû-râka'dan şu cevabı alacaktı:

"Eğer, atımın ayaklarının yere nasıl saplandığını görseydin, sen de Muhammed'in peygamberliğine iman ederdin."

2. BÖLÜM

MEDİNE HAYATI

Karşılama

Resûlullah Medine'ye girmek üzereydi.

Medine sevinç içinde çalkalanıyor, aziz misafirini bağrına basmaya hazırlanıyordu.

"Ey Medineliler! Aziz misafirimiz geliyor!"

Sevinç çığlıkları yankılanırken, yürekler heyecanla, sevinçle vuruyor, Müslümanlar, Resûlullahı karşılamak için kabileler halinde şehir dışına koşuyordu.

Heyecan doruğa çıkmıştı...

"Allah'ın Resûlü şehrimizi şereflendirdi..."

"Meded ya Resûlallah!"

Bir ağızdan salavat getiriliyordu:

"Essalatü vesselâmu aleyke ya Resûlallah!..."

Allah'ın Resûlü bir devenin üstünde, Medine sokaklarında ilerliyordu. İnsanlar meydanlara sığmamış, mübarek yüzünü görebilmek için damlara, ağaçlara çıkmışlardı.

"Ya Muhammed!... Ya Resûlallah!" sesleri etrafı doldurmuştu.

Onu evlerinde misafir etmek için bir birleriyle yarışıyorlardı.

"Ya Resûlallah, bize buyur!"

"Ey Allah'ın Resûlü! Evimizi şereflendir."

Buyurdu ki:

"Deveye yol verin! Ona gideceği yer bildirilmiştir."

"Deve gitti, gitti..."

Ebû Eyyûb el Ensarî'nin evinin önünde çöktü.

Kalktı, tekrar çöktü.

İki Cihan Güneşi, tebessümle buyurdu ki:

"İnşâallah menzilimiz burasıdır."

Menzil orasıydı.

Deve buyurulduğu mübarek evin önüne çökmüş ve Resûlüllah, Hazret-i Ebû Eyyûb'un evine misafir olmuştu.

Hazret-i Ebû Eyyûb, İstanbul'un bir gün mutlaka feth edileceğini, onu feth edecek komutanın ve askerinin Allah tarafından sevileceğini öğrenince, coşkun bir imanla Arap Yarımadasından çıkıp İstanbul'a gelecek ve İstanbul'da şehid düşüp yıllar yılı meçhul bir kabirde uyuyacaktı.

Nihayet İstanbul, Fatih Sultan Mehmed tarafından feth edilince Fatih'in veli hocası Ak Şemsüddin karameten kabrini bulup bugün Eyûp Sultan denilen semte nakledilecek, üstüne güzel bir türbe, yanına da mükemmel bir cami yapılacaktı. Bugün o Peygamber dostu ve fetih sevdalısı Ebû Eyyûb el Ensarî İstanbul fethinin bir sembolü ve Peygamber müjdesinin bir yolcusu olarak Eyüp'teki ebedî menzilinden bizlere feyiz saçmaya devam ediyor. Engin imanıyla hâlâ ümmete örnek oluyor.

Sevgili Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye göç etmesine İslâm tarihinde "Hicret" adı verilir.

Ve "Hicri Takvim"in başlangıcı olarak alınır.

Ashab-ı Süffâ

Günler geçti...

Peygamber Efendimiz, İslâm dinini anlatma görevi-
ni aralıksız sürdürdü.

Medineli Müslümanların sayısı arttıkça arttı.

Ama Mekke müşrikleri durmuyor, tehditlerin sonu
gelmiyordu.

Resûlüllahı Medine'de de rahat bırakmak niyetinde
değillerdi.

Kovulmasını istiyorlardı.

Medinelileri savaşla korkutmaya çalışıyorlardı.

Bununla birlikte, Medine halkının bir kısmı Resû-
lüllahın etrafında sım sıkı kenetlenmiş, Mekke'den ge-
len Muhacirlerle Medineli Ensar arasında meydana
gelen kardeşlik bağları gün geçtikçe güçlenmişti.

Mekke'den sürekli göç kafileleri geliyordu.

Hazret-i Ali de gelmiş, hasret dinmişti.

Resûlüllah, her işi yakınlarıyla, Ashabiyle ko-
nuşarak hallediyor, daima onlara danışıp görüşlerini
alıyordu.

Ezan okunmaya başlamış, bir zamanlar köle olarak
efendisinin aşağılık işkencelerine dayanan, ama asla
dininden dönmeyen Hazret-i Bilâl'in yanık sesiyle
okuduğu ezanlar ruhları cilâlamıştı.

Sevgili Peygamberimizin etrafında, "Ashab-ı Süffa" denilen bir ilim ve irfan yumağı belirmişti.

Bu mübarek Sahabiler, Efendimizin yanından hiç ayrılmaz, hem gelen âyetleri ezberler, hem de Resûlullahın her sözünü kaydederlerdi.

Ne ticaretle, ne sanatla, ne çiftçilikle uğraşırlardı. Sadece savaflara katılır, kalan vakitlerini Resûlüllahı dinlemekle değerlendirirlerdi.

Sevgili Peygamberimizin hemen her sözünün, öğüdünün bize kadar gelmesini onlara borçluyuz.

Tehditler ve Bedir Zaferi

Mekkelilerin tehditleri sürüyordu...

Vaz geçmemişlerdi...

Medine halkını rahat bırakmıyor, gördükleri yerde derin bir kinle saldırıyor, Resûlüllaha yapamadıklarını onlara yapıyorlardı.

Hicretin ikinci yılı Ramazan'ına kadar ufak-tefek birkaç çatışma olmuştu.

İlk büyük çatışma sayılan Bedir Savaşı, Ramazan'ın 17. günü meydana geldi.

Müslümanlar bütün kuvvetleriyle savaşmak zorunda kaldılar. Çünkü başka çare kalmamıştı. Mekkeliler bin develik büyük ticaret kervanı hazırlamışlar, bundan kazanacakları parayla silâh satın alıp Medine'ye saldırmayı plânlamışlardı.

Medineli Müslümanlar kendilerini korumak için, bu plânı bozmak zorundaydılar.

Resûlüllah buyurdu ki:

"Yürüyün ve Allah'ın emriyle sevinin."

Mekke, Medine ve Suriye'ye giden yolların birleştiği Bedir mevkiinde kervanın yolunu kesmeyi kararlaştırdılar.

Ve yola çıktılar...

Peygamber ordusunda 312 gönüllü vardı. Yeterli at ve develeri olmadığı için hayvanlara nöbetleşe biniyorlardı.

Resûlullah diğer Müslümanlardan kendini ayırmıyor, sadece sırası geldiğinde ata ya da deveye biniyordu.

Sürekli hayvan sırtında gitmesi ısrar edildiğinde ise şöyle dedi:

"Siz yürümede daha güçlü değilsiniz. Üstelik Allah yolunda yürüyerek, ben de sevap kazanmak istiyorum."

Sa'd bin Ebî Vakkas'ın kardeşi Ümeyr de orduya katılmıştı.

Resûlullahla birlikte inkârcılara karşı savaşmak istiyordu.

Ama henüz yaşı küçüktü. Ve Resûlullah çocukların savaşa katılmasını yasaklamıştı.

Ümeyr, bu yüzden Resûlullah'a görünmemeye çalışıyordu. Görürse geri göndereceğinden korkuyordu.

Çünkü Resûlullah kendisi gibi savaşa katılmaya can atan yaşlılarını geri çevirmişti.

Hep saklanıyordu...

Yine de fark edildi.

Resûlullah geri dönmesini söyledi.

Oysa Ümeyr savaşmak istiyordu.

"İzin ver yâ Resûlallah, ne olur müsaade et de düşmanla savaşayım. Gerekirse Allah ve Resûlü için şehid olayım."

Yalvarırken ağlıyordu...

Göz yaşları o kadar içtendi ki, Resûlüllah dayanamayarak razı oldu.

Böylece Ümeyr, tek çocuk olarak Bedir Savaşına katılma izni almış oluyordu.

Ama bu sefer de sevinçten ağlıyordu.

Savaş

Bir haber geldi:

"Ey Allah'ın Resûlü! Mekkeli muhafızların başında can düşmanın Ebu Süfyan var. Kervan Bedir kuyusuna yaklaşıyor!"

Sıcak yakıcıydı...

Yolculuk zorluydu...

Ama Peygamber dostları imanlarından gelen büyük bir coşku ve güçle düşman üzerine gidiyorlardı.

Bayrama gider gibiydiler.

Ya inançsızlar kervanı?

Korkuluydular, kuşkuluydular, rahatsızdılar...

Hele Ebû Süfyan'ın endişesi yüreğine sığmıyor, etrafa gözcüler çıkarıp her haberi sabırsızlıkla bekliyordu.

Sonunda aklını başından alan haber geldi:

"Müslümanlar yola çıkmış geliyorlar!"

Kalbi yerinden oynadı.

Derhal Mekke'ye bir haberci gönderip yardım istedi. Kervanın yolunu da Kızıldeniz'e doğru değiştirdi. Bedir'e uğramayacaktı.

Mekkeliler alelacele adam toplayıp yola çıktılar.

950 kişiydiler.

Peygamber ordusunun üç katı.

Ve tepeden turnağa silâhlı.

Ebû Cehil durumdan memnundu. Gururla ordusunu seyrediyor,

"Bu kuvvetle yalnız kervanı korumakla kalmaz, Medine'yi bile alırız" diyordu.

Ebu Cehil'i duyanlar coşup bağırıyorlar, şarkılar söyleyerek oynuyorlardı.

İslâm ordusu ise Bedir'e yaklaşmıştı.

Görünürlerde kervan yoktu.

Bir zaman bekledikten sonra, kervanın istikamet değiştirdiği haberi geldi. Arkasından da Ebu Cehil'in büyük bir ordu ile Bedir'e yaklaştığı bildirildi.

Allah'ın Resûlü, Ashabını toplayıp fikirlerini sordu. Kervanı mı tâkip etmeliydiler, yoksa Mekke ordusunu mu karşılamalıydılar?

Sahabilerden bazıları kervanın peşinden gidilmesini savunurken Hazret-i Ebu Bekir'le Hazret-i Ömer, düşman ordusuyla savaşılmamasını istediler. Nihayet Medineli Hazret-i Mikdat söz aldı:

"Yâ Resûlallah! Rabbin sana neyi emrettiyse onu yap. Vallahî , biz İsrailoğullarının Hazret-i Musa'ya dediği gibi, 'Git Rabbinle beraber düşmanlarına karşı çık, biz buradan kımıldamayız!' diyecek değiliz. Biz sana tabiyiz.

Ardından Sa'd bin Muaz söz aldı:

Yâ Resûlallah! Biz sana iman ve seni tasdik ettik. Nasıl bilersen, öyle yap. Seni hak dinle gönderen Allah'a yemin olsun ki, eğer bize denizlerin ötesine gide-

lim dersen, seninle beraber geliriz. Dağları aşalım ders-
sen, yine seninle geliriz. Düşmanla savaştan çe-
kinmeyiz. Allah'ın bereketiyle yürüt bizi!"

Onlar Resûlüllaha böylesine yürekten inanıyor, te
reddütsüz güveniyorlardı.

Buyurdu ki:

"Yürüyün ve Allah'ın lütfu ile sevinin. Kureyşlilerin
tek tek düşecekleri yerleri şimdiden görür gibiyim.

Allah yolunda ilk büyük savaşa hazırlandılar.

Ve düşmanla Bedir kuyusunun başında karşı
karşıya geldiler.

Resûlüllah, Hazret-i Ömer'i Ebu Cehil'e gönderip
barış teklifinde bulundu.

Fakat Ebu Cehil kendinden emindi. Savaşı kala-
balık ordusu sayesinde kazanacağına inanıyordu.

Müslümanları kılıçtan geçirip kolay bir zafer kazan
mayı umuyordu.

Hele Peygamberi mutlaka öldürmek istiyordu.

Fırsat bu fırsattı.

Hiç düşünmeden barış teklifini reddetti. Üstelik bu
teklifi Müslümanların korkularına verdi.

Barış ümidi sönmüştü. Resûlüllah için savaşmak-
tan başka çare kalmamıştı.

Dua etti:

"Allah'ım! Vadini yerine getir. Buradaki Müslüman-
lar yok olursa yer yüzünde Sana ibadet edecek kimse
kalmaz. Bizi koru!"

Peygamber Efendimizin duasına, Müslümanlar,
gönülden âmin dediler.

Sonra Resûl-i Ekrem bir konuşma yaptı. Buyurdu ki:

"Yerlerinizi bırakıp ayrılmayınız! Ben emir vermedikçe de savaşa başlamayınız. Düşman size iyice yaklaşmadan ok kullanıp ziyan etmeyiniz. Düşman iyice yakınınıza sokulunca taş atınız. Daha fazla yaklaşınca mızrak ve kargılarınızı kullanınız. Düşmanla göğüs göğüse geldiğinizde kılıçlarınıza davranınız."

Teke Tek Dövüş

O zaman savaş usullerine göre, önce iki taraftan silâhşörler çıkar, bir birleriyle dövüşürlerdi.

Mekkelilerden Rabia oğulları Utbe ile Şeybe ve Utabe'nin oğlu Velid ortaya çıktılar.

Şeybe avaz avaz bağırmaya başladı:

"Ey putlarımızın düşmanları! Hanginiz karşıma çıkmaya cesaret edeceksiniz?"

Bunu Utbe'nin haykırışı izledi:

"Ölüm acısını tatmak isteyen benimle dövüşsün!"

Sonra Velid'in çığlığı koptu:

"Ben Utabe oğlu Velid'im: Bütün Mekke'nin en nam-
lı yiğidiyim. Soyu yüce, cesareti çok savaşçınız varsa,
işte meydan! Canına susayan buyursun, gelsin!"

Karşılarına Ensardan, yani Medineli Müslümanlar-
dan üç yiğit çıktı. Ama onlar Kureyşli istediler.

"Ey Muhammed!" diye seslendiler. "Karşımıza çı-
kanların soyu, bizim soyumuz gibi yüce değildir. Biz
amca oğullarımızla çarpışmak istiyoruz. Gün intikam
günüdür!"

Resûlullah, Hazret-i Ubeyde, Hamza va Ali'ye bu-
yurdu ki:

"Kalk ey Ubeyde! Kalk ey Hamza! Kalk ey Âli! Gidin
Utbe ile, Şeybe ile, Velid ile savaşın!"

Allah'ın üç sevgili kulu, Resûlullahın üç sevgili dostu, Peygamber yıldızları derhal düşmanın karşısına dikilip kendilerini tanıttılar.

Teke tek çarpışma bütün hızıyla ve öldürücülüğüyle başladı.

Düşman saflarından sevinç çılgınlıkları yükseliyor, arkadaşlarını yüreklendirmeye çalışıyorlar, bir yandan da alkışlıyorlardı.

"Öldür düşmanını, ey Utbe!"

"Hakla onu, ey Şeybe!"

"Ya Velid! Soluk aldırma"

Fakat umduklarını bulamadılar.

Sevinç çılgınlıkları az sonra feryada dönüştü.

Çünkü düşman silâhşörleri haklanmıştı.

İlk hamlede hak ettikleri yere, Cehenneme gitmişlerdi.

Kanlar içinde yere yuvarlanmış, hareketsiz kalmışlardı.

Ebu Cehil, ordunun morali daha fazla bozulmasını diye alelacele hücum emrini verdi:

"Saldırın! Müslümanları yok edin! Putlarımızı kur-tarın!"

Top yekün savaş başlamıştı...

Savaş

İki taraf bir birine girdi...

Çıglıklar kılıç şakırtılarına, at kişnemeleri ölüm iniltilerine karıştı...

İbretli levhalar sahnelenmişti.

Mus'ab, Peygamber ordusunun Muhacirler kanadının bayraktarlığını yaparken, kardeşi Ebû Aziz, Ebû Cehil ordusunun bayraktarlığını yapıyordu.

Ve daha da ibretlisi Hazret-i Ebubekir, Mekke ordusunda yer alan oğluyla savaşmak için Resûlüllahtan izin istiyor, ancak Resûl-i Ekrem Efendimiz, "Ya Ebâ Bekir! Sen benim görür gözüm, işiten kulağımsın" diyerek izin vermiyordu.

Çarpışma şiddetlenerek sürüyordu...

Sevgili Peygamberimiz yerden bir avuç kum alarak Ebu Cehil ordusunun üzerine doğru savurdu:

"Yüzleri kara olsun!" buyurdu. "Allah'ım, kalblerine korku sal! Ayaklarına titreme ver!"

O bir avuç kumun her tanesi inançsızların gözüne girdi.

Savaşı unutup gözleriyle uğraştılar.

Yine mucize gerçekleşmiş, dua yine kabul olmuş, Cenab-ı Hak, sevgili Resûlünün yardımına yetişmişti.

Sonra bir tepede silâhlı ve atlı bir gölge belirdi. Resûlullah, onu Hazret-i Ebu Bekir'e göstererek buyurdu ki:

"Müjde ya Ebâ Bekir! Sana Allah'ın yardımını geldi. İşte şu Cebrail'dir. Kum tepelerinin üzerinde atının dizginini tutmuş, silâhlanmış, emir bekliyor!"

Savaş Müslümanlar için kolaylaşmıştı.

Artık zafer yüzlerine gülümsüyordu.

Herkes Ebu Cehil'in peşindeydi.

Onu bulup öldürmek ve Müslümanları büyük düşmanın fenalıklarından kurtarmak istiyorlardı.

Hazret-i Muaz, nihayet Ebu Cehil'i kıstırdı.

Ayağına bir kılıç darbesi indirdi.

Ama Ebu Cehil'in oğlu İkrime babasının imdadına koşmuş, Hazret-i Muaz'ı kolundan yaralayıp babasını kurtarmıştı.

Hazret-i Muaz'ın kolu sallanıyor, yine de savaşıyordu. Bir süre sonra sadece bir deri ile vücuduna bağlı kalan kolu rahat hareket etmesini engellemeye başladı. Ayağını elinin üzerine bastı ve bir çekişte kolunu koparıp attı. Sonra yine savaşı sürdürdü.

Onlar dos doğru Müslümanlardı...

Onlar Resûlullahın dostlarıydı...

Kimi babalar oğullarıyla, kimi amcalar yeğenleriyle, kardeşler kardeşleriyle savaşmışlardı.

Orada babalık, evlâtlık, kardeşlik yoktu.

Sadece Müslümanlık ve kâfirlik vardı.

Yalnızca Müslümanlar, kâfirler vardı.

Peygamber dostlarıyla, Peygamberin düşmanları vardı.

Peygamberin dostları kazandı.

İman, küfre karşı verdiği ilk büyük savaşta zafere ulaştı.

Ebu Cehil'in Sonu

İslâmın azılı, amansız düşmanı Ebu Cehil, yaptıklarının cezasını bulmuştu.

Ağır yaralı olarak yerde sürünüyordu.

Onu sürünürken bulan Abdullah bin Mesud, ayağını boynuna bastı:

"Ey Allah'ın düşmanı! Nihayet Allah seni alçalttı. Hor ve hakir etti. Resûlullah, daha önce burada vurulup öleceğini bize müjdelemişti. Her sözü gibi, o sözü de dos doğru çıktı. Şimdi halin nicedir bakalım?"

Ebu Cehil güçlkle cevap verdi:

"Ey deve çobanı! Kendinden büyük lâflar etme de kimin yenildiğini söyle bana."

"Zafer Allah'ın ve Resûlullahın oldu. Sen kaybettin."

"Şu halimle bile kin doluyum. Muhammed'e de ki: Şimdiye kadar onun düşmanıydım. Şimdi ise düşmanlığım bir kat daha arttı..."

Bu sözlere dayanamayan İbn-i Mesud, Ebu Cehil'in boynunu vurdu.

Resûlullah, Ebu Cehil'in öldürüldüğünü öğrenince derin bir nefes aldı. Buyurdu ki:

"Kuluna yardım eden, dinini üstün kılan Allah'a hamdolsun."

Sonra Ebu Cehil'in kesik başını işaret ederek, "Bu ümmetin Firavun'u işte budur!"

Muzaffer İslâm ordusu, tekbirlerle zaferi kutlayarak Medine'ye doğru yola çıktı.

Yanlarında esirler ve ele geçirilen ganimetler vardı.

Ebu Leheb'in kahrından ölümü

Resûlullahın hem amcası, hem de amansız düşmanı olan Ebu Leheb Bedir Savaşına katılmamıştı.

Mekke'de günlerini içerek geçiriyor, zafer haberini bekliyordu.

Derken, felâket haberine çarpıldı.

Gelen haberci soluk soluğa anlattı:

"Bozguna uğradık! Kimimizi öldürdüler, kimimizi esir ettiler. Fakat ben halkımızı kınamam ve ayıplamam. Zira kır atlara binmiş, ak benizli bir alay süvari ile karşılaştık. Onlara karşı koyamadık. Yenildik, mahvolduk!"

Bu sırada Hazret-i Abbas'ın hanımı Ümmü Fadl ile kölesi Ebû Rafi'de orada bulunuyorlardı. Ebû Rafi' dayanamayarak atıldı:

"Vallahi, o gördüğün süvariler meleklerdi!"

Çok kızan Ebu Leheb, şiddetli bir tokat attı. Bununla da yetinmeyerek tekmelemeye başladı. Kölesinin dövülmesine katlanamayan Ümmü Fadl, "Efendisi burada yok diye kölesini nasıl döversin?" diyerek ça-

dır direğini kaptı. Var gücüyle Ebu Leheb'in başına indirdi.

Ebu Leheb kan içinde kaldı.

Hem bu darbenin, hem de duyduğu kederin tesiriyle yatağa düştü.

Bir süre sonra da öldü.

Müslümanlar, böylece, azılı bir düşmandan daha kurtuldular.

Savaş esirleri

Resûlullahın, savaş esirlerini ne yapacağı merak konusuydu.

Kararını şöyle açıkladı:

Okuma yazma bilenler, Müslümanların çocuklarına okuma-yazma öğretecekler ve işleri bitince serbest bırakılacaklardı.

Zenginler dört bin dirhem kurtuluş akçesi ödeyecekler, böylece istedikleri yere gidebileceklerdi.

Resûlullahın ilme ve okuma-yazmaya ne kadar önem verdiğini bu karar açıkça gösteriyor.

Zaten çeşitli hâdislerde (Resûlullahın sözlerinde) Müslümanlara ilim öğrenmek emredilmiş, sık sık ilmin önemi belirtilmiş, hattâ "İlim Çin'de de olsa gidiniz, alınız" buyrulmuştur.

Kin Kuyusu: Hind

Bedir Savaşının üstünden on üç ay geçmiş, Resûlüllahı gizlice öldürmek için, Mekkeli müşriklerin gi riştiği teşebbüsler de başarısız kalmıştı.

Medine'deki ilk İslâm devleti güçlenirken, Mekke putperestleri Bedir yenilgisini unutamıyorlar, intikam için hazırlanıyorlardı.

Hele Ebu Süfyan'ın karısı Hind, tam bir kin kuyusu-
suydu.

"Müslümanlar Bedir'de babamı öldürdü. Kanı yerde kaldı. İntikamı hâlâ alınamadı. Kana kan istiyorum, kana kan!" diyordu.

Ve kocasını korkaklıkla suçluyordu:

"Ebu Cehil'in tahtına oturdun. Kureyş'in de reisi ol-
dun. Benim kocamsın. Ama korkağın birisin. Ben gi-
deceğim Muhammed'i öldürmeye! Kadın başıma ben
gideceğim! Sen kadınlar gibi evde otur, korkak!"

"Hayır! Ben korkak değilim. Ama Muhammed'le sa-
vaşmak zor. Allah'ı ona yardım ediyor. Her baskını-
mızdan anında haberdar oluyor. Her sırrımızı biliyor.
Sanki içimizde yaşıyor. Bunu bildiğim için tedbirliyim.
Ve sabırlıyım.

Karısı Hind, söz dinleyecek gibi değildi. Sokaklarda
bağıra bağıra, dövüne dövüne dolaşıyordu:

"Ey Kureyşliler! Ey Mekke ahalisi! Kocam Ebu Süfyan bir korkaktır! Muhammed'den korkuyor. Ey kadınlar! Bedir'de öldürülen kocalarınızın, babalarınızın, çocuklarınızın kanı yüreğinizi yakmıyor mu? Acılarınız içinizi dağlamıyor mu? Hâlâ nasıl evlerinizde oturabiliyorsunuz?"

Ebu Süfyan o kadar zorlandı ki, savaşmaktan başka çaresi kalmadı.

"Yakında Medine'ye yürüyeceğim!" diye söz verdi. "Senin için ve kendim için yapacağım bunu, ey Hind. Şimdi rahatladın mı?"

"Yola çıktığını görmeden rahatlayamam," dedi Hind, "beni götürmeden rahatlayamam. Beni de götür!"

"Peki peki, götürürüm. Müslümanların yerlere serildiğini gözlerinle gör. Belki derdine deva olur."

"Ne zaman?" diye atıldı.

"Yakında... Çok yakında. Hemen yarın hazırlıklara başlayacağım.

Hind derin bir nefes aldı, güldü:

"Ooh! İşte Ebu Süfyan olduğunu şimdi gösterdin."

Ve savaş hazırlıklarına başlandı...

Bir yandan da parayla civardan adam toplanıyor, işsizlerden, serserilerden, çapulculardan ve gönüllülerden büyük bir ordu kuruluyordu.

Mekke'de bulunan ve kendilerini gizleyen Müslümanlar, haberi Medine'ye, Resûlüllaha ulaştırdılar.

"Ya Resûlallah! Beni Abbas gönderdi. Putperestler, üç bin kişilik büyük bir ordu hazırladılar. Başlarında

Ebû Süfyan'la karısı Hind var. Yakında üzerinize gelecekler."

Resûlüllah sakindi. Allah'a tam teslim olmuş insanların huzuru içindeydi.

O gece bir rüya gördüler.

Peygamber rüyası bir işarettti.

Buna göre düşman Medine'de karşılanmalıydı.

Ashabına anlattı.

Fakat bazılarının duyguları incinmişti. Şehre kapınıp savunma savaşı yapmak istemiyorlardı.

"Vallahî İslâmiyetten önce bile Mekkelilerin Medine'ye girmelerine izin vermedik, şimdi mi vereceğiz?" diye yakındılar.

Gençler de aynı görüşteydi:

"Bedir savaşına katılamamıştık. Bugünü Allah'tan dilerdik. Meydanlara çıkıp göğüs göğüse savaşmalıyız" diyorlardı.

Hazret-i Hamza söz aldı:

"Resûlüllaha Kur'ân'ı indiren Allah'a yemin olsun ki, kılıcımınla Medine dışında kâfirlerle savaşmadıkça, yemek yemeyeceğim."

Çoğunluk meydan savaşı istiyordu.

Resûlüllah bunu istememekle birlikte çoğunluğun arzusuna uydu. Buyurdu ki:

"Sabır ve sebat ederseniz bu defa da Cenab-ı Hak size yardım edecektir. Bize düşen gayrettir."

Büyük gün geldi.

Hareket saati çatı.

Allah'ın Resûlü zırhını gymış, kılıcını kuşanmış olarak evinin kapısında belirdi.

Sahabilerden bir bölümü huzuruna varıp, "Yâ Resûlallah! Senin hoşlanmadığın şeyi biz de istemeyiz. Eğer Medine'de kalmak istiyorsan kalalım" dediler.

Buyurdu ki:

"Bir peygambere zırhını giydikten sonra, düşmanla çarpışmadan ve Allah onunla düşmanları arasında hükmünü vermeden zırhını sırtından çıkarmak yakışmaz. Süratle size emrettiğim şeyleri yapmaya bakın. Allah'ın ismini anarak gidin. Sabır ve sebât gösterdiğiniz müddetçe, Allah size yardım edecektir."

Savaş Yolunda

Artık herşey hazırđı.

Yüz tanesi zırhlı olmak üzere, bin İslâm mücahidi Peygamber emri bekliyordu.

Birden kalabalık dalgalandı.

"Amr geliyor!" fısıltıları dolaştı.

Hazret-i Amr bin Cemuh topallayarak, ağır ağır geliyordu. Sanki bir şeye öfkelenmeşti. Bakınıyor, birilerini arıyordu.

"Oğullarım nerede?" diye sordu.

Dört oğlu, peygamber ordusunda askerdi. Hemen yanına gittiler.

"Emret , ey babamız!"

"Beni de savaşa götürün!" diye emretti oğullarına.

"Herkes Cennete giderken, ben evde oturamam."

Oğulları şaşkındı. İhtiyar ve sakat babalarına bakıyor, göz yaşlarını tutmaya çalışıyorlardı.

Nihayet, ona, özürlü sayıldığı için Resûlüllahın sa vaştan affettiğini hatırlattılar.

"Yazıklar olsun size!" diye bağırdı. "Bedir seferine katılmamı da engellediniz. Cenneti kazanmaktan alı koydunuz. Yine mi aynı şeyleri yapacaksınız?"

Bir ayağını sürüye sürüye Resûlüllahın huzuruna gitti. Gözlerinde sıra sıra yaşlarla yalvarmaya başladı:

"Yâ Resûlallah! Oğullarım şunu-bunu bahane ederek beni sefere götürmüyorlar. Vallahî seninle sefere çıkmayı ve Cennette topallayarak dolaşmayı bütün kalbimle istiyorum. Ey Allah'ın Resûlü! Savaşa katılıp şehid düşmemi ve topallayarak Cennette dolaşmamı uygun görmez misin?"

Resûlullah, "Evet, uygun görürüm," buyurdu. "Ama Allah seni mazeretli saymıştır. Cihada (din yolunda savaşa) katılmak zorunda değilsin."

Sonra oğullarını çağırdı. Buyurdu ki:

"Onu serbest bırakınız. Umulur ki Allah, şehitlik nasip eder."

Hazret-i Amr'ın isteği olmuştu. Derhal silâhlandı ve kibleye dönerek ellerini açtı:

"Allah'ım! Bana şehitlik nasip et."

Yalnız ihtiyarlar ve sakatlar değil, çocuklar bile sefere katılmak için can atıyorlar, Resûlüllaha yoldaş olmak istiyorlardı.

Resûlullah, orduyu teftiş ederken bunları gördü. Ayak parmakları ucunda yükseliyor, savaşa katılma iznini koparabilmek için boylu-boslu görünmeye çalışıyorlardı.

On beş kadarının geri dönmesini emretti.

Aralarında Semüre de bulunuyordu. Babasına koştu:

"Babacığım! Resûlullah bana savaşıma izni vermiyor. Oysa arkadaşım Rafi'e izin verdi."

"Rafi senden büyük," dedi babası.

Semüre vaz geçmek niyetinde değildi:

"Ama ben Rafi'i yenebilirim. Güreştirin de görün."

Baba Mürey bin Sinan, oğlunun teklifini sevgili Peygamberimize bildirdi. Resûl-i Ekrem o kadar hoşuna gitti ki, iki çocuğun güreşmesini emir buyurdu.

Güreştiler.

Semüre, iddia ettiği gibi, Rafi'i yendi.

Ve orduya katıldı.

Sevinçten uçuyordu.

Bir İhanet

Uhud'a gelinmiş, düşmanla yüz yüze konaklanmıştı.

Saflar bağlanmak üzereydi.

Savaş başladı başlayacaktı.

Kalabalıkta Abdullah bin Übey bin Selûl'ün sesi duyuldu:

"Muhammed, gençlerin sözünü dinledi, benim sözümü dinlemedi!" diye bağıyordu. "Boşu boşuna niye canımızı verelim?"

O bir münafıktı.

Müslümanların arasına ikilik sokmak istiyordu.

Müslüman gözüküyordu, ama Allah'a ve Resûlüne yürekten bağlı bulunmuyordu.

Sözleri İslâm ordusunun içine kılıç gibi girmişti. Özellikle akrabalarından bazılarıyla, kendisi gibi münafıklardan destek gördü. Bunlar üç yüz kişiydi.

Ellerinden gelse oracıkta Resûlüllahı tutup Mekke ordusuna teslim edeceklerdi.

Fakat Resûlüllahın etrafında yedi yüz inanmış Müslümanın kanından, canından, vücudundan meydana gelen gücü aşamadılar.

Kışkırtmaları, yedi yüz inançlı Müslümanın inancını sarsmadı.

Sadece ordudan ayrıldılar ve geri döndüler.

Bazı Sahabiler hepsini kılıçtan geçirmeyi teklif etmişti, ama Resûlüllah razı olmadı. Bir birlerine düşerlerse bundan düşman faydalanacak, üzerlerine gelip işlerini bitirecekti.

Emir

Sevgili Peygamberimiz, okçuların yerlerini almalarını emretti. Ve onlara buyurdu ki:

"Düşmanı yendiğimizi görseniz de, size haber vermedikçe, adam göndermedikçe yerlerinizden asla ayrılmayınız. Düşmanın bizi yendiğini görseniz bile kırmıdamayınız. Kuşların cesetlerimizi kapıştığını görseniz dahi, ben size adam göndermedikçe, mutlaka yerinizi koruyunuz!"

Beklenen an gelmişti...

Ebu Süfyan'ın ordusu da hazırды.

Hem İslâm ordusundan dört kat daha kalabalık, hem de tepeden tırnağa zırhlıydılar.

Tanınmış savaşçılardan Talha, elinde kılıç ve kalkanla meydana çıktı.

"Ölüm acısını kılıcımdan tatmak isteyen varsa karşıma çıksın!" diye meydan okudu.

Karşısına Allah'ın Aslanı Hazret-i Ali çıktı.

Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederimki, seni kılıcımla Cehenneme göndermedikçe veya kılıcımla cennete girmedikçe peşini bırakmayacağım!"

Teke tek dövüş başladı.

Ama pek uzun sürmedi.

Gururlu Talha yere yıkılmıştı, teke tek dövüşü Hazret-i Ali kazanmıştı.

İslâm ordusunda sevinç tekbirleri yükselirken, Ebu Süfyan ordusunu derin bir sessizlik kaplamıştı.

Ölüm sessizliğinin ortasında Talha'nın kardeşi ağır ağır meydana yürüdü.

"Kardeşim'in intikamını almaya geldim!" diye bağırdı.

Onu Hazret-i Hamza karşıladı.

Ve daha ilk hamlede yere serdi.

Tam dokuz düşman savaşçısı, teke tek dövüşte can verdiler.

Hücum

Teke tek dövüşte dokuz savaşçısını kaybeden Ebu Süfyan, ordusuna hücum emrini verdi.

İki ordu bir birine girdi.

Hazret-i Ömer, Hazret-i Ali, Hazret-i Hamza ve diğer Sahabiler aslanlar gibiydiler. Düşmanın üzerine yıldırım gibi düşüyorlardı.

İnançları, onları bir kat daha güçlendirip coşturmuştu.

Ölüm korkusunun yerini Cennet hasreti almıştı.

Hepsi de şehitliği özlüyor, "Allah"deyip kılıç ormanına dalıyorlardı.

Ebu Süfyan, gözlerinin önünde ordusunun erimesi ne dayanamıyor, atını sağa sola koşturup avaz avaz bağırıyordu:

"Kaçmayın! İlahlarınızı koruyun!"

Fakat bozgunu durduramıyordu. Yüreklerine büyük bir korku düşmüştü.

"Müslümanlar ölmekten korkmuyor, biz ise korkuyoruz!" diye haykırarak kaçıyor, canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Savaşı yine Müslümanlar kazanmış, zafer yine Müslümanlara gülmüştü.

Fakat, yazık...

Resûlullah'ın kazansak bile yerlerinizden ayrılmayacaksınız!"emrini unutmuşlardı.

Yerlerinden ayrılmış, düşman çadırlarına doğru koşuyorlardı.

İslâm ordusu, komutanlarından Abdullah bin Cübeyr, Resûlullah'ın size söylediklerini hatırlayın, emri ni tutun!" diye bağıyor, ama kimse dinlemiyordu.

Zaferden başları dönmüş gibiydi.

Sevinçleri yüreklerine sığmıyordu.

Çılgınca koşuyorlardı.

Bu hata pahalıya mal olacak, kazanılmış savaş, bir hata yüzünden kaybedilecekti.

Gerçekte büyük harp dahisi Halid bin Velid okçuların yerlerini terk etmesini bir fırsat bildi. Zaten başından beri bu anı bekliyordu, birden saldırdı. Bunu gören müşrikler de geri döndüler, hücumla geçtiler.

Durum bir anda tersine döndü. İki ateş arasında kalan Müslümanlar büyük bir telâşa kapıldı. Hele, "Resûlullah öldü!" çığlıkları yükselince büsbütün tatkattan düştüler.

Aslında Resûlullah ölmemiş, sadece yaralanmıştı.

Miğferi mübarek yanaklarına batmıştı.

Yanakları kanıyor, acı çekiyor, ama yaşıyordu.

Asıl acısı yüreğindeydi. Verdiği emri dinlemedikleri için savaş kaybedilmişti.

Buna rağmen, bir avuç İslâm mücahidi elinden geleni yapıyor, başta Hazret-i Ali olmak üzere, Sahabiler canlarını dişlerine takmış savaşıyorlardı.

Tek maksatları vardı artık: Allah'ın Resûlünü korumak ve sağ, salim Medineye götürmek.

Hind'in İntikamı

Hazret-i Hamza tarafından, Bedir Savaşında babası öldürülen Ebu Süfyan'ın karısı Hind, intikam peşindeydi.

Oradan oraya koşuyor, Hazret-i Hamza'yı gözetliyordu.

Onu öldürme görevini, mızrak atma ustası Habeşli köle Vahşi'ye vermiş, büyük bir servet vadetmişti. Ayrıca hürriyeti de bağışlanacaktı.

Şimdi tam sırasıydı...

Vahşi'yi buldu:

"Beni tanıdın mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Vahşi, "sen komutanımız Ebu Süfyan'ın karısı Hind'sin."

"Peki, ya anlaşmamızı da hatırlıyor musun?"

Vahşi, gözleri parıl parıl parlayarak güldü:

"Hiç unutmuyum? Hamza'yı öldürüp babanın intikamını alacağım!"

"Öldür Hamza'yı! Babamın intikamını al! Servete ve hürriyetine kavuş..."

"Sen hiç tasalanma, Hamza'yı ölmüş bill!"

İntikam ateşiyle yanan Hind, yumruklarını sıkarak Hamza'nın kahramanca vurduğu noktaya doğru salladı.

"Sonun geldi ey Hamza, ey can düşmanım! İntikamın alevli mızrağını üstüne saldım. Artık kurtulamayacaksın.

Hazret-i Hamza kendini savaşa kaptırmıştı. Sadece Resûlüllahı düşünüyor, onu kurtarmak için kılıç sallıyordu.

Habeşli köle Vahşi usul usul Hazret-i Hamza'ya sokuldu ve mızrağını bütün gücüyle, bütün ustalığıyla savurdu.

Mızrak, Hazret-i Hamza'nın göğsüne saplanmıştı.

"Allah" dedi ve şehit düştü.

Ok Yağmuru

Savaş'ın en şiddetli anıydı.

Mekkeliler, Resûlüllah'ın bulunduğu yeri keşfetmiş, ok yağmuruna tutmuşlardı.

Resûlüllah öldürüp mü'minleri başsız bırakarak İslâmın ışığını karartmak için var kuvvetleriyle saldırıyorlardı.

Hedefe adım adım yaklaştıkça gayrete geliyor, bütün imansızlıklarıyla yükleniyorlardı.

Buna karşılık, mü'minler, Efendimizin etrafında etten, kemikten bir duvar örmüşlerdi. Onu korumak için her türlü fedakârlığa katlanıyorlardı.

Bu bir ölüm-kalım savaşıydı...

Ve ölüm, keskin bir ok olmuş, sevgili Peygamberimizin üstüne geliyordu.

Hazret-i Talha, tehlikeyi sezdi.

Sonra oku gördü.

"Bismillah" diyerek elini havaya kaldırdı, oka karşı tuttu.

Ok eline saplandı. Damarlarından birkaçını kesmiş, korkunç bir kanama başlamıştı.

Yere çömeldi. Az sonra da bayılmıştı.

Hazzret-i Talha'nın halini gören Hazret-i Ebu Bekir, hemen yardımına koştu.

Yüzüne su serpti. Fedakâr sahabinin gözleri ağır ağır açıldı.

Resûlüllah ne yapıyor?"diye sordu.

Sağ olduğunu öğrenince, gülümsedi.

"Allaha şükürler olsun!"dedi. "Sevgili Peygamberim sağ olduktan sonra her belaya, her türlü yaraya katlanırım. Ölsem de gam yemem.

Yeter ki o sağ olsun."

Savaştan sonra Hazret-i Talha'nın vücudundaki yaraları sayanlar hayretler içinde, tam 75 yerden yaralandığını görecektlerdi.

O büyük insanların fedakarlığı da büyük ve sınırsız oluyordu.

Ve büyük fedâkarlıkların sınırsız fedâkarlığıyla İslâmiyet gelişecek, yayılacak, gönüllere yerleşecekti.

Üzücü Son

Uhud Savaşı kazanılmışken, Peygamber emrini dinlemeyen bazı Müsülmanların yüzünden kısmen kaybedilmiş, yetmiş Sahabi şehit düşmüştü.

Resûlüllah da yaralanmıştı.

Mübarek yanakları yarılmış, mübarek dişlerinden ikisi kırılmıştı.

On beş kadar Sahabi canlarını siper ederek, Resûlüllaha, düşmanın daha fazla zarar vermesini önlemişlerdi.

Allah, bu sonuçla, mü'minleri sanki ikaz ediyordu.

Resûlüllahın her emrine mutlaka uymaları için uyarıyordu.

Eğer buyruklarının dışına çıkarlarsa zarar görürler, işte böyle, zaferi kaybederlerdi.

Bugün de böyle değil mi? Allah'ın ve Resûlünün emrinden dışarı çıkanlar için hem dünyada, hem ahirette büyük hayal kırıklıkları yok mu?

Ebû Süfyan'ın Öfkesi

Ebu Süfyan, Resûlüllahın şehit düştüğünü sanıyor, onu ölümler arasında arıyordu.

Uzun uzun aramasına rağmen bulamamıştı.

Deri bir öfkeyle, uzaktaki bir grup Müslümana seslendi:

"Aranızda Muhammed var mı?

Resûlüllah, o grubun içindeydi.

"Cevap vermeyiniz!" buyurdu.

Ebu Süfyan bu sefer de Hazret-i Ebu Bekir'i sordu.

Yine cevap alamayınca Hazret-i Ömer'i sordu.

Müslümanların sessizliği sürüyordu.

Bir kahkaha attı. Keyiflenmişti.

Bunların hepsi ölmüş olmalı!" diye bağırdı. "Sağ kalsalardı elbette cevap verirlerdi."

Hazret-i Ömer daha fazla dayanamadı. Ayağa fırladı:

"Yalan söylüyorsun ey Allah'ın düşmanı, vallahi yalan söylüyorsun:

Sorduklarının hepsi sağdırlar ve işte buradadırlar."

Ebu Süfyan bozulmuştu. Müslümanların yalandan nefret ettiklerini bilirdi. Elbette bu doğrudu. Bozuntuya vermeyerek:

Aziz putumuz Hübel'in şanı yüce olsun!"dedi.

Hazret-i Ömer, Resûlüllahın emriyle şöyle dedi:

"En büyük ve en yüce Allah'tır!"

"Bizim Uzzamız var sizin yok!"

"Bizim Mevlâmız Allah'tır, sizin Mevlânız yok!"

"Ey Ömer! Savaş nöbetleşedir: Bir gün yenildik, bir gün yendik.

Bir gün ağladık, bir gün güldük. Sizin Bedir'de öldürdüklerinize karşılık bizde öldürdük."

"Biz sizinle bir değiliz. Bizden öldürülenler Cennete, sizinkiler ise Cehenneme gider."

"Ey Ömer! Allah aşkına doğru söyle: Muhammed'i öldürdük mü?

Vallahi sağ! Şimdi konuştuklarımızı dinliyor."

Ebu Süfyan artık iyice emindi. Peygamber sağdı. Hınçlandı. Yumruklarını sıkıp savurarak haykırdı:

"Gelecek yıl sizinle Bedir'de buluşup çarpışmaya söz veriyorum!"

Hazret-i Ömer, Resûlüllaha baktı. Gözleriyle ne cevap vermesi gerektiğini sordu. Resûlüllah buyurdu ki:

"Olur. İnşallah orası bizimle sizin buluşma yerimiz olsun!"

Ebu Süfyan uzaklaştı. Ordusunu alıp gözden silindi.

Resûlüllah savaş meydanına indi. Şehidlerin elbiseleriyle birlikte gömülmelerini emretti.

"Onların yeri Cennettir!" buyurdu.

Sonra sevgili amcası Hazret-i Hamza'nın param parça edilmiş naşının önüne çöktü.

Ellerini Allah'ına açtı...

Mübarek gözlerinden yaşlar akıtarak dua ediyor, onu ağlarken gören dostlarının yüreği, kızgın remir değmiş gibi dağlanıyordu.

Uhud meydanını bir hüznün bulutu kaplamıştı.

Mücahitler, Medine'ye garip dönecekti.

Medine'de

Acı haber onlardan önce Medine'ye gelmişti.

Hattâ Resûlullahın şehid olduğu söylenmiş, Medine'yi büyük, derin bir acı sarmıştı.

Medineliler, çocuk, kadın, ihtiyar yollara düşmüş, ağlaşıp bekliyorlardı.

Resûlullahı atının üstünde görünce dağlı yürekleri ferahladı.

Bir kadın kendini sevgili Peygamberimizin önüne attı:

"Anam, babam sana feda olsun, ey Allah'ın Resûlü! Seni sağ, salim gördükten sonra nasıl bir felâkete uğrarasam uğrayayım aldırmam."

Bu kadın Ubeyd kızı Kebşe idi. Uhud Savaşında, oğlu Amr şehid olmuştu. Fakat oğlunu sormuyor, oğlunu merak etmiyor, oğlu için ağlamıyor, sadece Resûlullahı düşünüyor, onu sağ görmekle evlâdının acısını unutuyordu.

İşte, evlât acısını bile unutturan bu kuvvetli iman sayesinde Müslümanlar ayakta durabiliyorlardı.

Peygamberlerine öylesine bağlanmışlardı ki, gözlerinde ne geçim sıkıntısı, ne evlât acısı, ne de ölüm korkusu vardı.

Sadece inandıkları dinin parlamasını istiyorlar, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışıyor, dinlerinin gelişmesi uğruna her şeylerinden vaz geçiyorlardı.

Ve Allah onlara yeni zafer yollarını açacak, Uhud'daki yenilgi, sonraki çarpışmalarda ve özellikle Hendek Savaşında Zafere dönecekti.

Onlar hâs, hâlis mü'minlerdi.

Her türlü eziyete, zulme, işkenceye, sıkıntıya katlanıyor, açlığa, yokluğa dayanıyor, Mekke müşriklerinin tehditlerine de, vaadlerine de aldırmıyorlardı.

Dos doğru yolda, Peygamberlerinin arkasında tereddütsüz yürüyorlardı.

Müslüman olmak, Müslümanlığa hizmet etmek onlara yetiyordu.

Peygamber dostu olmak, Peygamber sevgisiyle dolmak yetiyordu.

Kızgın güneşin altında, ateşe dönmüş uçsuz, bucaksız çöllerde yalın ayak, aç, bîlâç dolaşıp kabile kabile gezerek dinlerini, inançlarını anlatıyorlardı.

Ne güneşin alevden okları, ne kızgın kumların dağılayan sıcağı, ne de putperestlerin saldırıları, münafıkların oyunları Müslümanları yıldırıyordu.

Şehit Öğretmenler

Hicretin dördüncü yılıydı.

Adal ve Kare kabileleri Resûlüllaha bir ricacı göndermişlerdi.

"Ey Allah'ın Resûlü! Allah'ını kendimize Allah, seni hak Peygamber tanıdık. Ama kabilelerimiz Kur'an okumasını bilmiyor. İslâmın şartlarını, İslâmın emir ve yasaklarını bilmiyoruz. Lütfen bize bir kaç bilgin gönder. Kabilelerimize öğretmenlik etsinler."

İki cihan güneşi, aslabından Asım bin Sabit'in başkanlığında on kişi seçti. Adal va Kare kabilelerine İslâmiyeti öğretmek üzere görevlendirdi.

Ancak bu bir tuzaktı. Gözü dönmüş inançsızlar, öldürülecek her Müslüman için altın vermeyi vaad etmişlerdi.

Sözde ricacı olarak gelenler, yanlarındaki Müslümanları tuzağa düşürüp öldürecekler, vaad edilen altınlara kavuşacaklardı.

Bir suyun başında mola verdiler.

Birden çalıların arasından üzerlerine ok yağmaya başladı.

Müslümanlar bir dağa doğru koşmaya başladılar.

İki yüz kadar katil arkalarından yetişti.

Teslim almak istiyorlardı, ama hiçbirisi razı olmadı. Kanlarının son damlasına kadar savaşıacaklar, şehit olacaklardı.

Hazret-i Sabit şöyle diyordu:

"Ölüm hak, dünya boş ve geçicidir. Kader elbette başa gelecektir.

İnsanlar er, geç Allah'a dönecektir. Eğer ben sizinle çarpışmazsam anam evlâtsiz kalsın!"

Kahramanca vuruştular.

Saatlerce dayandılar.

Sonra bir bir şehit oldular.

Hazret-i Asım bin Sabit tek başına kaldı. Ağır yaralıydı. Vücudunun her yerinden kan fışkırıyordu. Buna rağmen dayanıyor, bir yandan da dua ediyordu:

"Allahın! Dinimi başkalarına öğretmek niyetiyle yollara düştüm.

Cesedimi kafirlerden koru, onlara verme!"

Nihayet o da Rabbine kavuştu. Şehit düştü.

Yaklaştılar. Başını kesmek istiyorlardı. İki yüz düşmana karşı tek başına saatlerce çarpışan bir kahramanı öldürmekle övüneceklerdi.

Başını da bir İslâm düşmanına satacaklardı.

Yaklaştılar, yaklaştılar...

Birden Hazret-i Asım'ın başının etrafında milyonlarca arı belirdi.

"Bu da ne böyle?"

"Bu arılar nereden çıktı?"

Korktular.

"Müslümanları Allah koruyor, ölülerine bile yaklaşamıyoruz."

"Şimdi yaklaşamıyoruz, arılar nöbet bekliyor; biz de yarın sabaha gelir, başını gövdesinden ayırırız.

Ertesi gün geldiler. Fakat şehidi bulamadılar.

Hazret-i Asım'ın duası kabul olmuş, Allah, mübarek şehidin cesedini müşriklere vermemişti.

Yahudiler

Medine'ye yakın bir bölgede Beni Nadir Kabilesi yaşırdı. Yahudi idiler. Müslümanların aleyhine bulunmamak, İslâm düşmanlarına yardımcı olmamak ve aksatmadan vergilerini ödemek şartıyla bulundukları yerde yaşamalarına izin verilmişti.

Sevgili Peygamberimiz, bir gün, yanına Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ali, Hazret-i Ömer başta olmak üzere birkaç Sahabisini alarak Beni Nadir Kabilesini Ziyarete gitti.

Güler yüzle karşılandı.

Ama tavırları sahte idi. Resûlüllahı kandırmak için güler yüz gösteriyorlardı.

Asıl niyetleri onu öldürmektir.

Bir köşeye çekilip cinayeti konuşmaya başladılar.

"Bundan daha müsait zaman bulamayız. Hazır duvar dibinde oturuyor. Şu evin damından üzerine bir kaya parçası atarsak işi biter.

Ondan kurtulmuş oluruz.

"İyi, ama kim öldürecek?"

Amr bin Cihhaş isimli Yahudi ortaya atıldı:

"Ben öldüreceğim!"

Bu fikre katılmayan tek kişi vardı: Sellâm bin Mişkem.

"Vallahî bu işe kalkışırsanız Allah ona haber verir. Kendinize yazık etmiş olursunuz. Hem anlaşılmamız var: Onu öldürmeye kalkışırsanız anlaşmayı hiçe saymış olursunuz. Gelin bu cinayetten vaz geçin."

Onu dinlemediler.

Amr bin Cihhaş dama çıktı.

O anda Resûl-i Ekrem'e gelen Hazret-i Cebrail, durumunu bildirdi.

Resûlüllah hemen duvar dibinden kalkıp uzaklaştı. Sahabiler bir süre dönmesini bekleyip dönmediğini görünce oradan ayrıldılar.

Bu yahudilerin ilk girişimi degildi. Zaman zaman Müslümanların arasını açmaya çalışır, Mekkeli inançsızlarla işbirliği yaparlardı.

Son suikast, bardağı taşırdı.

Yahudiler Medine yakınındaki bölgeden çıkarıldılar. Gidip Hayber Kalesine yerleştiler.

Kinleri bitip tükenmiyor, intikam sevdasıyla birkaç kere saldırıyor, ama her seferinde yenilip dönüyorlardı.

Tek başlarına bir şey yapamayacakları muhakkaktı. Acaba Mekkeli inançsızlarla birleşemezler miydi?

Bu maksatla Mekke'ye yetmiş kişilik bir heyet gönderdiler.

Fakat Mekkeliler putperest, Hayberliler Yahudi idi. Bu yüzden Mekkeliler birleşme teklifine pek yanaşmadılar.

Ancak hilekâr Yahudiler bunun da çaresini buldular. Görünüşte din değıştirdiler. Müslümanlardan intikan alma uğruna yalancıkdan putperest oldular.

Böylece birleşme gerçekleşti.

Civar kabilelerden de adam toplanıp bir ordu kuruldu.

Oruduya yine Ebu Süfyan komuta ediyordu.

Hazırlıklar tamamlanınca Medine üzerine yürüdüler.

Danışma

Durumu öğrenen sevgili Peygamberimiz derhal Aslabını topladı.

Konuyu onlarla görüştü, fikirlerini sordu.

Resûlullahın meclisinde herkes ne düşündüğünü söyler, kimse görüşlerini açıklamaktan çekinmezdi.

Müslümanlar hür düşünceli, hür fikirli insanlardı.

Konuyu tartışmaya başladılar.

Bazıları düşmanı şehir dışında karşılamak istiyor, bazıları şehirde kalıp savunmaya ağırlık verilmesini söylüyordu.

Şehirde kalınmasını isteyenler çoğunlukta idi.

Karar çıktı: Şehrin etrafında derin çukurlar kazılacak, hendekler açılacaktı. Böylece düşmanın şehre girmesi önlenecekti.

Harekete geçtiler.

Resûlullah da diğer mü'minlerle birlikte kazma salıyor, ter içinde çalışıyordu.

Mü'minlerin gönlü buna razı olmazdı.

"Biz çalışırız ya Resûlallah, siz dinlenin," dediler.

Ama Resûlullah bu isteği geri çevirdi.

"Ben de bu sevaba katılmak istiyorum!"

Ve dua buyurdu.

"Ya Râb! Bize gönül ferahlığı ver, düşmanla karşılaştığımızda güç ve sabır ihsan eyle!"

O büyük bir barışçı, bir sevgi yumağıydı.

Şimdiye kadar giriştiği savaşların hiçbirini kendisi başlatmamıştı.

Ancak mecbur olduğu zaman dinini, imanını korumak için silâha sarılmıştı.

Şimdi de mecburdu.

Hendek Savaşı

Yahudiler ve Mekkeli inançsızlardan meydana gelen Ebu Süfyan ordusu Sel Dağının eteklerinde kazılmış hendeklerin önünde karşılandı.

Düşman ordusunda on bin savaşçı, Peygamber ordusunda ise sadece üç ben mü'min vardı.

Mü'minler, düşman birliklerini görünce, "Allah ve Resûlünün bize vadettiği zafer budur! Allah ve Peygamber doğru söylemiştir" dediler.

Mü'minlerin düşman ordusunu görmeleri ancak imanlarını ve itaatlarını arttırdı.

"Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetlerini hatırlayınız."

Medine düşman tarafından kuşatıldı.

Savaş başlamıştı.

Hendeklerin gerisinde Allah Allah sesleri yankılanıyor, inançsızları ürkütüp semaya ulaşıyordu.

Savaş günlerce sürdü.

İki taraf ancak karanlık çökünce savaşı bırakıyordu.

Resûlüllah diz çökmüş Rabbine el açmıştı.

"Ey Kur'an'ı indiren, hesabı çabuk gören, kavimleri, kabileleri bozguna uğratan Allah'ım! Şu kabileleri de bozguna uğrat! Sars onları Allah'ım! Allah'ım, şu bir

avuç Müslümanın yok olmasını dilerse, artık sana ibadet edecek kim kalır?

O gece Hazret-i Cibrail geldi.

Düşman ordusunun şiddetli bir rüzgarla perişan olacağını müjdeledi.

Sabaha karşı sert bir fırtına çıktı.

Rüzgar korkunç bir hızla esiyor, Mekkelilerin çadırlarını başlarına yıkıyordu.

Güneşin doğmasıyla fırtına daha da şiddetlendi.

Herkesi derin bir korku ve endişe sardı.

Artık dayanamayan Ebu Süfyan devesine atladı.

"Burada durulmaz, hemen göç edelim, işte ben gidiyorum!" diyerek devesini Mekke yönüne çevirdi. Fakat kabilesinin ileri gelenleri şiddetle itiraz ettiler.

"Bu kadar korkak olduğumu bilseydik seni başımıza geçirmezdik," diyerek küçümsediler.

İtibarının daha beter kırılmasından korkan Ebu Süfyan deveden inmek zorunda kaldı.

Fakat askerler homurdanmaya başlamışlardı.

"Bu bir cezadır! diyorlardı." Bir belâdır! Muhammed'in Allah'ı bizi rüzgarla yok edecek."

Komutanlarını dinlemediler. Birkaç küçük saldırı denemesinde de başarısızlığa uğrayınca büsbütün korkup kaçmaya koyuldular.

Bir ay süren Medine kuşatması böylece kalktı.

Müslümanlar parlak bir zafer daha kazandılar.

İnançsızlar, üstün iman karşısında yenilmişlerdi.

Ama bu mağlûbiyetle de durmayacaklar, sürekli olarak Müslümanları rahatsız edecekler, fırsat buldukça da saldıracaklardı.

Ancak İslâmiyetin kökleşmesini ve gelişmesini önlemeyeceklerdi.

Seferler, savaşlar, gazalar arka arkaya geliyordu.

Müslümanlar Beni Kurayza gazasına çıkıyor, Kurata Seferine gidiyor, ardından Beni Lihyân Seferi açılıyor, cepheden cepheye koşuyorlardı.

Hiçbir güçlük onları yıldırmıyordu.

Her türlü sıkıntıya şükrederek katlanıyorlardı.

Gönüllerinde Allah'ın rızasını kazanmaktan, Resûlüllaha dost olmaktan başka birşey yatmıyordu.

Gabe Gazasını İs Seferi takip etti.

Nihayet sıra Umre Seferine geldi.

Umre Seferi

Müslümanlar oldukça güçlenmişlerdi.

Mekke'ye girecekleri, Kâbe'yi putlardan temizleyecekleri günü hasretle bekliyorlar, o günün çok yakın olduğuna inanıyorlardı.

Bir gece Resûl-i Ekrem Efendimiz bir rüya gördü.

Rüyasında, ashabıyla birlikte Kâbeyi tavaf ediyordu.

Bunu mü'minlere anlatınca kalbleri sevinçle çarptı, heyecanla tekbir aldılar.

Rüyayı, bir işaret sayıyor, gerçekleşmesi için dua ediyorlardı.

Resûlüllah buyurdu ki:

"Siz muhakkak Mescid-i Haram'a (Kâbe'ye) gireceksiniz!" Hazırlıklar büyük bir coşkuyla tamamlandı.

Yanlarında sadece kılıçları bulunacak, ok ve mızrak almayacaklardı.

Resûlüllah böyle emretmişti.

Hazret-i Ömer dayanamayıp sordu:

"Ya Resûlallah! Seninle harp halinde bulunan bir kavmin üzerine silahsız ve atsız mı gideceksin?"

Resûlullah,

"Ben Umre'ye niyetlendim, silah taşımak istemem!"

Niyeti savaşmak değil, sadece ibadet etmektir.

Müslümanlar sevinç içindeydi. Bayram ediyorlardı. Herkes şen, herkes neşe doluydu.

Hasret yolunda yürüyorlardı.

Müslümanlar Geliyor!

Mekkeli inançsızlar Müslümanların yaklaştığını öğrenmişlerdi.

Toplanıp bir karara vardılar:

Müslümanları asla Mekke'ye sokmayacağız."

Bu karar Efendimize bildirildiğinde buyurdu ki:

"Yazıklar olsun! Kureyş helâk oldu. Zaten savaş onları yiyip bitirmişti. Ne olurdu benimle diğer Arap kabilelerinin arasına girmeselerdi. Beni onlarla başbaşa bıraksalardı. Heyhat! Kureyş müşrikleri kuvvetlerinin çok olduğunu mu zannediyor? Vallahî, Allah'ın tebliği için beni göndermiş olduğu dini hâkim ve üstün kılınca kadar, başım gövdemden ayrılıncaya kadar onlarla savaşmaktan asla çekinmeyeceğim."

Yanındakilerle konuştu, düşüncelerini sordu. Dediler ki:

"Allah ve Resûlü daha iyi bilir! Biz ancak Umre niye tiyle buraya gelmiş bulunuyoruz. Çarpışmak niyetinde değiliz. Amma Umre niyetimize karşı çıkarlarsa elbette onlarla çarpışırız!"

Buyurdu ki:

"Hadi öyleyse, Allah'ın ismiyle yürüyünüz!"

Coşkun tekbirlerin eşliğinde Umre yürüyüşü devam etti.

Su Mu'cizesi

Resûlüllahın devesi Kasva, Hudeybiye denilen yerde çöktü.

Zorladılar kaldıramadılar.

Resûlüllah bir işaret saydı ve Hudeybiye'de konaklanmasını emretti.

Etraf taşlık ve kayalıktı. Su kaynağı yoktu. Oysa suları bitmişti. Sadece Resûlüllahın ibriğinde azıcık su vardı. Abdest alacağını, ibriği getirmelerini buyurunca telâşlandılar. Kalan su ile de Resûlüllah abdest alırsa, ne içeceklerdi? Öyle de susamışlardı ki...

Sevgili Peygamberimiz, telâşın sebebini sordu. Anlatılar:

"Senin ibriğindeki sulardan başka ne içecek ne de abdest alacak suyumuz var."

İbriği getirdiler.

Resûlüllah, mübarek elini ibriğin üzerine koydu. Sonra Sahabilere seslendi:

"Alınız. Bismillah!"

Mübarek parmaklarından sular fişkınyordu. Doya doya, kana kana içtiler. Bir bir gelip abdest aldılar ve su kablarını ağızına kadar doldurdular. Bu mu'cizeyi yaşayanlardan Hazret-i Cabir, daha sonra şöyle anlatacaktı:

"Bin beşyüz kişiydik. Ama eğer yüz bin kişi olsaydık, su yine yetecekti."

Kureyş Elçileri

Kureyş elçileri Resûlüllah'a geldi.

Mekke'ye girmemesini, girerse çarpışma olacağını söylediler.

Sevgili Peygamberimiz üzgündü. Savaşa değil ibadete gelmişti.

İbadetini nasıl engellemeye kalkışıyorlardı? Kâbe herkesin malıydı.

Herkes Kâbeyi tavaf etme hakkına sahipti.

"Biz çarpışmaya gelmedik," buyurdu. "Umre yapmak ve develerimizi kurban etmek arzusundayız. Kavmime söyleyin, benimle Beytullah arasından çekilsinler. Bıraksınlar Umre'mizi yapalım, kurbanlarımızı keselim."

Kureyşlilerin elçisi Urve çok etkilenmişti. Geri döndüğünde, kendisinden haber bekleyenlere dedi ki:

"Ey kavmim! Ben bir çok hükümdarın huzuruna elçi olarak çıkmış bir insanım. Vallahî, hiç bir hükümdarın adamlarının, Muhammed'i Ashabının sevdiği kadar sevip, saydığı kadar saydığını görmedim. Ashabından herhangi biri ondan izin almadan konuşamıyordu. Muhammed onlara bir şey emrettiği zaman, emri yerine getirmek için bir birleriyle yarışıyorlardı. Yanında konuşurlarken seslerini alçaltıyorlardı.

Ben şunu anladım ki, dostları Muhammed'i hiçbir zaman yalnız bırakmayacak, kılına bile dokundurtmayacaklar. Size barış teklif ediyor:

Gelin teklifi kabul edin."

Teklifi kabul etmek şöyle dursun, az daha kendi elçilerini döveceklerdi. Duydukları hoşlarına gitmemişti. Elçi Urve'yi azarlardılar, kınadılar.

"Sen" dediler, "ondan taraf çıkıyorsun, seni kandırmış, bize lâzım değilsin."

Urve üzgün üzgün başını salladı.

"Gerisini siz düşünün, "dedi ve evine gitti.

Kureyşliler bu sefer Huleys'i elçi gönderdiler.

Huleys Resûlüllahı dinledi.

Maksadını öğrenince, başını indirdi. Utanmıştı. Kendi kendine söylendi:

"Sizin Kâbe'yi ziyaretten alıkonmanız ne kadar çirkin bir harekettir!"

Geri döndü.

"Ben Muhammed ve arkadaşlarının engellenmesinin doğru olmadığı inancındayım."dedi.

Kureyş Kabilesinin yüreği kararmış, benliği kin ve intikam duygusuyla dolmuş mensupları, Huleys'e bağırıp çağırmaya başladılar:

"Sen" dediler, "alt tarafı bir çöl Arabısın. Cahilsin. Sus!

Bu işlere aklın ermez."

Elçilerini kendileri seçiyor, gönderiyorlar, ama ne getirdikleri habere, ne de tavsiyesine kulak veriyorlardı.

Çünkü haksız olduklarını biliyorlardı.

Akıllarıyla, mantıklarıyla değil, duyguları ve kinleriyle karar veriyorlardı.

Nihayet Hazret-i Osman, Peygamber elçisi olarak Kureyşlilere geldi.

Mekke'de bir çok yakını, bir çok akrabası vardı.

Herhalde akrabaları, çılgına dönmüş inançsızların yapmak isteyecekleri kötülüklerden, Hazret-i Osman'ı korurlardı.

Kureyşlilerle görüştü, maksatlarını anlattı.

Fakat inatlarını kıramadı.

"Git", dediler, "Seni gönderene söyle. Hiçbir zaman Mekke'ye giremeyecek, Kâbe'yi tavaf edemeyecektir! Ama sen istiyorsan, tek başına Kâbe'yi tavaf edebilirsin."

Hazret-i Osman hiddetle ayağa fırladı:

"Hayır!" diye bağırdı. "Resûlüllah tavaf etmedikçe ben de etmem."

Bu sözleri kendilerine bir hakaret saydılar. Ve anlaşmalara aykırı olarak, Hazret-i Osman'ı hapsedtiler.

Müslümanlar, hayli zaman Hazret-i Osman'ı beklediler.

Öldürüldüğü yolunda yanlış bir haber gelince de, hem kızdılar, hem de çok üzüldüler. Resûlüllah, derin bir hüznün içinde buyurdu ki:

"Madem öyle, bu kavimle çarpışmadıkça, buradan kesinlikle ayrılmayacağız!"

Ve Ashabına emretti:

"Allah Teâla bana biat yapılmasını emretti!"

Biat, yani kabul ve tasdik...

Biat etmekle mü'minler, gerekirse din yolunda canlarını, mallarını esirgemiyeceklerine söz verdiler.

Haber Kureyşli inançsızların arasına bomba gibi düştü.

Derin bir korkuya kapıldılar. Bu korkunun sonucu olarak önce Hazret-i Osman'ı serbest bıraktılar, ardından Süheyl bin Amr'ı, Resûlüllaha gönderdiler. Anlaşmak istiyorlardı.

Anlaşma

Resûlullah'la Kureyş elçisi Süheyl uzun uzun görüştüler.

Nihayet anlaştılar.

Ve bir anlaşma imzaladılar

İslâm tarihinde "Hudeybiye Andlaşması" olarak anılan bu andlaşmaya göre, Mekkeli inançsızlar, Medinelî Müslümanların varlığını resmen ilk defa kabul ediyorlardı.

Arap kabilelerinden kim isterse Müslümanlara katılabilecek, Kureyşliler tarafından engellenmeyecekti.

Taraflarlar, on yıl süreyle savaşmıyacaktı.

Bu sayede Resûlullah, dinini yaymak için muhtaç bulunduğu zamanı kazanıyordu.

Ama o yıl Mekke'ye giremeyecek, Kâbe'yi tavaf edemeyecekti.

Mekke'ye girmeden, Kâbe'yi tavaf etmeden geri dönmek, Sahabilerden bazılarına çok dokunmuştu.

Üzgündüler, mahzundular.

Bunun üzerine Allah, Fetih Sûresini indirdi.

Meâlen buyurdu ki:

"Ey Resûlüm! Mekke'nin ve diğer memletlerin fethine sebep olacak Hudeybiye Andlaşmasıyla biz sana gerçekten ap açık bir zafer verdik."

Kâbe'yi tavaf edemedenden dönmeyi içlerine sindirmeyen Sahabilerin yüreği bu müjde ile yumuşuyor, ağlıyorlardı. Allah Mekke ile birlikte başka memleketlerin de fethini vâdediyordu. Allah vadini yerine getirdi. Getirecekti.

İmparator Herakliyas

Hazret-i Resûlullah bir yandan çevresini yetiştirirken, öbür yandan uzak, yakın bütün hükümdarlara mektuplar yazıyor, elçiler gönderiyor, hepsini imana, İslâma çağırıyordu.

Rum Hükümdarı Herakliyas'a bir mektup yazmıştı.

"Bismillahirrahmanirrahim..." diye başlayan mektubu büyük bir dikkat ve derin bir ilgiyle dinleyen Herakliyas, sonunda mektubu öpüp başına koymuş ve şunları söylemişti:

"Süleyman Peygamber'den sonra, ben, Bismillahirrahmanirrahim ile başlayan her mektup daha görmüş değilim.

O kadar etkilenmişti ki, Peygamber elçisi Dihye bin Halife yanından ayrılır ayrılmaz adamlarına emretti:

"Derhal bana Peygamber olduğunu söyleyen kişinin kavminden birini bulup getirin!"

Adamlar dört bir yana dağıldı.

Ve o beldede ticaret maksadıyla bulunan, ama henüz Müslüman olmayan Ebu Süfyan'ı buldular. Adamlarıyla birlikte hemen Hükümdar Herakliyas'un huzuruna götürdüler.

Herakliyas, misafirinin adını ve memleketini öğrendikten sonra sordu:

"Bana dos doğru söyle, ey Ebu Süfyan! Aranızda Peygamber olduğunu söyleyen kişinin soyu, sopu nasıldır?"

Ebu Süfyan apar-topar hükümdarın huzuruna getirildiğinde bir hayli korkmuştu. Hâlâ titriyordu. Bu sorunun altından neyin çıkacağını da kestiremiyordu. Bu yüzden dos doğru cevap verdi:

"Pek büyüktür, ey Hükümdarım."

"Ataları arasında hükümdar var mıdır?"

"Hayır."

"Peygamberlikten önce, onun yalan söylediğini duydunuz mu?"

"Hayır. Hiç duymadık."

"Söyle bakalım. Ona kimler inanıp bağlanıyorlar? Halkın zenginleri, önderleri mi, yoksa fakirler, yoksullar mı?"

"Daha çok halkın fakir ve yoksulları ona tabi oluyor."

"Ona uyanlar artıyor mu, eksiliyor mu?"

"Eksilmiyor artıyor."

"Ona bağlananlar, dinine girenler arasında beğenmeyip dönenler var mı?"

"Hayır, yoktur."

"Hiç sözünde durmadığı, söz verip tutmadığı olmuş mudur?"

Olmamıştır. Buna rağmen bizimle bir süre önce yaptığı andlaşmayı bozmasından korkuyoruz."

Aslında Ebu Süfyan'ın böyle bir korkusu yoktu. Resûlullahın sözünde duracağından emindi. Ama so-

ricular arttıkça korkusu azalmış, Hükümdar Herakli-yüs'un içine bir kuşku sokmak için bu sözü etmişti.

Müslüman olduktan sonra, o cevabını hatırlayıp şöyle diyecekti:

"Vallahi verdiğim cevaplara bu sözden başka bir şey ilave etme imkanı bulamadım."

Herakliyus aldığı her cevaptan memun gözüküyordu. Yüzü, yeni şeyler öğrenen bir çocuk gibi mutluydu.

"Onunla hiç savaştınız mı?" diye sordu.

Ebu Süfyan:

"Evet"dedi, "Savaştık."

"Yaptığınız savaşlar nasıl sonuçlandı?"

"Bazan o kazandı, bazan biz kazandık. Harp talihi yüzümüze nöbetleşe güldü."

"Sizlerden biri, ondan önce, Peygamberlik iddiasında bulunmuş mu?"

"Hayr."

"Peki,. şimdi söyle bana, anlat size neler emrediyor?"

Yalnız bir Allah'a ibadet etmemizi, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamamızı emrediyor. Atalarımızın tapmış olduğu putlara tapmamızı yasaklıyor. Namaz kılmamızı, doğru konuşmamızı, fakirlere sadaka vermemizi, haramdan sakınmamızı, sözünde durmamızı, emaneti sahibine vermemizi, akrabalarımızla ilgilenmemizi ve onları koruyup gözetmemizi istiyor."

Rum Hükümdarı Herakliyus düşündü düşündü...

Sonra neden sualler sorduğunu açıkladı.

Nihayet kanaatını bildirdi:

"Ey Ebu Süfyan! Eğer o kişi hakkında bütün söylediklerin doğruysa, o şüphesiz bir Peygamberdir. Zaten ben bir Peygamberin geleceğini biliyordum. Fakat sizin aranızdan çıkacağını tahmin etmezdim.

Eğer onu görebileceğimi bilseydim, her türlü zahmete katlanır, buluşmak için huzuruna giderdim. Yanında olsaydım ayaklarını bile yıkar, ona hizmet etmeyi şeref sayardım. Yemin ediyorum ki, onun iktidarı zamanında şu bulunduğumuz yere de (Şam) ulaşacaktır."

Ebu Süfyan Müslüman olduktan sonra, bu görüşmeyi hatırlatanlara, Peygamber Efendimiz hakkında sorulan suallere yalan cevap vermek istediğini ancak birlikte götürdüğü tüccar arkadaşları tarafından yalanlanmaktan ve adının yalancıya çıkmasından korktuğu için bunu yapamadığını söyleyecekti.

Kâinatın Rehberi ve Önderi Resûl-i Ekrem Efendimiz, İran Kısrası Perviz, Mısır Hükümdarı Mukavkıs, Gassan Hükümdarı Haris, Yemame Hükümdarı Hevze, Habeş Necaşisi Ashame de mektuplar yazdı, elçiler göndererek İslâma dâvet etti.

Onları sevgiye, dostluğa, kardeşliğe, kısacası inşanlığa, İslâmlığa çağırdı.

Görevi dâvetti.

Görevi Peygamberlikti.

Allah'ın elçisiydi.

Bunu yapıyor, kabul edip etmemelerinin kendisine bağlı bulunmadığını biliyor, sadece görevinin gereklerini yerine getiriyordu.

Hayber'in Fethi

Müslümanlar, Hudeybiye Andlaşmasıyla bir parça rahatlamışlardı.

Kureyşlilerden artık endişelenmiyorlardı.

Ama Hayberli Yahudiler rahat durmuyor, Müslümanları huzursuz ediyorlardı.

Hicretin yedinci yılıydı...

Hayberli Yahudilerin iyice azgınlaştığı yıld.

Resûlüllah, savaş hazırlığı yapılmasını emretti.

Hayber'i feth edeceklerdi. Bu önemli bir karardı. Çünkü Hayber kayalık sarp bir arazi üzerine kurulmuş, sağlam yedi kalesi bulunan bir şehirdi.

Kaleleri aşip şehre girmek hemen hemen imkansızdı. Aslında Yahudiler de buna güveniyorlardı. Müslümanların savaşa kalkışmayacaklarını sanıyorlardı.

Aldandıklarını, yanıldıklarını kısa bir süre sonra gördüler.

Çünkü İslâm ordusu gelmişti. Saldırmaya hazırlanıyordu.

Resûlüllah her savaştan önce yaptığı gibi yine ellerini Rabbine açmış, duaya oturmuştu:

"Ey Rabbim! Biz senden şu şehrin, halkının ve içinde bulunan her şeyin hayrını ve iyiliği diliyoruz."

Heyber'e baktı, baktı ve buyurdu ki:

"Hayber harap oldu!"

Neticeyi görmüştü. Müjdeliyordu...

Hayber fethedilecekti.

Savaş, karşılıklı ok atışıyla başladı. Sonra hücumla geçildi.

Ama Resûlullah hastalanmıştı.

Ordu Komutanlığını önce Hazret-i Ebu Bekir'e, ardından da Hazret-i Ömer'e verdi.

Fakat beklenen zafer müjdesi bir türlü gelmiyordu.

Şiddetli çarpışmalar hep sonuçsuz kalıyor; sağlam, yüksek kalelere girilemiyordu.

Bir akşam vakti, Resûlullah buyurdu ki:

"Yarın sancağı öyle birisine vereceğim ki, Allah ve Resûlü onu sever, o da Allah ve Resûlünü sever. Allah onun eliyle fethi gerçekleştirecektir."

Ertesi sabah, Peygamber Sancağı Hazret-i Ali'ye verilmmişti.

Dua buyurdu ki:

"Allah'ım! Sıcığın, soğğun sıkıntısını bundan gider."

O duadan sonra Hazret-i Ali, hayatı boyunca ne sıcaktan, ne de soğuktan rahatsız olmadı.

Resûlullah meşhur Zülfikâr isimli kılıcı da Hazret-i Ali'nin eline verip buyurdu ki:

"Allah sana fetih nasip edinceye kadar çarpış. Sakın arkana dönme!"

İslâm ordusu fetih müjdesiyle coşup, kahraman komutanın arkasında Hayber'in üstüne taşı.

Tekbirler kayalıklarda yankılanırken, Hazret-i Ali, Büyük Peygamber'in beyaz sancağını Natat Kalesinin önüne dikti. Kalede korku vardı. Beyaz sancağa ürkek gözlerle bakıyorlardı. Ne silahlarına güveniyorlardı, ne kendilerine. Güvendikleri tek şey kalenin sağlamlığıydı.

Allah'ın Aslanı Hazret-i Ali, bayrağın altında dim dik durmuştu. Bağra bağra İslâmiyetin güzelliklerini anlatıyor, herkesi Hak Dine çağırıyordu. Ama dinlemeyecekler, İslâm ordusunu yenmek için kaleden çıkacaklar, dövüşecekler ve yenilip tekrar kalenin sağlamlığına sığınacaklardı.

Kaledeki Yahudilerin en cesurlarından Merhab'ın kardeşi de bu dövüş sırasında hayatını kaybetmişti.

Merhab bunu duyunca âdeta delirdi. Kardeşinin intikam almaya yemin edip emrindeki askerlerle birlikte kaleden çıktı. Üzerine iki kat zırh giymişti. Bu haliyle Hazret-i Ali'nin önüne dikildi:

"Ben, kükreyip üzerime saldıran aslanları bile kılıçla, mızrakla yere seren adamım!" diye bağırdı. "Hesaplaşmaya geldim."

Hazret-i Ali, kibirli düşmanını tepeden tırnağa kadar süzdü.

Kendini övüp karşısındakini yıldırmaya çalışıyordu. Hiçbir şekilde ondan aşağı kalmayacaktı:

"Ben de, annesinden Haydar (aslan) adını alan adamım. Cesarette heybetli aslanlar gibiyim. Ancak ölmek isteyenler bana meydan okuyabilir."

Sıra kılıçlara gelmişti.

Son söz kılıçların olacaktı.

Öyle oldu. Kibirli Merhab, Hazret-i Ali'nin Zülfikar isimli kılıcından canını kurtaramadı.

Sevgili Peygamberimiz de olanı biteni görmüştü. Mü'minlere dönerek buyurdu ki:

"Sevininiz! Artık Hayber'in fethi kolaylaştı."

Müslümanlar büyük bir sevinçle düşmanın üzerine atıldılar. İki ordu mutlaka kazanmak için kılıç kılça geldi. Hazret-i Ali en ön safta vuruşuyor, karşısına çıkan Zülfikarıyla biçiyordu.

Bir ara kalkanı elinden düştü. Eğilip alacak vakit yoktu. Kale kapısının kulpunu yakaladı. "Allah" diyerek çekti, kopardı. Ve fetih gerçekleşene kadar, kapıyı, kalkan olarak kullandı.

Savaştan sonra sekiz kişi birden kapıyı kaldırmayı deneyecek, fakat kaldıramayacaklardı.

Natat Kalesinden sonra Nâim Kalesi de feth edildi. Ardından Muaz Kalesi ele geçirildi.

Teslim

On gün içinde kalelerin birer, ikişer düşmesiyle büyük bir korkuya kapılan Yahudiler, nihayet barış istemek zorunda kaldılar. Dileyen herkesin kaleden çıkıp gitmesine izin verilmesi şartıyla, kaleyi Müslümanlara teslim edeceklerdi.

Teklifleri kabul edildi.

Sevgili Peygamberimizin müjdesi gerçekleşmiş, Hayber Kalesi, yirmi kadar şehit verilerek feth edil-

mişti. Bin altı yüz Müslüman, yirmi bin Yahudiyi alt etmişti. Çünkü Müslümanlar Allah'a dayanıyor, Allah'ın dinini yaymaya çalışıyorlardı. Güçlerini imanlardan alıyorlardı. "Hakiki imanı elde eden adam, kâinata da hi meydan okuyabilir"di.

Mekke'nin Fethi

Hicretin sekizinci yılına girilmişti.

Sevgili Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicret etmesinin üstünden tam sekiz sene geçmişti.

Hayber'den sonra Mute savaşı da kazanılmıştı, Müslümanların gücü iyice artmıştı. Artık büyük fethe hazırlanıyorlardı. Mekke'ye gireceklerdi. Çünkü Mekke'yi yönetenler anlaşılmayı çığnemişlerdi.

Resûlullah civarda yaşayan kabilelere elçiler gönderdi. Hepsini Medine'de toplanmaya çağırdı. Elçiler şöyle diyorlardı. "Allah'a ve ahiret gününe inananlar Ramazan başında Medine'de hazır bulunsunlar."

Resûlullah'ın dâvetini alan kabileler, Ramazan başında, Medine'de toplandılar!

On bin kişiydiler. İmanlı, kararlı, Resûlullah'ın arkasından ölüme yürümeyi şereflerin en büyüğü sayan on bin mücahid.

Coşkun bir sel gibi Mekke üzerine aktılar.

Sevgili Peygamberimiz, Kudeyd bölgesinde ordusunu durdurdu.

Son hazırlıklar yapıldı. Ordu gruplara ayrıldı ve her grubun başına bir komutan tayin edildi.

İkinci durak Merruzahran Vâdisiydi. Geliş geceye rastlamıştı.

Resûlüllah, her askerin büyük bir ateş yakmasını emretti. Bir anda on bin ateş yandı. Vadi gündüz gibi aydınlanmıştı.

Bunu gören Mekkeliler dehşete düştüler. Resûlüllah böylesine büyük bir orduyla geleceğini beklemiyorlardı. İçlerini korku kaplamıştı. Birçoğu geceyi uykusuz geçirecek, bazıları Ebu Süfyan'a koşup bir şeyler yapmasını isteyecekti.

Ebu Süfyan da korkuyordu. Yanına aldığı birkaç kişiyle birlikte vadiye gitti. Fakat vadiye girer girmez Müslümanlar tarafından yakalandı.

Hazret-i Abbas, Ebû Süfyan'ı Resûlüllah'a götürdü. Durumu Hazret-i Ömer de görmüş, büyük bir kızgınlıkla Resûlüllah'ın huzuruna girmişti.

Eli kılıcında, gözleri Ebu Süfyan'da idi.

"Ya Resûlüllah! İzin ver de şunun boynunu vurayım."

Resûlü Ekrem izin vermedi. Hazret-i Abbas'a dönüp buyurdu ki:

"Ebû Süfyan'ı konak yerine götür. Sabahleyin yanıma getir."

Ebû Süfyan şaşırды...

Çünkü o Resûlüllahı eline geçirseydi dinlenmeye göndermezdi. Her türlü işkenceyi yapar, sonunda öldürürdü.

Etkilenmişti. Utanmıştı. Hazret-i Abbas'ın arkasından çıkarken başı önde idi.

Müslüman Ebû Süfyan

Ertesi sabah tekrar sevgili Peygamberimizin huzuruna çıkarılınca, sevgili Peygamberimiz sordu:

"Ey Ebû Süfyan! Lâ İlâhe İllâllah diyeceğin vakit henüz gelmedi mi?"

Ebû Süfyan bir süre düşündükten sonra, dedi ki:

"İyi, ama putlarımı ne yapayım? Lât ve Uzza'dan nasıl vaz geçeyim?"

Hazret-i Ömer, çadırın dışında bekliyor, konuşulanları duyuyordu.

Ebû Süfyan'ın cevabına çok kızmıştı. Eli kılıcının kabzasında kükredi:

"Dua et ki çadırın içindesin. Dışında olsaydın asla bu sözü söyleyemezdin!"

Ebu Süfyan da Hazret-i Ömer'in kızgın sesini duymuştu.

"Yazıklar olsun sana ey Ömer!" diye bağırdı. "Sen de tıpkı baban gibi çok sertsin. Zaten ben sana gelmiş degilim. Amcamın oğluna geldim. Rahat bırak da konuşalım."

Sonra sevgili Peygamberimize döndü: Çocukluğundan beri onu tanırdı. Herkesten farklıydı. Nurluydu. Korkusuzdu. Bütün hayatı boyunca tek bir kere bile yalan söylediğini duymamıştı. Merhametliydi. Akra-

balalarını, komşularını korur, etrafındaki herkesi kardeş gözüyle görürdü. Düşmanına bile sert davranmazdı.

Hazret-i Abbas'a baktı. Eski haliyle şimdiki hali arasında dağlar kadar fark vardı. Çok değişmiş, iyileşmiş, güzel huylu olmuştu.

Onu iyileştiren, mükemmel bir insan yapan inandığı dindi. Öyleyse o din hak dindi. Ve Muhammed hak dinin Peygamberiydi.

Tekrar sevgili Peygamberimize baktı.

"Uslulukta, yumuşak huylulukta, şereflilikte ve ak-raba hakkı gözetmekte senden üstünü yoktur," diye konuştu.

Bir süre düşündükten sonra sözlerini bitirdi:

"Allahtan başka İlâh olmaması gerek. İlâhlar olsaydı beni korurlar, zarara uğratmazlardı."

Böylece, Ebû Süfyan, Allah'ın varlığını ve birliğini kabul ediyordu.

Gülümsedi ve buyurdu ki:

"Ey Ebu Süfyan! Muhammedün Resûlüllah diyeceğin zaman daha gelmedi mi?"

Ebû Süfyan durakladı. Bazı kuşkuları vardı. Yüreğinde düğümleri henüz çözememişti.

"Bana biraz zaman tanı," diye mırıldandı. "Bu konuda tereddütlerim, şüphelerim var."

Resûlüllah, Hazret-i Abbas'a buyurdu ki:

"Ey Abbas! Ebû Süfyan'ın suallerine cevap ver. Tereddütlerini gider.

Hazret-i Abbas Ebû Süfyan'ı beraberinde götürürken biraz kızgın, alabildiğine de üzgündü.

"Yazıklar olsun sana Ebû Süfyan!" diyordu. "Aklını başına toplamadın gitti. Sen ne yaptığının farkında mısın?"

Ebû Süfyan tek tek şüphelerini anlattı. Soru üzerine soru sordu.

Hazret-i Abbas bütün soruları cevaplandırdı. İslâmiyeti güzelce anlattı.

O anlattıkça Ebû Süfyan'ın şüpheleri dağıldı. Te reddütleri son buldu.

Şehadet getirdi ve Müslüman oldu.

Mekkeye döndü...

Kendisinden sabırsızlıkla haber bekleyen Mekkeli-lere şöyle seslendi:

"Ey Kureyşliler! Muhammed, karşı koyamıyacağınız kadar büyük bir orduyla üstünüze gelmiş bulunuyor. Müslüman olunuz ve kurtulunuz.""Bize Muhammed'in söylediklerini anlat." dediler.

Anlattı:

"Evine kapanıp kapıyı örtenlere, benim evime sığınanlara, ya da Kâbe'ye sığınanlara dokunulmayacaktır. Onlar emniyette olacaklardır."

Karısı Hind başta olmak üzere, inkarcılardan bazıları Ebû Süfyan'ı beceriksizlikle suçlayıp hakaret ettiler. İslâm ordusuyla savaşmak için halkı kışkırtmaya yeltendiler. Fakat çoğunluk buna razı olmadı.

Karşı koyacak güçleri olmadığını belirtip teslim olmasını istediler. Kimisi evine kapandı, kimisi Kâbe'ye sığındı, kimisi de Ebû Süfyan'ın evine gitti.

Mekke artık fethe hazırды.

Müslümanlar, yıllardır hasretini çektikleri kutsal şehre gireceklerdi.

Büyük an gelmişti.

Bütün hazırlıklar tamamды.

Sevgili Peygamberimizin ardından yürüdüler ve kutsal Mekke şehrine yöneldiler,

Silahsız, savaşız kan dökmeden yalnızca sevinç gözyaşları dökerek...

Ve Kâbe'ye girdiler.

Putları kırdılar. Her tarafını yıkadılar, temizlediler. Sonra Peygamber Efendimizle birlikte dua ettiler.

Hazret-i Bilâl yanık sesiyle ezan okudu:

"Allahü ekber, Allahü ekber!"

Coştular...

Sadece Ebû Süfyan biraz durgundu. Gerçi Müslüman olmuştu, ama içinde hâlâ eski kıpırtılar vardı.

"Tekrar asker toplayıp Resûlüllah'la savaşsam ne olur? diye düşünüyordu.

Tam o sırada yanında geçmekte olan sevgili Peygamberimiz durdu.

Ebû Süfyan'a döndü. Buyurdu ki:

"Allah o zaman da seni hakir eder, yenilirsin."

Ebû Süfyan irkildi birden. Bakındı. Başucunda Resûlüllah'ı gördü. Ayağa fırladı. İçinden geçenleri okumuştı. Yüzü kızardı. Önüne bakarak, Vallahi sen Allah'ın Resûlüsün!" dedi.

Aklından geçenler için tövbe etti. Allah'tan af diledi.

Genel Af İlanı

Resûlüllah bütün Mekke halkını bir meydana topladı. İlk hutbesini okudu. Sonra Mekkelilere sordu:

"Ey Kureyş topluluğu! Şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?"

Dediler ki:

"Sen bağışlayan, iyilik eden bir kardeşsin. Kerem ve iyilik sahibi bir kardeş oğlusun! Bize sadece iyilik yapacağına inanırız."

Buyurdu ki:

"Benim halimle sizin haliniz, Yusuf Aleyhisselâmın kardeşlerine dediğinin tıpkısı olacaktır. Onun gibi diyorum ki: Size bugün başa kakma yok, ayıplama yok. Allah sizi bağışlasın. O, merhametlilerin en merhametlisidir. Gidiniz, serbestsiniz."

Hepsi affedilmişti. Allah'ın sevgili kulu ve Resûlü, eski düşmanlarını bağışlamıştı. Çünkü Allah, ona bağışlamasını emretmişti:

"Affi (öne) al, iyilikle emret ve cahillerden yüz çevir!" buyrulmuştu.

Galipti. Mekke, bütün halkıyla avucundaydı. Dilediğini yapabilecek durundaydı. İsterse öldürebilir, isterse, vaktiyle kendisini sürgüne gönderdikleri gibi, hepsini sürgüne gönderebilirdi.

Affi seçti. Bağışladı. Kendisine yaptıkları hakaret ve zulümleri yüzlerine vurmadı. Mallarına el koymadı. Kimseyi incitmedi. Kimseyi cezalandırmadı, ürkütmedi.

Zaman zaman öğütler verdi, dersler verdi, iyilikler, güzellikler emretti.

Kısa süre içinde onu benimsediler.

Gün geçtikçe daha çok sevdiler.

Ve çoğunlukla ona tabi oldular.

Huneyn Savaşı

Mekke ve civarında oturanların çoğu Müslüman olmuşlardı, ama bazı kabileler eski inatlarını sürdürme kararındaydılar.

Bunların başında da Havazin ve Sakif kabileleri geliyordu.

"Muhammed, savaştan anlamayan Mekkelileri yendi, biz doğuştan savaşçıyız, tek hücumda Müslümanların kökünü kazırız!" diyorlardı.

Yirmi bin kişilik büyük bir ordu hazırladılar.

Bunu haber alan sevgili Peygamberimiz de on iki bin kişi topladı.

Mekke'den ayrıldı. Huneyn'e geldi.

Ve Huneyn civarında savaş başladı.

Bir Müslüman mücahide iki düşman savaşçısı düşüyordu.

Bu yüzden ilk karşılaşma, Müslümanlar açısından iyi geçmedi. Bozgun başgösterdi. Resûlullah'ın etrafında sadece yüz kadar mücahid kalmıştı. Düşman ordusu da sevgili Peygamberimizin bulunduğu yeri keşfetmiş, bütün gücüyle saldırısını ona yöneltmişti.

Müslüman ordusu dağılmak üzeriydi. Herkes bir yerlere koşuyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Ey insanlar, bana doğru geliniz!" diyordu. "Ben Allah'ın Resûlüyüm. Bana geliniz!"

Bozgun böylece önlendi. Resûlullahın sesiyle toparlanan İslâm ordusu saf tuttu. Karşı saldırıya geçip düşmanı darmadağın etti.

Huneyn Savaşı da kazanılmış, İslâmiyetin yayılmasını engellemek isteyen duvarlardan biri daha yıkılmıştı. Diğer engeller de ardı ardına yıkılacak ve İslâm güneşinin ışıkları cihanı ısıtacaktır.

Sevgi Bağı

Allah, dinini tamamlıyordu.

İnsanların en doğrusu, en mükemmeli, en hayırlısı olan sevgili Peygamberimiz, nihayet özlediği barışı kurmuştu.

Mutluydu, huzur doluydu.

Her haliyle insanlara örnek oluyor, insanlarla sık sık görüşüyor, konuşuyor, gönülleri feth ediyordu.

Kalbi sevgiyle çarpıyordu.

Herkesin derdiyle, sıkıntısıyla yakından ilgileniyordu.

Yüzü daima gülekti. Özellikle çocukları pek sever, fırsat buldukça onlarla şakalaşıp oynardı.

Torunları Hazret-i Hasanla Hüseyin'i kucağına oturtup öptüğü bir sırada kendisini gören biri hayretle dedi:

"Ya Resûlallah! Benim on çocuğum var. Ama şimdiye kadar hiç birini kucağıma oturtup sevmiş değilim."

Buyurdu ki:

"Allah senin kalbinden şefkati almışsa ben ne yapabilirim? Acımayana acınmaz, merhamet etmeyene merhamet edilmez."

Peygamberimiz ve Çocuk

Bir bayram günüydü. Sevgili Peygamberimiz do-laşmaya çıkmıştı.

Bir grup çocuğun neşe içinde oynadığını görünce durdu. Bir süre seyretti. Gülümsedi. Sonra bir kenar-da başı ellerinin arasında oturan gözleri yaşlı, eski el-biseler giymiş bir çocuk farketti. Yanına gitti. Sevgiyle başını okşayarak adını sordu. Çocuk ağlamaktan kızarmış gözlerini Resûlüllaha dikip cevap verdi:

"Adım Büceyr'dir, ya Resûlallah."

Neden arkadaşlarınla oynamayıp ağladığını sordu.

"Uhud savaşında babamı kaybettim. Annem beni bırakıp evlendi.

Kimsesizim. Bu durumda ağlamayıp ne yapayım?

Sevgili Peygamberimiz o kadar duygulandı ki, Bü-ceyr'i evlat edinmeye karar vererek sordu:

"Ya Büceyr! Resûlüllah baban, Hazret-i Ayşe annen olsun ister misin?"

Büceyr çok sevinmişti. Yerinden fırlayıp boynuna sarıldı:

"Annem, babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü, ey benim sevgili Peygamberim! Elbette isterim. Bun-dan daha büyük bir mutluluk düşünemiyorum."

Resûlullah Buceyr'i elinden tutup evine götürdü. Güzelce doyurdu. Yeni elbiseler giydirdi. Adını da Beşir olarak değiştirdi.

Az sonra Buceyr güle oynaya arkadaşlarının yanına döndü.

Arkadaşları bu ani değişikliğe çok şaşırmışlardı.

"Ey Buceyr!" dediler, "az önce ağlıyordun, şimdi ise gülüyorsun. Bu değişikliğin sebebi nedir?"

Buceyr şöyle cevap verdi:

"Benim adım artık Beşir'dir. Siz söyleyin bakalım, Allah'ın Resûlü babanız, Hazret-i Ayşe anneniz olsaydı sevinmez miydiniz?"

Beni Resûlullah evlât edindi."

Çocuklar değişikliğin sebebini anlamışlardı. Beşir'i kıskanıyorlardı.

"Keşke biz de yetim ve öksüz kalsaydık da Allah'ın Resûlüne evlat olsaydık," diyorlardı.

Hazret-i Beşir, şöyle anlatır:

"Başımda, Resûlullahın elinin değdiği yerde saçlarıma hiç ak düşmedi, daima siyah kaldılar. Dilimde pelteklik vardı, Resûlullahla konuştuktan sonra o da geçti."

O ve Herşey

Sevgili Peygamberimiz çocukları öylesine severdi, öylesine severdi ki, dizlerine oturtup hoplatır, onlara şeker dağıtır, tatlı sözlerle güldürür ve bundan büyük bir zevk alırdı.

Engin sevgisi yalnız insanları değil hayvanları da kucaklamıştı. Bazan kedilere su içirir, et yedirirdi.

Buyurdu ki:

"Bir kadın kediye hapsettiğinden, ona birşey yedirmeyip içirmediğinden Cehenneme gitti."

Yine buyurdu ki:

"Yüce Allah susuzluktan dili dışarı çıkmış soluyan bir köpeğe su veren bir adamın günahlarını bağışladı."

Resûl-i Ekrem Efendimiz aç bir koyuna kendi yediği hurmaları yedirmiş, halleriyle Allah'ı zikrettiklerini söyleyerek mübarek elleriyle ağaçları, çiçekleri sulamıştı.

Yeşilliği korurdu. Buyurdu ki:

"Yarın Kıyamet kopacağını bilseniz bile elinizdeki fidanı dikişiniz."

Bir sefer sırasında develerden biri önüne diz çöküp uzun uzun sevgili Peygamberimize baktı. Baktıkça ağladı. Resûlüllah, Hazret-i Cabir'e dönüp şöyle buyurdu:

"Bu deve, sahibinin kendisine zulmettiğini söylüyor. Yıllardır çalıştırdığını, gücünün üstünde yüklediğini, dövdüğünü, aç bıraktığını bildiriyor. Git, ya Cabir, bana bu devenin sahibini getir."

Hazret-i Cabir, "Ey Allah'ın Resûlü, devenin sahibini tanımıyorum"

Buyurdu ki:

"Deveyi tâkip et, o seni sahibine götürür."

Gerçekten de, deve, doğruca sahibine gitti. Hazret-i Cabir, adamı alıp sevgili Peygamberimize getirdi. Efendimiz buyurdu ki:

"Devenin şikayeti doğru mu?"

Devenin sahibi, Resûlullahtan hiçbir şey gizlenemeyeceğini biliyordu. Çünkü o, develerin içinden geçenleri bile bilmekteydi. Boynunu büktü.

"Devemi çok çalıştırdığım, fazla yüklediğim, bazan aç, bazan susuz bıraktığım doğrudur, ya Resûlallah. Ama tövbeler olsun bir daha böyle şey yapmam. Hayvanların haklarını koruyacağım."

En Büyük Önder

O insanlığın en büyük önderiydi.

Herkesi iyiliğe, doğruluğa çağırıyordu.

Allah'ın emirlerini bildiriyor, yasaklarını duyuruyordu.

İki cihan Güneşi Efendimiz, her iki dünyanın refah, huzur ve mutluluk yollarını gösteriyordu.

Hira Dağında ilk vahiy aldığı günden bu yana çok şey değişmişti.

Hira Dağından tek başına inen nurun halkaları genişlemiş, dalgalar halinde yayılarak Kâinatı kucaklamaya başlamıştı.

Artık kız çocukları diri diri toprağa gömülmüyor, kimsenin malına göz dikilmiyor, çoğu gurur yüzünden çıkan kabileler arasındaki savaşlar duruyor, insanlar o nurun etrafında kenetlenip yek vücut olarak insanlığın tadına varıyorlardı.

Herkes eşitti.

Herkesi adaletle muamele ediliyordu.

İnsanlar mutluydu. Hayvanlar, hatta bitkiler mutluydu.

Vahşi kabileler medenileşmiş, haydutlar tövbe etmiş, cahiller âlim olmuş, bedeviler İslâmın kardeşlik kuralından gerçek insanlığa ermişti.

Müslümanlar Peygamber ahlâkıyla ahlâklanmışlar, karıncayı bile incitmeyen engin bir sevgi şefkat bağıyla bir birlerine bağlanmışlardı.

İslâm adaletinin kılı kırk yaran dikkati altında, Müslümanlar, huzur içindeydi. İslâm topraklarında âdeta kurtla kuzu yan yana yaşıyordu. Öksüzler, yetimler, fakirler, muhtaçlar korunuyor, sadaka ve zekat sayesinde, zenginin servetinden, fakirler de pay alıyordu.

Resûlullah, "Komşusu aç iken tok uyuyanlar bizden değildir." buyurarak, varlıklı Müslümanların, fakirlere yardım etmesini sağlıyordu. "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz" emriyle de insanları cahilliğin karanlığından ilmin aydınlığına çıkarıyordu.

Hükümdarlara, valilere, komutanlara, kabilelere elçiler, mektuplar göndermiş; mektuplarında İslâmiyetteki güzellikleri anlatmış ve imana davet etmişti.

Allah'ın selâmete erdirdikleri bu teklifi memnuniyetle kabul ediyor, bazıları ise geri çeviriyordu.

Bazı önemli kişiler, büyük kabileler dâvete uyup Müslüman olmuşlardı.

Allah'ın dini her geçen gün biraz daha yayılıyor, Müslümanların sayısı gittikçe artıyordu.

Kafirler istemeseler de, Allah, dinini tamamlıyordu.

Ebediyete Hazırlık

Veda Hutbesi

Hicretin onuncu yılıydı.

Kainatın Efendisi sevgili Peygamberimiz, yakınlarıyla birlikte hacca gitti.

Binlerce Müslüman, Kâbenin etrafında büyük bir iman halkası meydana getirmişti.

Olacakları hissetmiş gibiydiler.

Bağrıyanık yüreklerden hazin bir feryat gibi kopan "Lebbeyk!

Allahümme lebbeyk!" sesleri bütün Mekke'yi tutmuştu.

Sevgili Peygamberimiz "Veda Hutbesi" adıyla meşhur hutbesini orada okudu. Buyurdu ki:

"Ey insanlar! Sözümü iyi dinleyiniz. Belki bu sene-den sonra sizinle burada daha buluşamayacağım. İnsanlar! Bugünleriniz nasıl mukaddes bir gün ise, bu aylarınız nasıl mukaddes bir ay ise, bu şehriniz nasıl mukaddes bir şehir ise; canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle mukaddestir. Her türlü saldırıdan korunmuştur.

Ashabım! Yarın Rabbinize kavuşacaksınız. Ve bugünkü her hal ve hareketinizden, kesinlikle sorumlu olacaksınız. Sakın benden sonra eski sapıklıklara

dönüp de bir birbirinizin boynunu vurmayınız. Bu vasiyetimi burada bulunanlar, bulunmayanlara bildirsin. Belki bildirilen kimse burada bulunup da işiten-den daha iyi anlayarak muhafaza etmiş olur.

"Ashabım! Kimin yanında bir emanet varsa, onu sahibine versin.

Faizin her çeşidi kaldırılmıştır, ayağımın altındadır. Lâkin borcunuzun aslını vermek gerekir. Ne zulmedi niz, ne de zulme uğrayınız.

Allah'ın emri ile faizcilik artık yasaktır. Cahillik devrinden kalan bu çirkin âdetin her türlü ayağımın altındadır. İlk kaldırdığım faiz de Abdülmuttalibin oğlu amcam Abbas'ın faizidir.

"Ashabım! Cahiliyet devrinde güdülen kan dâvâsı Abdülmuttalib'in torunu amca zadem ibni Rebia'nın kan dâvâsıdır.

"Ey insanlar! Bugün şeytan sizin şu topraklarınızda yeniden tesir ve hakimiyetini kurmak gücünü ebedi yen kaybetmiştir. Fakat siz bu kaldırdığım şeyler dışında küçük gördüğünüz işlerde ona uyarsanız, bu da onu memnun edecektir.

"Dininizi korumak için bunlardan da sakınınız.

"Ey insanlar! Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları Allah emaneti olarak aldınız. Onların namuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helâl ediniz. Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, onların da sizin üzerinde hakları vardır...

"Ey iman edenler! Size bir emanet bırakıyorum ki ona sım sıkı sarıldıkça yolunuzu hiç şaşmazsınız. O emanet, Allah'ın kitabı Kur'an'dır.

Mü'minler! Sözümü iyi dinleyiniz ve belleyiniz. Müslüman Müslümanın kardeşidir. Böylece bütün Müslümanlar kardeşler. Din kardeşinizin herhangi bir hakkına tecavüz size helâl değildir. Meğer ki gönül hoşluğuyla kendisi vermiş olsun.

"Ashabım! Kendinize de zulmetmeyiniz. Kendinizin de üzerinizde hakkı vardır.

"Ey insanlar! Allah, her hak sahibine hakkını Kur'ân'da vermiştir.

Mirasçıya vasiyet etmeye lüzum yoktur. Çocuk ki-min yatağında doğmuşsa ona aittir. Zina eden için mahrumiyet vardır.

"Ey insanlar! Rabbiniz bir, babanız da birdir. Hepiniz Adem'in çocuklarıdır. Adem ise topraktır. Allah yanında en kıymetli olanınız, ondan en çok korkunuzdur. Arab'ın Arap olmayana takvadan başka bir üstünlüğü yoktur.

"Müslümanlar! Yarın beni sizden soracaklar. Ne diyeceksiniz?"

Bu soru buruk yüreklerde dalgalanınca, bir ağızdan bağırıldılar:

"Allahın elçiliğini yaptın, görevini yerine getirdin. Bize vasiyet ve nasihatta bulundun, diyeceğiz. Buna şahidiz."

Bu cevap üzerine sevgili Peygamberimiz, mübarek şahadet parmağını önce havaya kaldırdı, ardından cemaat üzerine çevirip indirdi. Buyurdu ki:

"Şahit ol, yâ Râb! Şahit ol, yâ Râb!"Şahit ol, yâ Râb,"

İman ordusu ağlıyordu.

Bu hutbe son hutbe gibiydi.

Onun da ötesinde, ölüm haberi gibiydi.

Hüzün içersinde hac tamamlandı.

Medine dönüşünde Cebrail Aleyhisselam sevgili Peygamberimize geldi. Allah'tan bir âyet getirdi:

Bugün, dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Ve size din olarak İslâmı seçtim.

Hazret-i Ebû Bekir, âyeti duyunca yere çömelip ağlamaya başladı.

Niçin ağladığını soranlara ise şu cevabı veriyordu.

"Bu ayet, Resûlüllahın ölüm haberidir. Buna nasıl ağlamam!"

Resûlüllah buyurdu ki:

"Ey insanlar! Öleceğimi düşünüp telâş ediyormuşsunuz. Hangi Peygamber, ümmeti içinde, ebedi kaldı ki ben kalayım? Yakında Rabbime kavuşacağım. Ona siz de kavuşacaksınız."

Ebedi Göç

Hicretin on birinci yılıydı.

Resûlullah hastalandı. Mescide zor gidiyordu.

Onu Hazret-i Ali ile Hazret-i Fadl'a dayanarak mescide giderken gören dostlarının yüreği yanıyordu.

Hastalığı arttı.

Bir gün, herkesin mescide toplanmasını emretti. Hazret-i Bilâl, Peygamber buyruğunu Müslümanlara ulaştırdı. Herkes mescide geldi.

Resûlullah minbere çıktı. Buyurdu ki:

"Ey insanlar! Sizden ayrılma vakti oldukça yaklaştı. Hakkınızı helâl ediniz."

"Helâl ediniz."

"Helâl olsun! dediler. Ve ağladılar, ağladılar...

Buyurdu ki:

"Ey insanlar! Bilmeyerek birinin malını almışsan, işte malım, gelsin alsın. Sizden birinin sırtına vurmuşsam, işte sırtım, gelsin vursun. Ben Rabbimin huzuruna üzerimde kul hakkı olmadan çıkmak istiyorum."

Mescitte sadece hıçkırıklar duyuluyordu.

Efendimiz aynı sözleri bir kere daha tekrarladı. Çıt yoktu. Ağır ağır minberden inip evine çekildi.

Dostlarının göz yaşları dinmiyordu.

"Biz onsuz ne yaparız? Yetim ve öksüz kalırız. Bizi öksüz ve yetim bırakmamalı." diye ağlaşıyorlardı.

Son Gün

632 yılı Rebi levvelin on ikinci günüydü.

Son gündü.

K inatın Efendisi, Allah'ın kendisine verdiği Peygamberlik görevini eksiksiz tamamlamış, ruhunu Allah'a teslime hazırlanmıştı.

Birkaç gündür yataktaydı. Hastalığı ağırlaşmıştı.

Müslümanlar evinin önünden ayrılmıyor, ağlaşarak dua ediyorlardı.

Ama ayrılık  n  gelip çatmıştı.

Cenab-ı Hak, her canlının günün birinde öleceğini bildirmiyor muydu? Elbette Peygamberler de bu kuralın dışına ıkamazlardı. Sadece Allah baki idi. O ezeli ve ebedi idi. Sadece onun için ölüm yoktu.

Aslında  l m sonsuz bir ayrılık değildi. Sadece dünyadan g t . Muhit değiştirmekti.

Sahabiler elbette bu gerçekleri biliyor, bildikleri halde kendilerini tutamıyorlardı.

Güneş tepelerin ardında ağır ağır kaybolurken, sevgili Peygamberimiz, K inatın Efendisi Allah'a kavuştu.

Bu dünyaya gelen her misafir gibi Muhammed-i Arab  Aleyhissalatü Vesselam Efendimiz de doğdu, yaşadı ve ahirete g t .

Fakat onun doğumu da farklıydı, yaşaması da...

Ölümü elbette farklı olacaktı.

Hazret-i Cebrail, Resûlüllah'tan ancak izin aldıktan sonra Hazret-i Azrail'i getirmiş, Hazret-i Azrail, Yine izin alarak ruhunu bedeninden ayırmıştı.

O ahiret âlemine göçerken, arkasında bıraktığı kâinat evvelkinden çok farklıydı.

Dünyaya gözlerini açtığı dönemlerde herşey garipti, yetimdi, kimsesizdi. Yüzyıllardın beri, kâinat kaba bir cehalet perdesine bürünmüştü.

Her sabah güneşle aydınlanan, her gece yıldızlarla yaldızlanan gökyüzü insanlara hiçbir şey anlatamıyordu.

Denizlerin, bulutların, dağların, çiçeklerin, kuşların, kuzuların zikrini, görüp dinleyip anlayabilecek ne bir çift göz, ne de bir çift kulak vardı.

Her bahar ölümden sonraki diriliş gibi yeniden dirilen sayısız ağaçlar, güller, menekşeler, otlar kendisini seyreden insanlara üzerindeki İlâhi damgayı göstere-mededen göçüp gidiyorlardı.

Kâinat garip, insanlık sahipsizdi.

O geldi ve Kur'an'ı getirdi. Kâinat kitabını okumaya başladı.

Sonra insanlara görmeyi, anlamayı öğretti. Herşey aydınlandı. Gökleri ve yerleri örten cehalet perdesi yırtıldı. Güneş, ay, yıldızlar, dağlar, hayvanlar, bitkiler mânâsızlıktan kurtuldular. Kendilerini yaratan Sanatkârın bin bir isminin yansımasıyla parıldadılar.

O geldi insanlığın üç büyük sualine cevap getirdi.

Onlara kim olduklarını, nereden geldiklerini, nereye gittiklerini öğretti.

O geldi ve dünya denen bu şirin gezegeni bir mescide döndürdü. Mekke'yi mihrab, Medine'yi minber yaptı.

Kıtalar, asırlar birer birer saf tutup milyarlarca dille Allah'ın varlık ve birliğini bütün kâinata haykırdılar.

O geldi ve insanlığa insanlığı öğretti.

Zulmü kaldırdı, cehaleti yok etti, hakkı bildirdi, hakikatı gösterdi.

Vahşi kavimleri, dünyaya medeniyet saçan milletler haline getirdi. Kısacası, bütün insanların birleşip de yüzlerce yılda yapamayacakları kadar mükemmel değişiklikler yaptı. Belki binlerce yılı kısa bir ömre sığdırdı.

Üstelik bizden biri gibi yaşadı. Elinde ne dünya malı vardı, ne de saltanat. Bizden biri gibi yaşadı, çünkü bize örnek olarak gönderilmişti.

Alemlerin Rabbi, işte Benim sevdiğim zat!" dedi ve onu gösterdi. Onun gibi yaşamamızı istedi.

O bize Allah'ın elçisi olarak geldi.

Dünya mektebinin muallimi olarak geldi.

Kâinatı nuruyla aydınlatan bir güneş olarak geldi.

632 yılı Rebiülevvel ayının on ikinci günü, şu fani dünyanın semasında batan o güneş, bin dört yüz senedir ahiret alemlerinin semasında parlıyor.

Bin dört yüz senedir dünyanın dört bir köşesinde milyonlarca dilden yükselen salât ve selâmlar onun nuruna nur katıyor.

Onun şefkat ve sevgi dolu sinesi bin dört yüz senedir her gün ümmetinden yeni yeni insanları kucaklıyor.

Onun dâvetine uyup onu örnek alan, onu görmek isteğiyle tutuşan, ecel şerbetini Onun hasretini dindirecek bir Kevser gibi görüp içen insanlar...

O ebediyete gitti, ebediyette bizi bekliyor.

Biz onun ümmetiyiz.

Onu kendimize önder, onu kendimize rehber bilmişiz.

Onun yolunda yürüyor ve onu çok seviyoruz.

Daima Onu anarak şöyle dua ediyoruz:

"Ya Rab! Bizi sevgili Peygamberimizin şefaâtından mahrum etme, âmin!"

SON

YAYINLARIMIZ

ROMANLAR

- Yolbaşı/Yavuz Bahadıroğlu
Boşlukta Yürümek/Yavuz Bahadıroğlu
Keşmekeş/Yavuz Bahadıroğlu
Sel/Yavuz Bahadıroğlu
Köprübaşı/Yavuz Bahadıroğlu
Barla'da Diriliş/Yavuz Bahadıroğlu
Zindanda Şahlanış/Yavuz Bahadıroğlu
Kırazlımescid Sokağı/Yavuz Bahadıroğlu
Kırım Kan Ağılıyor/Yavuz Bahadıroğlu
Avukat Bekir Berk/Yavuz Bahadıroğlu
Yürek Seferi/Yavuz Bahadıroğlu
Mafya Kışkacında Vurgun/Ali Erkan Kavaklı
İnsanlık Ayağa Kalk/Ali Erkan Kavaklı
Başkaldınıyorum/Ali Erkan Kavaklı
İtiraf Ediyorum/Ali Erkan Kavaklı
Gülü Koklayamadım/Ali Erkan Kavaklı
Kader Kapımı Çaldı/Ali Erkan Kavaklı
İntikam/Ali Erkan Kavaklı
Gerçeği Arayan Adam: Alman Doktor/Ali Erkan Kavaklı
Hançer Saplı Yüreğimde/Ali Erkan Kavaklı
Hicran/Ali Erkan Kavaklı
Bir Buket Gül/İsmail Fatih Ceylan

TARİHİ ROMANLAR

- Fergana Güzeli Cihan Hatun/Corci Zeydan
Malazgirt'te Bir Cuma Sabahı/Yavuz Bahadıroğlu
Çakabey/Yavuz Bahadıroğlu
Selâhattin Eyyubî/Yavuz Bahadıroğlu
Buhara Yanıyor/Yavuz Bahadıroğlu
Elveda Buhara/Yavuz Bahadıroğlu
Merhaba Söğüt/Yavuz Bahadıroğlu
Cengâver/Yavuz Bahadıroğlu
Turgut Alp/Yavuz Bahadıroğlu

Sunguroğlu/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu-Bizans Saraylarında/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu-Foça Korsanlarına Karşı/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Gemide İsyan/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Çalınan Hazine/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Kaçırılan Prenses/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Baskın/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Kara Şövalye/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Tuzak/Yavuz Bahadıroğlu
Sunguroğlu - Kaybolan Elçiler/Yavuz Bahadıroğlu
Mavi Yıldız/Yavuz Bahadıroğlu
Sahipsiz Saltanat/Yavuz Bahadıroğlu
Şehzade Selim/Yavuz Bahadıroğlu
Şirpençe/Yavuz Bahadıroğlu
Mısır'a Doğru/Yavuz Bahadıroğlu
Endülüs'e Veda/Yavuz Bahadıroğlu
Cem Sultan I. Cilt/Yavuz Bahadıroğlu
Cem Sultan II. Cilt/Yavuz Bahadıroğlu
4. Murat I. Cilt /Yavuz Bahadıroğlu
4. Murat II. Cilt/Yavuz Bahadıroğlu
Yörük Ali Efe/Sabahattin Burhan
Yörük Ali Efe/Sabahattin Burhan
Yörük Ali Efe/Sabahattin Burhan
Çete Ayşe/Sabahattin Burhan
Çete Ayşe/Sabahattin Burhan

AİLE SERİSİ

Hayatı Aşkla Yaşamak / Yavuz Bahadıroğlu
Ömür Boyu Aşk / Cemil Tokpınar
İnsan ve Cinsî Hayat / Dr. Halil İbrahim Erbyık
Sağlıklı Beslenmede Anne Sütü/ Dr. Halil İbrahim Erbyık
Kadın Nasıl Mutlu Olur?/Nuriye Çeleğen
Neden Örtünüyorum? /Nuriye Çeleğen
Yürek Fısıltıları /Nuriye Çeleğen
Aile Huzuru/Gülay Atasoy
Biz Kadınlar/Gülay Atasoy
Bir Sağanak Hayat/Gülay Atasoy
Risale-i Nur Nedir? / Gülay Atasoy
Liseli Kızlar / Gülay Atasoy

Bir Genç Kız Yetiştiriyor / **Esra Nuray Sezer**
Genç Kızlara Özel / **Esra Nuray Sezer**
Aile Okulu / **Esra Nuray Sezer**
Kendini Okuyan Kadın / **Hülya Kartal**
Bir Genç Kızın Günlüğü / **Hülya Kartal**
Aileye Pratik Bilgiler / **İnci Beyoğlu** (1.H., O.Boy, ciltli)
Kırık Kalpler Sokağı / **Selin Dilmen**
Yürek Sızısıdır Yaşamak / **Gülseren Günana**
Osmanlı'da Aile Hayatı / **Halûk Sena Arı**
Sağlıklı Yaşama ve Başarı / **H.Hüseyin Korkmaz**
Çocuğumu Nasıl Yetiştireyim? / **H. Hüseyin Korkmaz**
Eşiniz Sizden Ne İster? / **Ayten Durmuş**

GENÇLİK SERİSİ

Canım Peygamberim / **Yavuz Bahadıroğlu**
Yolumuzu Aydınlatan Işık / **Zübeyir Gündüzalp**
Gençlik İlmihali / **Mehmed Paksu**
Gençliğe Sesleniş / **Mehmed Paksu**
Peygamberimizin Örnek Ahlakı / **Mehmed Paksu**
Cennete Koşan On Arkadaş / **Mehmed Paksu**
Nur Dede / **Mehmed Paksu**
Gençliğin El Kitabı / **Zübeyir Gündüzalp**
Genç Kızlarla Başbaşa / **Mü'mine Güneş**
Kur'an'dan İlhamlar / **Rauf Denктаş**
İmtihan Dünyası / **Rauf Denктаş**
Başsa Davet / **Şaban Döğen**
Gençlik ve Aşk / **Cemil Tokpınar**
Kırmızı Kitapların Bahçesinde / **Yakup Yasir**

BAŞARI SERİSİ

Başarının Yolları / **Cemal Uşşak**
Başarı ve Mutluluk İçin / **Rauf Denктаş**
Hayata Yeniden Başlamak / **Alp Tandoğan**
Başarının 100 Kuralı / **Abdullah Çelikkannat**
Düşün ve Başar / **Muhammed Bozdağ**
Başarıya Götüren Yol / **A. Erkan Kavaklı**
Başarılı Yönetimin Sırları / **Salih Aytemür**
Konuşmak Sanattır / **Sırrı Er**

ÇOCUK KİTAPLARI

OKUL ÖNCESİ OYNA, EĞLEN, ÖĞREN SERİSİ

- Çiçekçi Tavşan / **Niyazi Birinci** (resimli, 1.hamur, 4 renk)
Sevimli Palyaço / **Niyazi Birinci** (resimli, 1.hamur, 4 renk)
Minnoş Kedi / **Niyazi Birinci** (resimli, 1. hamur, 4 renk)
Kedi Olan Köpek / **Niyazi Birinci** (resimli, 1.hamur, 4 renk)

Abdest Almayı Öğreniyorum

Namaz Kılmayı Öğreniyorum (Kız)

Namaz Kılmayı Öğreniyorum (Erkek)

Şaşkın Leylek / **Niyazi Birinci**

Uykucu Çomar / **Niyazi Birinci**

Sevimli Güvercin / **Niyazi Birinci**

Küçük Ayıcık / **Niyazi Birinci**

Akıllı Fil / **Niyazi Birinci**

Minik Serçe / **Niyazi Birinci**

1. VE 3. SINIFLAR İÇİN

Çocuk Hikâyeleri (16'lı takım) 1. Hamur

Peygamberimi Öğreniyorum (10'lu tk.) 1.Hamur

İssiz Orman-Şaşkın Leylek / **Yavuz Bahadıroğlu** (Resimli, renkli hikâye)

Pamuk ile Kumaz Fare / **Yavuz Bahadıroğlu** (resimli hikâye)

4. ve 6. SINIFLAR İÇİN

Zirzop / **Yavuz Bahadıroğlu**

Yaramaz Piti / **Yavuz Bahadıroğlu**

Karıncalar Savaşı / **Yavuz Bahadıroğlu**

Denizaltı Ülkesi / **Yavuz Bahadıroğlu**

Satılık Çocuk / **Yavuz Bahadıroğlu**

Aslan Yürekli Memiş / **Yavuz Bahadıroğlu**

Tuhaf Çocuk / **Yavuz Bahadıroğlu**

Vatan için / **Yavuz Bahadıroğlu**

Uzay Çocuğu / **Yavuz Bahadıroğlu**

Tekir ile Joli / **Yavuz Bahadıroğlu**

Altın Yataklar / **Yavuz Bahadıroğlu**

Üç Kaçak Yolcu / **Yavuz Bahadıroğlu**

Yetim Metin / **Yavuz Bahadıroğlu**

Köy Çocuğu / **Yavuz Bahadıroğlu**

Üç Arkadaş / **Ahmed Şahin**

Bir Garip Adam / **İsmail Fatih Ceylan**

KÂİNAT GARİP, İNSANLIK SAHİPSİZDİ.
YÜZYILLARDAN BERİ BÜTÜN KÂİNAT CEHALETİN
KARANLIKLARINDA BOĞULUYORDU. HER SABAH GÜNEŞLE
AYDINLANAN, HER GECE YILDIZLARLA YALDIZLANAN DÜNYA,
İNSANLARA HİÇBİR ŞEY ANLATAMIYORDU.
O GELDİ VE BERABERİNDE KUR'ÂN-I KERİM'İ GETİRDİ. HERŞEY
AYDINLANDI. HERŞEY ONUNLA BİR MÂNÂ KAZANDI. YERYÜZÜ
MESCİD, MEKKE MİHRAP, MEDİNE MİNBER OLDU.
O GELDİ VE İNSANLARA İNSANLIĞI, DOSTLUĞU, KARDEŞLİĞİ
ÖĞRETTİ. ADALETİ, HUZURU TATTIRDI. KÂİNATTA EBEDİ REHBER,
TEK ÖNDER VE DÜNYA MEKTEBİNİN MUALLİMİ OLDU.
BİZDEN BİRİ GİBİ YAŞADI. ÇÜNKÜ BİZE ÖRNEK OLARAK
GÖNDERİLMİŞTİ. ÂLEMLERİN RABBİ "İŞTE, BENİM SEVDİĞİM ZAT"
DEDİ VE ONU GÖSTERDİ. ONUN GİBİ OLMAMIZI, ONA
BAĞLANMAMIZI İSTEDİ.
ONA BAĞLANMAK, ONU TANIMAKLA MÜMKÜNDÜR. ONU TANIMAK
İÇİN DE HAYATINI ÖĞRENMEK LÂZIMDIR.
İŞTE EBEDİ REHBERİN, SON PEYGAMBERİN HAYATI...
GENÇLER!
BU KİTABI SİZİN İÇİN HAZIRLADIK. OKUMAYA BAŞLAYINCA
ELİNİZDEN DÜŞÜREMEYECEKSİNİZ.

9.50 YTL

www.nesilyayinlari.com